Д-р Ристо Ивановски

ПОДУНАВЈЕТО-
БЕЗ НАСЕЛЕНИЕ

Битола, Р.Македонија
2012 година

Д-р Ристо Ивановски, ПОДУНАВЈЕТО- БЕЗ НАСЕЛЕНИЕ

Адреса на авторот:
Ул. Михајло Андоновски бр. 6/21
Битола, телефон: 047/258-133

ИВАНОВСКИ, Ристо
Подунавјето- без население/ Ристо Ивановски.
- Битола : Ивановски Р., 2012. - 62 стр; 29 см.

А) Подунавјето- историја.

ВОВЕД

Европската историја започнува со доказите/наодите кои постојат кај ним- Подунавјето, Балтикот, итн. При тоа тие забораваат, за да се дојде до таков висок степен на развиток, што е пронајден низ цела Европа, не може нивната историја да започне токму само со она што било кај ним пронајдено- историјата е со празнина.

За пример се наведува прегледот на археолошката хронологија на Балканот:

Па се говори за Старчево (5500 г.п.н.е.), Винча (4800 г.п.н.е), Лепенски Вир (6560 г.п.н.е.), Караново (6807-5550 г.п.н.е.), Церје (6000 г.п.н.е.), Вршник (6865 г. п.н.е.), Дупјак (5400 г.п.н.е.), Неа Никомедеа (7200 г.п.н.е.), Димини (5622 г.п.н.е.), Троја (3200- 2600 г. п.н.е.), Микена (1660 г.п.н.е.), Кносос (1950-1750 г.п.н.е)...

Ваквите археолошки докази/наоди се споредуваат со Месопотамија и Египет, а не дека на Подунавје со Црно Море, Месопотамија и Египет централно место им бил Левантот, кој со морска вода се левал-налевал: (-в) леал-налеал како Левант.

А дури се говори и за писменоста. Па авторите се надмудруваат, која писменост била постара. Бидејќи доказите/наодите во Подунавјето биле постари од оние во Месопотамија, Подунавците биле постари. Следи од Подунавјето во Сумер било однесена, а не обратно. Ваквиот начин на однесување не доликува на личности со свој заокружен творечки дух туку на личности да станат популарни на штета на вистината, а историска вистина била единствена дека имало долго ледено доба.

Сé она што останало посеверно од 35-та паралела, а таа е јужно од Крит, било подложно на непогоди итн. Посеверните на помрзнувања,дури и замрзнувања.

Следи заклучокот Белците со животните и растенијата да се повлечат во Левантот, во кого опстоиле сé додека леденото доба не завршило. Само потоа почнала да се населува Европа со растенија. Тие биле следени од животни, а тек по нив човекот. Бидејќи леденото доба траело многу долго, човекот таму си имал висок степен на цивилизација, свои градежи, писменост, домашни животни и користел разни растенија. Наведеното говори, историјата која не ни достасува е во Левантот.

Ова било повод Белците во Јапонија..., Кина..., Индија, Месоптамија..., Египет да имаат исти традиции, слични на оние на Троја, Атлантида- без нивна трага.

Најдобар доказ е крвната група А која белата раса ја ширела кон Исток до во Јапонија, а крвната крупа В од Исток кон Запад. Следи првобитната крвна група 0 да биде месојадна за ловци и рибари, а тоа биле Монголите, што било и за нивната крвна група В. Наспроти нив биле Белците. Тие со својата првобитна крвна група 0 биле како Монголите само месојадци- ловци и рибари. Бидејќи во Левантот се зголемила концетрацијата на одгледуван добиток следи инфекција од чумата на говедото и грипот на свињата, порадишто се појавила малатасипаница и грипот. Тоа било повод да се создаде крвната група А која била одбојна за животинските хранива од животните од кои настанале инфекциите. Бидејќи Белците го хранеле својот добиток со растителна храна, а исто така самите таква користеле, како и полодови, бидејќи нивната крвна група А станала одбојна на животинска храна таа преминала во вегетеријанска со исхрана на растителни хранива, одбегнувајќи ги животинските. Затоа со крвна група 0 и В луѓето се одлични уживачи на животинска храна,а крвната група А на растителна храна. Поопширно да се види кај Адамо-Витни.

Следи во книгава да се почне со леденото доба, кога Белците биле повлечени во Левантот. Па Подунавјето со Црно Море биле само негово новопродолжение.

ЛЕДЕНОТО ДОБА- ЛЕВАНТ

Ларус,[1] стр. 224, говори за Рана антика, а под првиот поднаслов Домен на историјата и метод на историјата, следи „Тековина на палеолитско доба (доба со грубо обработен камен кој трае до околу 8000 години). Обично се смета дека човештвото го почнува својот век со појавата на орудието. Има 1800000 години откако живите суштества во источна Африка употребувале оштрица на белутки, кои свесно и намерно се разбивале да би направиле оштрица...Од почетокот на квартерот- пред некои два милиони години- Земјата поминала низ ледени периоди од кои останале појачани траги на таложења, и кои ги прати, изнад 35. упоредник, голем пад на темература. А биле и меѓуледени периоди, знатно посуви и местимични потопли...“. Значи, се говори 35- паралела. А таа 35-та паралела е само јужно од Крит.

Токму следи дека Белците биле повлечени јужно од 35- паралела во Левант.

Т.Ф.Гаскел,[2] на стр. 14, пиши: „Од време на време во текот на леденото доба на цела геолошка историја на земјата била знатна количина вода заробена во мраз. Денес, всушност живееме во умирачкиот стисок на леденото доба кое го достигнало својот четврт врв отприлика некои 10.000 години, а започнало измеѓу некои 500.000- 1,000.000 години порано. Околу 1/10 вкупна површина на копно денес е замрзната“.

„Количината на вода, која со текот на некои ледени доби ја заробува лед, е знатна покрај огромниот волумен на океанот. Нпр., ледената капа на Гренланд и Антартик изненадно да се истопи, нивото на морето би пораснало отприлика 90 метри- доволно New York (Њу Јорк), Лондон и Парис да се претворат во подводни градови...“.

„За последните 6.000 години на сегашното морско ниво останало со отстапување од 3 метри горе- долу, ама тоа не значи дека сегашниот циклус на ледените раздобја дека е окончан...“.

Наведеното говори, Средоземно Море конечно било оформено 4000 г.п.н.е.

За да се потврди дека Средоземно Море непостоело е доказ јагулата, со која најлесно се образложува дека таа од самиот свој почеток патувала од слаководните води на денешна Европа. Пак, нејзината патека кон Америка останала иста со појавата на континенти. Бидејќи континентите постепено се двоеле едни од други, а само новата јагула се враќала на старата патека, таа не можела да забележи дека нејзината патека од генерација во генерација постанувла сé подолга и подолга.

На стр. 77/78 пиши Maurice Burton: „Да погледаме еден одличен пример на ваквата состојба на работата. Необично дека се работи за риба, која мнозина нас ја сметаат слатководна, мада првиот дел од својот живот го спроведува во море и се враќа во море да угине- јагула...“.

„...Точно се знае дека одрасната јагула во реките на Европа тргнува кон морето и го преминува Атлантикот до подрачјето на Саргашко море каде се мрести и умираат. Од јајцата подоцна се излегуваат ларви кои се движат кон бреговите на Европа. После три години патување стигаат во пролетта, до тоа време се претвоуваат во јагулички, се качуваат уз реките проведувајќи во ним неколку години додека не се згојат и одраснат, потоа кругот се повторува...“.

[1] Opšta enciklopedija LAROUSSE, Tom 3, Vuk Karadžić, Beograd, 1973, оригинал Париз од 1967 год..
[2] T.F.Gaskell..., Seas, Maps, and Men- 1962, Лондон, српско-хрват. Младинска књига, Љубљана, 1969.

Бидејќи јагулата си била и останала јагула, што важело и со ајкулата, истото важело и со човекот. Тој немал врска со било кој мајмун- со ниеден мајмун човекот не добил меѓупроизвод. Мајмуните ги имале сите човечки крвни група- човекот 0.

За да се потврди кога почнале потопите, доказ е рибата туна.

Авторот, на стр. 98/99, пиши: „После селидбата поради мрестењето голем број на туновите се движат кон север. Тие одат на запад околу Шкотска, потоа го поминуваат морето кон Норвешка, каде често ги ловат со харпуните, а потоа продолжуваат понатаму во Северно море. Зошто одат во Норвешка со подалечниот пат околу Шкотска вместо низ Англиски канал ? Едно од објаснувањето е дека таа селидба се продолжува од денот кога Британските острови, пред повеќе од 10.000 години биле поврзани со европскиот континент и кога немало Англиски канал...“.

Харлад Харман,[3] во поднасловот „Климатски последици“, на стр. 19/20, пиши: „Процесот на глобалното климатско затоплување, кој одприлика пред 12500 години се вклучи и уште некое време после потопот се задржа...Околу 6200 п. Хр. се вклучи мало ‘ледено доба’. Ладниот период се простирал до околу 5800 п.Хр.“.

„Големиот потоп околу 6700 п.Хр., едно мини- ледено доба меѓу околу 6200 и 5800 п.Хр., тогаш брзо затоплување околу 5800 п.Хр.- консеквенции на големото променување на околината за начинот на живот и културата на луѓето на црноморскиот регион се огромни...“. (Црно Море бил подоцнежен дел на Левантот, Р.И.)

Следи заклучокот дека Белците живееле во Левантот, кој со потопите почнал да се полни и со морска вода. Како тој се полнел со морска вода луѓето бегале. Меѓутоа, најбитно било дека најбитна била 5800 г.п.н.е. Токму затоа ништо не било постаро од таа година во Индија, Кина, Јапонија- дотаму стигнале Белците.

Тие патувале со волски коли, а говедото било од Левантот. Следи египетското и бригиското говедо биле со исто потекло- само бригиското имало понатамошен развиток. Па поради говедото и свињата била крвна група А-вегетеријанска.

Белците биле со фина коса, густа брада и обрастено тело наспроти темните раси со потекло од времето кога немало континенти, кога Јужна Африка била споена со Индија- темните раси биле со густа коса, ретка брада и необрастено тело. Па постоеле и животни (коњ, говедо...) на белата раса- на темните раси (бивол, камила, магаре...). Бидејќи коњот не го познавале Индијанците во Америка, коњот бил на белата раса, со кого Белците стигнале во Кина..., а Монголите од Источна Азија околу 13.000 г.п.н.е. се префрлиле во Северна Америка, а околу 8000 г.п.н.е. стигнале во Јужна Америка. Токму затоа нивната ДНК е блиска на ДНК на Кореја и на Тајвант, само со крвна група 0 со која поради маласипаница и грипот изумреле преку 90%, што не било случај со Белците- Белци биле Маите... со крвна група 0 и А.

Флотата на Александар Македонски пловела кон Исток, трагајќи го крајот на светот. Следи таа стигнала во Америка- и тоа од западна страна. Токму затоа таа со себе однела и традиции од Македонија, Египет, Месопотамија..., градежи (пирамиди)..., египетски хиероглифи, фонетско писмо, египетски начин на балзамирање, жртвување на луѓе на боговите што било само од и по Александар Македонски итн. Само еден пример кај Инките- нивниот крал носел круна која била кралска=царска како што до денес во Македонија се круните на македонските женски играорки ...

За да се потврди дека имало покрај Индијанци Монголи и Белци доказ е токму крвната група А, која била на белата раса и вегеријанска. Ова се образложува

[3] Harlald Haarmann, Geschichte der Sintflut, Verlag C. H. Beck oHG, München, 2003.

на наједноставен начин. Бидејќи за да се создаде крвна група А и таа да биде вегетеријанска било нужно да се појави инфекција од животинско потекло, кое ќе биде повод луѓето со крвната група А да ја одбегнуваат животинската храна од животни кои се носители на тие зарази. Тие биле чумата на говедото и грипот на свињата, од што произлегла маласипаница и грип кај луѓето. Ова било повод Индијанците Белци да не страдаат од маласипаница и грип, како што било со Индијанците Монголи со крвна група 0 која била само месојадна за лов и риболов. Бидејќи во Централна Азија била создадена крвната група В кај Монголите, кога тие од Источна Азија дошле во Средна Азија, што важело и за во Јапонија, каде Белците со своите животни веќе таму биле пристигнати со крвната група 0 и А, кај Монголите дошло до мутација и не се создала крвната група А на белата раса туку само крвната група В на Монголите. За да се потврди веќе кажаното, монголската крвна група В останала да биде истоветна со крвната група 0 на месојадци (рибари и ловци), само со разлика на крвната група 0 крвната група В нема доволно хлороводородна киселина да го активира пепсинот со кој почнува да се разлагаат белковините. И токму затоа луѓето со крвна група В уживаат кисели храни- за таа цел да се зголеми киселоста.

За ова да се дообразложи е наводот што Белците страдаат од големасипаница, а таа била од сипаницата на говедото. Исто така, Белците страдаат од грипот на птиците. Токму и ова потврдува дека големата сипаници и птичјиот грип не учествувале во создавањето на крвната група А и В- овие две болести денес се опасни.

Видлива е огромната разлика на Белците сточари и Монголите ловци и рибари. Бидејќи крвната група А била постара од 15.000 г.п.н.е.- со домашни животни говеда и свиња,а такви немало вон Левантот,тек потоа вон Мала Азија со Балканот, залудно е да се говори и за Подунавјето, поточно северно од реката Дунав со Црно Море, и пошироко вонбалканска Европа. Следи заклучокот, ако Подунавците и сите вонбалкански Европјани на нивните простори би биле домородци, тие на своите тн.домородни простори како Индијанците би изумреле преку 90%. Следи едноставен заклучок, сите вон-Балканци биле 100% со потекло од Балканот и Мала Азија.

Значи, Белците дошле и во Јапонија: Јапон=јап он, Јапет=Јафет, дури со 38% крвна група А на Белци, која е вегетеријанска, а сојата не ја поднесува крвната група В на Монголите. Пак, сојата била некое мешункаста култура на Белците, која од Источното Средоземје била донесена во Јапонија. И затоа следи сојата да ја има во Јапонија и западно од неа- во Азија. Исто така, таму било донесено јаболкото итн.

Бидејќи симбол на Белците им било сонцето, јапонското знаме е со сонце.

Таму стигнале Белци- расата аину + в + л + к = влакину=влакин у=бригиско дативно у, и во Кина, Индија итн., со бригиска кратка јака, градежи (пирамиди) ...

Сé ова говори дека Црно Море со устието на Дунав биле нов дел на Левант.

На Левантот му припаѓале Јадранот, кој бил река по кого се движела Охридската јагула сé до Саргашко Море, што важи и Егејот со јагулата од Пелагонското Езеро, ама и јагулатата по водотечението на реката Дунав сосе Црното Море итн.

Како што постепено биле преселбите кон север, така постепено се населувал Балканот. Следи тој да биде населен сé до реката Дунав, до која за време на Филип и Александар Македонски била Македонија. Бидејќи со по Александар Македонски добивале важност Илијада и Одисеја, веројатно, многу потоа имињата од нив биле пренесени во северниот Балкан. Со тоа што таквите имиња останале до денес, е доказ дека таквите имиња биле нови. Од друга страна, тогашниот јазик бил сло-

говен, а тамошните имиња останале како такви, без свој понатамошен развиток- поимите станувале подолги и подолги, дообјаснувајќи го значењето на поимите. Следи заклучокот, авторите кои им даваат значење на таквите поими, создаваат збрки.

За да се потврди дека Подунавјето немала никаква важност, е пирамидата во Босна. Таа била со старост со потопите. Следи најверојатно само околу 5800 г.п.н.е.

ПОДУНАВЈЕ

Српските автори на Подунавјето им даваат најголемо значење, што е и став на европската наука. Според нив, тоа било жариште на Европјаните...

Љубомир Кљакиќ,[4] на стр. 15, пиши за „Винча, нејзината цивилизација и Милоје М. Васиќ- родување на Европа“, почнувајќи со „Terra incognita.

Повикувајќи се на авторитативните истражувања на Винча и нејзината цивилизација кои со децении ги обавувал Милоје М. Васиќ, со многу, вредни аргументи, се покажува дека Балканот преставува матична област за која нас не обавестува и Хомер во своите епови.

Затоа Балкан е вистински истражувачки мајдан за критичка реконструкција на сите најбитни формативни моменти и слоеви на европската историја. Ама, и до денес ние имаме работа со таинствено подрачје и таинствено на луѓето непозната цивилизација и потекло. Вистинска terra incognita. Ипак, многу автори со убедливи аргументи го застапуваат становиштето дека управо тој цивилизациски простор е епицентрално подрачје на европската цивилизација, Прва или Стара Европа. На тој траг сум покажал дека Балканот е епицентрална зона на новиот еволуционен тек, како што Ричард Докинс го одредува полето на човечката култура. Докинсовата теорија, заклучуваме дека денес е сочуван корпус на балканските мемофондови произведен овде со текот на милениумот. Се бројни оние кои го делат ова мислење или застапуваат сродна теорија.

Кога 1876. година Милан Ѓ. Миличевиќ во Книжевна Србија ја споменал ‘Ѓаковата стена’, локалитет во атарот на селото Винча,познат по рушевините за кои во народот се раскажувало дека претставува остаток на манастирот кого го разрушиле Турците, никој не можел да претпоставува што за неколку децении ќе се мисли при споменувањето на името на ова село кај Белград. Веќе 1887. година, Иларион Рукавац ја реконструирал историјата на споманатиот манастир. Тој во членокот Судбина на манастирот Винча во Србија, на основ на примарната историографска граѓа, утврдил дека манастирот во Винча е подигнат по одлука на деспотот Стефан Лазаревиќ и дека неговата изградба траела од 1403. до 1427. година; дека после влегувањето на Турците во Смедерево 1459. година манастирот е запуштен; дека поново оживеал во време на обновата на Пеќката патријаршија, на патријархот Макарија Соколовиќ (1557- 1573) и неговиот роднина, големиот везир Мехмедпаша Соколовиќ; дека после 1611. година манастирот поново опустел;дека, поново, се обновува неговата работа, а самиот манастир се вика Нова Винча; дека во периодот од 1683. до 1699. поново опустел; дека монахот Пајсије, Грк од Крф, ја обновил неговата работа 1728- 1729, те дека последниот игумен Теодосиј избегал во Бездан 1740. година, после што манастирот Винча конечно е разорен.

[4] Ljubomir Kljakić, Oslobađanje istorije I- III, prva knjiga, Početak puta, Arhiv Kljakić, Beograd 1993.

Јован Жујовиќ,втемелувач на модерната археологија во Србија, 1893. година и скренал внимание на јавноста на друга важна димензија на винчанскиот локалитет, на неговите неолитски слоеви. ‘Наголемо селишта од неолитско доба се откриени кај Винча крај Дунав, Барајев, Ропочев и Немениќуќа, кај Бања под Венчац, кај Шабац и кај Птињац близу Ваљево’, пиши Жујовиќ.

Љубомир Стојановиќ во првите три книги Стари српски записи и натписи 1902, 1903. и 1905, објавува неколку написи за манастирот Винча како место каде се пишат книгите (730, 731, 755, 758- 760, 768, 995), за списоците на книгите кои можат да се најдат во манастирската библиотека (4583, 4583), како и за Нова Винча (1513, 2574, 2626).

Кога 1905. се појавила третата книга на знаменитата Стојановиќева збирка, младиот доцент Милоје М. Васиќ се запознал со првите предмети ископани на локалитетот Винча. До тогаш, Васиќ ги обновувал археолошките истражувања во Големото Градиште, Виминациум, на Жолтото Брдо и другде. Објавил и повеќе трудови од обласа на античката и словенската археологија. Првиот труд за праисториска Винча ја објавил 1906. година. Бидејќи 1908. ги обавил првите самостални ископувања на тој локалитет, Васиќ ја објавил и првата студија за неолитската Винча, која предизвикала големо внимание на светската археологија и сродните науки. Тоа бил неговиот труд South- Eastern elements in the prehistoric civilization of Serbia, објавен во угледниот Annual of the British School of Athens. Наредните ископувања во Винча Васиќ ги објавил 1911- 1913, 1924. и 1929- 1934. година. Овие истражувања се финансиски и стручно ги подржале Рускиот археолошки институт од Цариград (1911- 1913, студиско патување 1922. во Египет и на Крит), Народниот музеј од Белград 1924. и Чарлс Хајд 1929- 1934. Резултатите на овие истражувања Васиќ ги публикувал во четворотомното издание Праисторија Винча. Објавувањето на веќе припремене англиско издание на Васиќевата Праисториска Винча го оневозможила Втората светска војна.

Милоје М. Васиќ од почетокот му се спротиставувал на владејачката доктрина тв. ‘нордиска’ школа во европската археологија. Доследно ја развивал аргументацијата за Винча како јонска колонија. Клучот за разбирање на таа неолитска заедница најдувал во митовите за Хиперборејците и Аргонаутите. Во Херодотовите вести, Хомеровите епови и, посебно, во скруполозните компаративни истражувања на Винча и археолошките локалитети Египет, Месопотамија, Троја и античка Хелада. Неговата реконструкција на винчанската заедница и нејзината цивилизација била критички доследна, национална одговорна и тотална: сите ‘спратови’ на живот на заедницата се размотрени уз свест за нивната мултидимензионалност и повеќеструката просторна и временска условеност. Методологијата на тогашната археологија била основно истражувачко средство на Милоје М. Васиќ, ама тој не се задоволувал само со нејзините можности. Интердисциплинарноста на Васиќевата методологија нам ни дава за право кога во неговиот опус истражување на Винчанскиот цивилизациски корпус, ја препознаваме филозофијата на историјата интерпретирана како мана и штетна на особенството меѓу овдешната ‘нордиската’ критичари на Васиќевата теорија. Нив, изгледа, можело да го збуни и Васиќевото расправање на рударско- металурското прашање на винчанското општество, зашто овој автор доста пишел бавејќи се со рудникот Шупља Стена на Авала и неговото значење во таа епоха. Анализирајќи го секјојдневниот живот и верување на Винчанците, Васиќ

пронашол дека тој комплекс на религија и митологија на неолитската заедница, најдобро може да се разабере со помош на резултатите на истражувањата на српската предхристијанска митологија и религија.Чајкановичевата анализа на култската употреба на житарица, како и неговата расправа за култот на мртвите кај Србите, Васиќ ја употребил за дешифровање на мошне сродни, а можда и идентични, обичаи на старите Винчанци.

Нашиот истражувач, на самиот почеток на својот труд во Винча, ја обавестил јавноста за важноста на знаците и натписите врежани на винчанската керамика. Тој ја застапувал теоријата дека овие врежувања заправо се слова на неолитско писмо. Васиќ прв пат скренал внимание на овие наоди и потреба на нивното понатамошно истражување во споменатиот членок објавен во Annual of the British School of Athen 1908. година. Во врска со Васичќевото откритие на знакови и натписи на винчанската керамика, споменувам дека 1903. година Хуберт Шмит објавил компаративни таблици на праисториски и антички писма: Тардаш, Троја, егејско писмо, писмо на египетската XII династија, протоегипетско писмо. Шмитовите истражувања, како и истражувањата на другите научници, биле ослонени на плодната пракса на истражувања на древната писменост во науката на XVIII и XIX век. Васиќ посебно пишел за знаците и натписите на керамиката на неолитската Винча во два членци објавени на германски 1910. и 1911. година. Во мнозина свои подоцнежни трудови за Винча, Васиќ упорно го истакнувал значењето на ова откритие. Тоа секако не можело да наиде на разбирање во владејачката ‘нордиска’ школа и кај нејзините доктринарни застапници. До крајот на животот Васиќ водел борба со застапниците на таа доктрина.

Ова убаво го покажува и неговата полемика со Артур Еванс. Еванс 1928. година ја објавил книгата The Palace of Minos II. Во неа ја изнел теоријата по која Минојската култура на Крит настанала под влијание на неолитската култура на Дунавската Долина, вклучувајќи го овде Бутимир и Винча, како и оние од подалечниот север, све до Саксонија. Васиќ 1929. година, во членокот Датирањето на Бутмир, го изразил несложувањето со оваа Евансова теорија. Како што Еванс својата теорија ја дефинирал анализирајќи ја S и C спиралата, два доминантна типа на критската спирала, така и Васиќ нуди противаргументи повикувајќи се на истиот материјал. Васиќ, накратко, ја сматра невтемелена претпоставка за влијанието што крајниот Север досегнал до крајниот европски Југ и Егеј. Тој изричито тврди дека е обратна претстава на овој тек на континталното прожимање на адекватни стварни историски чинители.За него југот вршел плоднотворно влијание на север, никако обратно.

Во белешката допишана по завршувањето на Датирањето на Бутмир, Васиќ вака ја дефинирал сопствената позиција: ‘При завршувањетото на овие редови ми доспеале в рака две последни свески на часописот Gnomon, Bd. IV (1928) во кој,стр. 601 и понатаму, B. Schweitzer го прикажува делото на Fr. Matz, Die Fruhkretischen Siegel, 1928.- писателот, Fr.Matz, и прикажувачот B. Scheitzer, стојат, во колку што гледам од овој приказ, на гледиште дека ‘спиралната’ декорација во северните предели на Балканското полуострово и во соседните области се постари од оние во Егејот... Тие се послушни следбеници, без свое лично убедување, учење свое- германска- школа која, на жалост во ова прашање застапува лоша ствар’.

Во опозиција на овие сфаќања Васиќ останал до крајот. Неговата Винча била сместена во периферското подрачје временско- просторна зона чиј ‘центар’ се

најдува во Јонија. Тоа бил млад свет. Хронолошка младост на Винча, на која инсистирал Васиќ, делимично е резултат на ограничување на тогашната наука, а делимично неговиот свесен избор. Млада Винча, во потполност, можела да се вклопи во европската југоисточна културо- цивилизациска зона со нејзиното античко средиште во Егеј. Неговите ‘нордиски’ критичари со право инсистирале на неубедливост на таа хронологија, сесрдно експлотирајќи во полемиката со Васиќ. Чинител на невтемеленост на таа хронологија за ‘нордистите’ бил тврд основ за сите други критички судови. Кога со текот на педесетите години дошло до вистинска револуција во археолозите, после откритието и експлотацијата на радиокарбонската метода во утврдувањето на хронологијата (метод С- 14), било едноставно да се тврди дека Васиќевата хронологија не е добра. Меѓутоа, не била добра ни хронологијата на неговите ‘нордиски’ критичари. Заблагодарувајќи на радиокарбонската револуција, неолитска Винча е датирана на период од шестиот до вториот милениум п.н.е.

Се поставува прашање зошто Васиќ до крајот инсистирал на младоста на светот кој го открил.Некои разлози веќе сум ги навел.Ево и една претпоставка. Можда Васиќ, определувајќи се за Винча како млад свет, имал на ум нешто многу поважно од својата теорија- самиот предмет на истражување. Со други зборови, можда погрешната хронологија била заштита за испитување на цивилизацијата. Историјата на истражувањето на Винча можда нам може да ни даде одговор за основаноста на една ваква претпоставка за истражувачката мимикрија. Како било да било, радиокарбонската револуција во потполност ја променила сликата на историското време, ама и самата историска географија. Цивилизацијата на централниот Балкан денес ужива висок статус на Прва или Стара Европа, а нејзиното влијание на сите четири страни на светот е потврден во широкиот европски, медитерански и анадолски простор. Васиќевото компаративно исчитување на Хомер, Херодот, како и приповеста за Аргонаутите и Хиперборејците, те неговото трагање за потврда на тие антички вести во Винча, не изгубило ништо од својата истражувачка возбудливост. Тој модел на анализа не е исцрпен. Во основа, тој тек е поставен. Тоа е голема Васиќева заслуга.

Така и Евансовата теорија од 1928, спрема која Васиќ покажал озбилни резерви 1929, со радиокарбонската револуција се јавува како снажен аргумент во при-лог на Васиќевата интерпретација на Винча и животот на таа заедница. Патот на S и С спиралата кој Еванс го нашол на Крит, почнал, ипак, во Винча. Тоа значи дека и одговорот на прашањето за изворот на линеарното А и В писмо од Крит, исто та-ка треба да се трага во Винча. Писмото кое е користено во неолитска Винча, било документирано во Васиќевите истражувања веќе 1906. и 1908. година. Ова писмо потекнува од VI- V милениум п.н.е. Затоа денес тоа се смета најстаро на светот. Марија Гимбутас не остава ни трунка сумливост:

‘Врезаните вотивни предмети говорат за постоење на староевропски линеарни знаци, и воопшто, мошне рана појава на писмо, од сега достапниот материјал може да се заклучи дека почетоците лежат на преминот од неолитското и халколидското доба (касно Старчево-Рана Винча во централниот Балкан), околу 5500-5000. год. пред н.е.. Понатамошната работа на писмото го чека разјаснувањето (ама да се види дисертацијата на Milton Winn, UCLA 1973),за анализа на знаците, книгата треба да се појави 1982.’ “.

Стр. 24: „Цивилизацијата Винча се простира на север до денешна Будимпешта, вклучувајќи ги овде и долината Тиса и западните Трансилвански Алпи; на југ, таа ги обфаќа областите до устието на Вардар во Егејско море, брегот и островата; на запад Винчанската цивилизација се протега до Горна Тузла, како што смета досегашната наука, ама поверојатно уште позападна дисперзија на нејзината материјална и духовна култура. Тоа го потврдуваат резултатите на истражување обавени на јадранските острови и во прибреговната зона, како и во Истра: тв. Impresso-cardium керамика од VI и V милениум п.н.е. со мотиви на спирали, меандри и ‘со снопови на линија и разни геометриски облици’. Исти резултати даваат и истражувањата на Апенинскиот полуостров, зашто подоцна ќе биде кажано. На исток, цивилизацијата Винча го зафаќа горниот тек на Марица и Понтското приморје, допирајќи се со цивилизацијата Триполје. Најповеќе до сега познатите археолошки локалитети на оваа цивилизација се најдуваат во средните области на Дунавската Долина (Гомолава, Белград, Винча, Бањица итн.), во долината Морава, на подрачјето Косово и Метохија, во долината Вардар и Македонија, во Романија и Бугарија, ама артефактите на материјалната и духовната култура на Винча се реконструирани на Егејските брегови, острова и понатаму сé до Анадолија; се откриени во долината Тиса и нејзините притоки на север“.

Ваквата цивилизација била само наследство на онаа од Левантот-не обратно.

А за да се постигне таков начин на живот, писменост... биле потребни уште многу повеќе милениуми на развиток. Следи ништо не почнало од Подунавјето.

Стр. 38: „Ама, да се вратиме на Васиќ. За прецизно разбирање на Васиќевата позиција, истражувачката амбиција и прегнувањата, најдобро ќе послужи мислењето кое за него го изрекол Милан Будимир 1951. година:

‘Колку ми е познато, проф. М. М. Васиќ бил прв во нашиот дел на Европа кој се дигнал против нордизмот и кој карпатско- подунавската култура ја довел во врска со културата на Анадол и источното Средоземје. Како што германските научници во поглед на антиката и истокот, ќе треба уште труд и време да се изврши ревизија на традиционалните сфаќања изградени во духот на нордизмот’.

Ова Бидимирово гледиште не само на правец со кој треба да се оди во намера да се разјасни Васиќевиот децидни став во завршените делови на цитиртаниот труд за Винча. Веќе и оние негови ставови за очигледната неможност во тој случај да се примени методологијата (староста на парата како аргумент за утврдување на староста на гробното место), која тогаш се користела во археологијата“.

Стр. 40: „М. М. Васиќ своето мислење за предметот спор го изнел во краткиот членок Дириговaна археологија, објавен пет години подоцна. Основниот проблем Васиќ го видел вака:

‘Од средината на минатиот век во ‘Праисторија’ се појавил такавиканата ‘нордиска теорија’, која тврдела дека културата во Југоисточна Европа поникнала во Германија, откаде се распрострела и на Југоисток. Дури се наведени и локалитети кои биле нејзини центри. Под заштита на авторитетот таа теорија оберачно е прифатена, оти му годела на националниот егоизам на југоисточната територија на Балканското Полуострово, каде ‘Праисторијата’ уште не ни постоела. Тоа не е чудновато ама е жалосно кога сретнуваме и денес приврзаници на таа теорија која овде на науката и нанела неспоредливо повеќе штета отколку користи. Дали има

лек против ова очевидна заблуда ? Наравно дека има, ама тоа е скап и скопчен со долг и напорен труд.'

Основна релација на која Васиќ инсистира и овде, есте врската меѓу подунавската култура Винча и културата на Егејската област. Тој оваа врска со разлог ја смета несумлива. Наравно, установувајќи ја оваа врска тој не можел другчие да ја разрешио туку во однос кој се воспоставува со Јонската колонизација во длабина на балканскотo копно и Подунавјето. Со тоа, смета Васиќ, на најделотворен начин ја потврдува културната врска меѓу Анадолија и Балканот во праисторија и античко време. Подоцна датирањето на Винча, ама и културата која неа и претходи, Лепенски Вир и Старчево, ќе покаже, меѓутоа, дека Васиќевата теорија овде е најслаба. Неговите 'нордиски' критичари- ќе се види- биле во право напаѓајќи ја Васиќевата хронологија како најслабо место на неговата теорија. Ама, ни хронологијате која ја понудиле 'нордистите', не го решила проблемот.

Васиќ, меѓутоа, бил во право во поглед на својата основна претпоставка за културните, економските, индустриските, металуршките, трговачките,уметничките, митолошките, религиозните и другите врски меѓу балканската Дунавска Долина и Јонија. Реконструрајќи ја географијата на неолитскиот свет на Балканот, Анадолија и соседните области, тој доследно се држел на долументираните чинители за трговските и другите комуникации на тој свет.

Документирана е единствена мрежа на водени комуникации во тој простор. Имагинарниот патник, одејќи од Винча, со својот брод едноставно стигал во Црно море пловејќи по Дунавската водена магистрала; од Црно море можел да вплови во Егејско, а оттаму во Сино или Јадранско море; во колку потребите наложувале, можел да доплови до крајната северозападна точка на Јадранот и, бидејќи би го совладал копнениот пат преку Истра, можел по реката Сава повово да вплови во Дунав на Устието. Тогаш веќе бил кај куќата во Винча. Да се сетиме на бројните речни сливови кои ја поврзуваат Дунавската Долина со Јадранско и Егејско море, лесно ќе видиме дека нашиот замислен морнар од Винча имал на располагање и бројни други можности. Тој го користел јантарскиот пат кој од Дунавската Долина, Висла и Одра на Балтик. Во II милениум п.н.е. трговската комуникација меѓу Дунавската Долина, Јадранот и Егејот биле мошне живи. Цинобарит од Шупља Стена се извезувала во Троја и Анадлија, како и на јадранските острови. На керамичкиот фрагмент, пронајден во Грабничката пештера на островот Хвар, е врежана најстарата позната претстава на брод во Европа. Тој артефакт е датиран во 2700. година п.н.е. Моноксил, вид чамец од издлабено дрво, е користен на целиот матичен простор во Винчанската цивилизација, од Дунавската Долина до Сино море и југот на Балканот. Византиските извори споменуваат моноксил како пловило карактеристично за Словените. Фрагменти на Винчанското писмо исто така се документирани на овој простор, што го потврдуваат и 'сноповите линии и разни геометриски облици', врежани во керамички фрагменти најдени на јадранските острови. Овие фрагменти се датирани во VI и V милениум п.н.е.".

Белците од Левантот низ Европа трагале рудно богатство. Каде тие такво ќе пронајделе, таму подигале населби. Во прво време рудата се превезувала до Леватот, а потоа и во Егејот, тек потоа рудата на лице место ја топеле, и преработувале.

„Жителите на неолитска Европа, значи нашите претци од Винча, ја користеле оваа разгранета мрежа на речни, морски и континетални патишта. Тоа го по-

тврдува Аполониј Роданин во епот за Аргонаутите, а исто така и ‘таткото на историјата’ Херодот. Прокопиј за Балканот пиши како за острово поради неговите импресивни водени комуникации:Дунав, Црно, Егејско и Сино море го опкружува тоа копно. Јасон и другарите добро се намачиле патувајќи со тие речни, морски и континентални магистрали во трагање за златно руно.

Подоцните истражувања и попрецизна хронологија овозможена со радиокарбонската револуција, го потврдиле начелниот Васиќев став. Исто така, тие истражувања влијаеле Винча да го промени местото кое го зазема во неолитската географија: со јонската периферија каде во својата слика ја сместил Васиќ, Винча се поместила во центар на неолитската географија. Со тоа резултатот на истражувачката реконструкција најпосле постанал адекватен стварен со временски и просторни димензии на својот предмет: Винча е Прва Европа. Изгледа дека на Прокопиј и на другите византиски експерти овој чинител не им бил непознат. Прокопиј, наиме, пиши дека Европа е само она што се најдува на Балканското острово, значи јужно од Сава и Дунав. Тоа е владеечко мислење во доба на Прокопиј и царот Јустинијан, значи во VI век“.

Прокопиј и другите римски (ромејски) автори не ја познавале Винча, која била затрпана, што важело и за целото Подунавје, а и за другите низ цела Европа.

„Резултат на овдешната ‘нордиска’ пресметка со Васиќевата теорија била и таа што значењето на Винча и нејзината култура е прво потврдено во странство дека аргументирано е докажано нејзиното ‘првенство’ во историјата на европската цивилизација, вклучувајќи го овде и ‘првенството’ во историјата на светската писменост. После Васиќевата смрт, иако Бранко Гавела продолжил да го застапува тој концептски модел, нашата археологија се ‘откажала’ од оваа истражувачка и имагинативна можност, иако таа и овде можела да доведе до идентични резултати. Ова ‘одрекување’ не бил резултат на автономен истражувачки процес или развој на археолоогијата. Тоа е резултат конечно воспоставен на доминација на ‘нордиската’ догма. Затоа и денес се актуелни Васиќеви захтеви, кои во членокот Дириговната археологија, им ги упатил на овдешните застапници на ‘нордиската’ школа:

‘Пред сé, јас захтевам од приврзаниците на ‘нордиската теорија’ да покаже и одреди ма кој археолошки локалитет во нашата област, кој не содржи ни еден елемент на грчката култура... Друг мој захтев е уште потежок за нив.

Како смеат да се игнонираат Херодотовите податоци за реките во нашата област, кои тој нам ни ги бележи ? Зар Аргонаутите на Дунав и на Јадранско Море е пука измислица, а не факти кои лесно е да се утврдат на теренот ? Зар смееме да ги превидуваме Херодотовите податоци за Агатирсите или за Хиперборејците во врска со Делос, дури ако се прима како точно дека тој за Хиперборејците најповеќе дознал на Делос ?’ “.

Густи нови до стари населби во Подунавјето немало- без никаква важност.

Па нема ниеден материјален доказ/наод на народ дојден северно од Дунав.

Антоније Шкокљев,[5] на стр. 55, пиши: „...Кога Триптолем постанал крал на Елеусин, божицата му подарила жито и кола со крилати змаеви за потоа му наложила да тргне во свет и да ги поучи луѓето да одгледуваат житарици. Поминал многу земји и стигнал до Скитија. Скитскиот крал Линк, од Линкестиј во Македонија, поради љубомора намерувал да го убие, ама го спасила божицата Деметра“.

[5] Антоније Шкокљев, Праисторија централног Балкана, Пеши¢ и синови, Београд, 2011.

„Ослонувајќи се на епистемолошки лингвистички истражувања и сознание дека Балканот претставува архитипски центар на сложените етнолингвистички појави, митолошка Бореја ја лоциравме во централниот дел на Македонија, između Ематија и Пелагонија. Тука и денес, во грчките географски карти постој ороним Бореј (oros Voras) на македонската Ниџе планина, со најголемиот врв Кајмакчалан, (2521) како и ороним Бореј на планината Бабуна, између Прилеп и Велес. Од ова може да се заклучи дека Бореадите биле племиња кои заземале простор во сегашна централна Македонија, северно од Ематија, долж планинскиот венец Ниџе (Voras)-Кожув. Тоа биле митолошки и антички Бореји, додека северно од нив биле Хипер-борејци“.

Значи, житарицата била јужнобалканска со Бореја, а северно Хипер-бореја.

Антоније Шкокљев, стр. 251, пиши: „Земјата на Пелагонците е Пелагонија и значи плодна равница, а во сливот на реката Еригон (Црна река), притока на Аксиј (Вардар) во Македонија. Митолошки назив на оваа област е Бореја, спрема планината која го окружува и тоа јужно Бореј (Vorras), те. Ниџе (Кајмакчалан) и Козјак, а северно исто така Бореј (Vorras)- Бабуна. Жителите биле Бореади- Севери. Во Теогонија, Бореј (Vorras) е бог Северец, најјак од сите ветрови, живее во долината на Стримон. Им служел на Посејдон и Зевс, според неговиот налог, предизвикувал страшна бура. Во вид на пастув вршел оплодување на кобилите на Дардановиот син Ерихтониј, предокот на тројанската кралска куќа. Посеверно од нив биле Хиперборејците, под општ назив, за народите (луѓето, Р.И.) посеверно од нив“.

Следи да се говори за писменоста во Подунавјет. Наодите си биле и останале наоди.Меѓутоа,со староста на писменоста на наодите на Подунавјето не почнала човековата цивилизација. Токму и затоа до доаѓањето на таков степен на писменост не почнала човековата цивилизација- таа морала да биде многу постара, барем пола до милион години, кога белата раса престојувала во Левантот, и оттаму со потопите писменоста ја пренесле секаде каде што Белците дошле-тие дошле во Кина, Јапон...

Во прилог се наведува, што Лидија Славеска,[6] на стр. 35, пиши: „Оваа констатација се потпира врз силната и непобитна аргументација добиена како резултат на археолошките истражувања на Литванката Марија Гимбутас врз археолошките наоди со писмени знаци од културниот круг кој се означува како Стара Европа-‘Alteuropa’. Тие револуциоинерни откритија беа инспиративна подлога Харолд Харман да ја напише најсеопфатната документирана историја на сите досега познати системи за пишување...Прецизното хронолошко одредување со примена на радио-карбонска метода, ревидирана со дендрохронолошка метода, покажува дека почетоците на старото балканско писмо датираат од крајот на 6000 година пред Христа и што е најважно, се домородни.’...“

Следи фуснота: „H. Haarmann, Universal Geschichte, 73- истакнува дека меѓу првите писмени докази на Винчанската култура и најстариот сумерски запис лежат околу 2000 години, па затоа отпаѓаат претпоставките дека евентуално некој сумерски трговец го пренесол познавањето на сумерското писмо во Стара Европа што значи дека Винча е постара од сумерската писменост“.

Сумерите и Балканците биле еден ист бел народ со потекло од Левантот во кого се развивала човековата цивилизација на белата раса. Меѓу Сумерите и Балканците имала една разлика- Сумерите и Египтјаните биле со закосени очи, како што

[6] Лидија Славеска, Македонската генеза, Матица македонска, Скопје, 2008.

денес се и Берберите. Од сумерската цивилизација останале наоди без прекин сé до денес,а онаа за Подунавјето никој не ја познавал, додека таа не била откопана. Исто било и со на Белците, кои стигнале во Кина (мумии),градежи...,како и Јапонија итн.

Кај Љ. Кљакиќ, на стр. 48 е наслов: „6. Винчански знаци и натписи се откриени 1906, прв пат се публикувани 1908. година, ама ни денес цензорски комитет кој управува со науката во Србија не го признава постоењето на винчанското писмо.

Реконструкруирајќи ја историјата на истражувањето на Винча, а посебно историјата на проблемите со кои тоа истражување се соочувало, можемо да ги реконструираме и сложените појави кои, поединечно или во збир, пресудно влијае на утврдувањето на историската вистина и на димензијата наша на поединечна и колективна слобода. Во случајот цивилизацијата на Винча, оваа можност најдалекусежно може да се демонстрира низ историјата на истражувањето на Винчанското писмо.

Како што е речено, 1908. и 1911. година Васиќ во своите редови на англиски и германски јазик публикувал примери на врежани знакови и натписи на неолитската керамика од Винча. Во подоцнежните трудови, тој продолжил да ја објавува оваа документација, развивајќи ја теоријата за 'знаците' кои имаат вредност и значења 'слова', 'натписи' и 'писменост'. Така, на пример, во Праисторија на Винча, нашиот автор го застапувал овој недвосмислен став:

'На Винчанските вазни, низ цел слој најдуваме врежани знакови после печење на вазните. Нивното значење е непознато, оти не се разрешени. Ама, поради група такви знаци на иста вазна, смее со голема веројатност да се заклучи дека тие знаци имале вредност и значења слова... Тие редови на вакви знакови извесно се натписи, кои треба да се разрешат.' На исто место, Васиќ споменува дека таквите 'врежани знаци и натписи се познати и од грчките архајски вази, ама се најпознати оние на лезбоската bucchero керамика од Наукратис'. Во склад со својата теорија за Винча како Јонска колонија, тој на ова место ја изнесува хипотезата дека знаците од винчанските вазни се позајмени 'од областа на источните Грци... во исто или другчие значење'.

Пишејќи за овој корпус на материјалните артефакти на Васиќ, гледаме, користи поими знак, слово, натпис, значење. Исти поими тој ги користи и во своите подоцнежни трудови, вклучувајќи ги и оние објавени после Втората светска војна.

Воочи на самата војна, 1941. година во Белград, рускиот емигрант М. Георгиев во трудот Писмени знаци и натписи од Винча, предложил можна систематизација на овие слова на основ на Васиќевите и сопствените истражувања. Тој труд не предизвикал поголемо внимание.

Десет години после Георгиев, значи 1951, Милутин Гарашанин во својата монографија Хронологија на винчанската група, соопштил дека во Винча не се најдени никакви слова или натписи, туку графизми кои ги нарекол 'знаци на сопственост'. Од тренот кога е формулиран, овој Гарашанов став стекнал статус на дефинитивна вистина за проблемите знакови и натписи од Винча. Оваа 'дефинитивна вистина' е и денес владејачка во нашата официјална наука. Моќта и долготрајното дејство на 'дефинитивната вистина' ја објаснувам со улогата на Гарашановите трудови во делегетимизација на Васиќевите истражувања. 'Дефинитивната вистина' е прогласена во време на 'научната' легитимирана одлука кој 1947. ја донел Тито на изненадување на Павле Савиќ.

Десет години после прогласувањето и устоличувањето на Гарашаниновата ‘дефинитивна вистина’, значи 1961. година, Јован Тодоровиќ и Александрина Цермановиќ објавиле монографија Бањица, населба на винчанската култура. Двата автори овде публикувале резултати на археолошките ископувања на локалитетот Бањица: 1955.- десет дена пробни ископувања, 1956.- осумнаесет работни денови ископување, 1957. четириесет работни денови ископување.

Интерпретирајќи ги резултатите на своите истражувања, двата автори објавиле и неколку мошне важни запазувања за утврдените сличности или идентичности се најдуваат на локалитетот Бањица, кои припаѓаат на Винчанската култура, и артефакти на Триполската култура. Тодоровиќ и Цермановиќевата утврдиле сличност во начинот на становање и архитектурата, во употреба на силоси за жито, како и во конструкција и намена на печката. Во врска со печките, авторите нагласуваат дека нивните конструкции не се менуваат низ целата праисторија, низ римски и словенски период. Триполската култура ја зафаќа областа на денешна Украина до Црно море и во науката се смета подрачје на словенската праисториска заедница. За документираните врски између цивилизацијата Винча и Триполје, во заклучното поглавје на својата монографија, двата автори го кажуваат и следното:“

Се истакна: „Во врска со печките, авторите нагласуваат дека нивните конструкции не се менуваат низ целата праисторија, низ римски и словенски период“.

Значи, народот бил еден ист во праисторија, римски и словенски период.

„‘Бањичките згради од вториот и третиот хоризонт можеме донекаде да ги поврзиме и за куќите на Триполската култура во Украина како и за зградите на неолитската епоха во средна и западна Европа. Но, за нас е мошне важен чинителот што слични правоаголни куќи и повеќето димензии ги најдуваме мошне рано во егејските области. Во младата фаза на тесалскиот неолит во Димини фаза, на населбите Сскло и Димини, се најдуваат згради правоаголен облик со повеќе одделенија, со огниште и трем, кои се тип мегарон. Овој тип зграда се појавува мошне рано и во предна Азија, како на пр. Во I и II слој на Троја’.

Во оваа монографија е објавен и резултат на примена на радиокарбонската метода на наодите од Бањица. Испитувањето е објавено 1957. година на универзитетот Гронинген во Холандија. На основ на тоа, наодите на Бањица прилично поуздано се датирани во IV милениум, односно во годината 3648. п.н.е. (± 160 години). Со тоа е демантирана хронологијата на Винчанската култура која 1949. и 1959. ја поставиле В. Милојчиќ и М. Гарашанин, критикувајќи и одфрлувајќи го Васиќевото датирање на наодите од Винча.

Тодоровиќ и Цермановиќа ги соопштиле и своите наоди за знаците и натписите пронајдени на керамика на локалитетот Бањица. Изложувајќи ги накратко резултатите до кои дошол Васиќ, тие го навеле и трудот на Георгиев од 1941. За заклучоците кои ги публикувал Георгиев кажуваат дека нив ‘треба да се пратат со внимателност и резерва’. Двата автори ја изложиле и Гарашаниновата теорија за ‘знаци на сопственост’. За Гарашаниновата теорија кажуваат дека е ‘без одредено толкување’. Посебно е важно мислењето на Тодоровиќ и Цермановиќева дека бројот на пронајдени знаци на Винчанската писменост од различните локалитети е ‘многу поголем, но што е публикуван, оти многу раководители на истражувањата не им поклониле никакво внимание’. Тие, исто така, соопштиле дека на Бањица е најдено ‘преку сто фрагменти керамика со врежани знаци’, па така значајно е ‘до-

полнет бројот од неколку десетина забележани знакови од Винча, како и од други неолитски населби.'

Во Винча керамиката со врежани знаци се пронајдени на котури 1,6- 5,7 метри, 'со неколку издемања на коти 6,4; 7,3 и 8,1'. На Бањица ситуацијата е слична: 'најголем број фрагменти керамика со знаци се најдени во I, II и III хоризонт на живеење, а само неколку во IV и V хоризонт'. На основ на сопствени истражувања на материјалите од локалитетот Бањица, како и на основ компаративна анализа на материјалот од другите наоѓалишта, Тодоровиќ и Цермановиќева заклучиле 'дека овде не се работи за знаци на своина, туку за еден одреден и веќе однапред со означен симбол или поим, кој е изложен со помош на овие знаци'. Во прилог на својот заклучок авторите наведуваат дека поедини знаци најдени на Бањица, 'по облик се истоветни со оние од Винча, како и од неолитските населби на Комадина во Јаков, во Калемегдан во Белград, Хртковци во Срем, Горна Тузла во северна Босна, како и на најјужната точка на Пљосна Стена кај Ужице'. Заклучувајќи го ова поглавје, Тодоровиќ и Цермановиќева изричито тврдат:

'На крајот сметаме дека сега уште стојат толкувањата на М. Васиќ за овие знаци, а кои тој ги дал пред неколку години. На мислење сме дека овие толкувања ја усмеруваат студијата на идните пронајдувачи во овој правец.

Во овој наш краток преглед, сакавме да ги запознаеме заинтересираните стручњаци за новите наоди и заклучоци, како и да докажеме дека досегашните толкувања на овие знаци како знаци на своина не можат да се одржат во археологијата'.

Како прилог уз овој дел на монографијата на Бањица- населби на винчанската култура, објавен е упореден графички преглед на знаци на Винчанското писмо од локалитетот на Бањица, Горни Град (Калемегдан), Горна Тузла, Корај, Арадац, Гомолова, Винча- Бело Брдо, Комадин, Пљосна Стена и Ледина, како и три табли со вкупно 89 знаци пронајдени на остатоците на бањичката керамика.

Како што се можело и да се очекува, ова што Тодоровиќ и Цермановиќева го изнеле во врска со знаците кои Васиќ ги сметал слова, а со чие толкување 1961, овие двајца автори се сложуваат сметајќи го научно засновано и инспиративни, не покренало никакви широки истражувања на претпоставените 'заинтересирани стручњаци'. Во секој случај не во рамките на овдешната археологија, ама ни историографија, ниту други сродни науки. Самиот Тодоровиќ продолжил да ја истражува оваа важна појава на неолитската цивилизација. Ипак, Гарашиновата 'дефинитивна вистина' за знаците, словата и натписите од неолитска Винча како 'знаци на своина', останале на снага и после монографијата Бањица- населба на винчанската култура, како и после Тодориќевиот труд од 1969.

Најповеќе што во службената академска археологија е направено го направил сам Милутин Гарашанин, автор на 'дефинитивната вистина' за 'знаците на своина'. Гарашанин во својата Праисторија на Србија, а пишејќи за културата Винча, нашол дека е доволно ако за знаците, словата и натписите на таа цивлизација го кажува ова:

'Во пораните излагања посебно не ја обработивме овој изузетно и мошне занимлив вид ваза со знаците најдени во Винча, на која уште своевремено посебно укажал Васиќ. Во поново време, а во врска со наодите од Бањица, проблем на овие знаци им посветиле нарочито внимание Ј. Тодоровиќ и А. Цермановиќа. Авторите истакнуваат дека овде не може да биде збор за 'знаци на своина', туку за еден од-

реден и однапред означен симбол или поим кој е изразен со помош на овие знаци. Ова може да се документира со чинителот дека извесни знаци се појавуваат во ист облик на разни локалитети на Винчанската група: Комадин, Београдската тврдина, Гомолови, во Горна Тузла и на Пљосна Стена, да и не говориме за Винча. Овде треба да се додадат и знаците од Тордош, кои авторите не ги зеле во обѕир, а меѓу кои веќе при летимичниот преглед можат да се најдат извезни аналогии. Со обѕир на богатството на ваквите наоди од Тордош треба да се исправи мислењето на истражувачите на Бањица дека оваа појава стои првенствено во врска со винчанско- плочничката фаза. Во секој случај значењето на нивната констатација дека е пред збор за знаци на одреден смисол отколку за знаци на своина, при што во прилог би говореле и знаците од порано споменатите таблици откриени во јамата во Тартарија. Во задачата на понатамошните истражувања секако ќе паѓаат собирања и конфронтирања на сите овие знаци средени по наоѓалиштата, областите и хронологијата, што ќе и овозможи нивно понатамошно проучување и разрешување на проблемите кои за познавање на винчанската група изгледа дека ќе добија посебно значење'.

Гарашанин признава дека вазите со 'знаците најдени во Винча', не се 'изузетни', туку и 'мошне занимлив вид на вази'. Гарашанин исто така признава дека 'пораните' 'посебно не ги обработил' тие изузетни наоди. Неговиот осврт на трудот на Тодоровиќ и Цермановиќ, меѓутоа, не претставува ова 'посебна обработка' на записите од Винча, коа читателот би можел да ја очекува поради начинот на кој Гарашанин ја отвора оваа тема. Пред ќе биде дека е прашање на стимулација на 'посебна обработка'. Извесно е дека со овој мал осврт на знаците и натписите од Винча, нашиот автор демонстрира занимлива доследност во игнорирање на едно од најфасцинатните археолошки откритија од крајот на XIX и XX век".

Па Подунавјето не било познато до последните векови, како и за Прокопиј.

„Уште 1899. година, Исак Тејлор ја објавил систематизацијата на античките и тв. 'преисториски' писма. На неговата таблица се најдуваат упореден преглед на пелазгиско, етрурско, месопотамско, фалијско, окијско, унбријско и латинско писмо. Идентичноста на пелазгиското и етрурското писмо, кое овде го земам како пример, била јасно покажана. Осумдесет години на XX век, е докажано дека пелазгиското и етрурското писмо се деривати на винчанското, а нивната сродност и идентичност со постариот источник од Винча ќе бидат потврдени во трудовите на Р. Пешиќ.

Хуберт Шмит 1903. година публикувал компаративна таблица на знаци најдени во Тордош, Троја, Егеј, Египет од доба на XII династија, како и знакови тв. протоегипетски писма. Знаците од Тордош кои ги објавил Шмит, припаѓаат на комплекс на Винчанската цивилизација.

Милоје М. Васиќ 1908, 1910 и 1911. ги објавил првите трудови во кои ја публикувал археолошката документација со знаците и натписите од Винча. Во своите компаративни истражувања Васиќ овие ознаки и натписи ги споредувал со оние откриени во Троја, Египет, на Крит и другде во медитеранската зона.

Гордон Чајлд, еден од најавторитативни праисторичари на првата половина на XX век, брзо го сфатил фундаметалното значење на Винча за пораната човечка историја. Воспоставена е врска измеѓу Винча и Егеј, а посебно измеѓу Винча и рана Троја, за Чајдл била прва скала во воспоставување на хронологијата на цела европска тв. 'праисторија'. Во својата класична студија The Danube in Prehistory од 1929.

година, Чајдл утврдил дека знаците и натписите пронајдени во Винча и Тордош се идентични. Тој, исто така, ја истакнал нивната истоветност со знаците и натписите пронајдени на египетските вазни од ранодинастичкото и протодинастичкото време. Чајдл, како и Васиќ, скренал внимание на сродноста на знаците и натписите од Винча и Тордош со оние најдени на Крит, Кикланд и во Троја“.

Исти знаци и натписи се доказ дека народот бил еден и единствен- ист јазик.

„На крајот на пеесеттите и во текот на шеесеттите години на XX век, како и во доцните истражувања, е докажано хронолошко ‘првенство’ на цивилизацијата на Винча. Затоа глобалната реконструкција на историјата довела до нова слика: културните влијанија оделе од област Винча спрема Крит, Кикланд, Троја, Египет и другите гравитирачки подрачја, вклучувајќи ги и Апенините, Пиринејското полуострово и британските острва на европскиот север“.

Наведеното е во спротивност на биолошката можност, затоашто на југ било топло, а на север ладно. Следи на север можело да им само до проста репродукција, чиј број на население не би се зголемувал, како основ за преселби- тоа одлучувало.

Следи врската да се трага со сувиот појас, кој се поместувал само кон север. Па и затоа за Балканот и Мала Азија житница бил Египет, од 15 век н.е. Подунавјето, а денес и Украина со Русија. Сувиот појас се движи кон север, дури и во Сибир.

Токму и затоа ДНК- генетска оддалеченост постои само од југ кон север.

„Систематизацијата и поузданото датирање на Винчанското писмо во период од 5500- 5000. година п.н.е. претставува еден од најважните докази за оваа нова интерпретација на историјата. Новите наоди до кои се дошло на крајот на шеесеттите, во текот на седумдесеттите и осумдесеттите години на овој век на подрачјето на Балканот и во Дунавската Долина, предупредуваат на потреба истражувањата на овој комплекс на прашања да се померат уште подлабоко на минатото. Збор е за знаците откриени на локалитетот Лепенски Вир (протописмо на Лепенски Вир), во пештерите на планината Бугар кај Слуњ, во село бела Вода кај Крушевац, како и на палеолитскиот локалитет Љутовица кај Горен Милановац.

Гарашанин избегава да се соочи со сложеноста на овој проблем. Тоа може да се покаже на деталот каков што е неговото споменување на таблицата од Тартарија.

Таблиците од Тартарија во Романија се откриени 1961. година. Тие припаѓаат на раната фаза на Винчанската цивилизација. Тогаш се појавила и монографијата Бањица- населба на винчанската култура на Тодоровиќ и Цермановиќева, па очигледно дека овие два автори не ни можеле да ги ‘земат во обѕир’ тие наоди, во секој случај не пред 1963.година, кога за светската научна заедница резултатите на првите истражувања на овие таблици ги соопштил романскиот археолог Н. Власа. Од друга страна, во тренот кога Гарашин го соопштува своето мислење за задачите на ‘понатамошните истражувања’ на овие ‘неолитски ‘знаци’,а тоа е 1973. година,трудовите за овој проблем веќе,покрај самиот Власа,ги објавил А. Фалкенштајн (1965), Владимир Милојчиќ (1965), М. С. Худ (1967), Е. Неуступни (1968), Владимир Георгиев (1969), Јанош Макај (1969), Б. Николов (1970) и повово Јанош Макај (1971).

Во својот краток и површен осврт на неолитските знаци, слова и натписи, Гарашанин го наведува Власиниот труд за наодите од Тартарија. Исто така го наведува Милојчиќевиот труд, а Фалкенштајн само го споменува, не наведувајќи ја и неговата студија.

Скренуваме внимание на чинителот дека ни после трудовите кои ги објавил Милоје Васиќ, како ни после монографијата Бањица- населба на винчанската култура од 1961, во светската археологија не е отворена дебата како после објавувањето на наодите од Тартарија. Така Винчанската писменост доживеала да биде интерпретирана со посредство на наодите од ободите на Винчанската цивилизација (во денешна Романија и Бугарија), ама не и на основ прворазредниот материјал од своето епиоцентрично подрачје. Проблем, наравно, е многу посложен отколку што на прв поглед изгледа,ама доволно е ако се констатира изостанување на озбилни истражувања на овие појави на неолитските цивилизации управо во овдешната официјална наука, посебно во археологијата, историографијата, лингвистиката и сродните дисциплини. До денес кај нас не одмакнало понатаму од она што е како резултати на своите истражувања ги публикувал Васиќ. Затоа Гарашаниновото уврдување на задачите на ‘понатамошни истражувања’,како и кроки на тие истражувања од 1973. година, претставува симулација. Винчанската писменост до денес не стекнала научен легитимитет во нашата официјална наука, а Гарашиновата ‘конечна вистина’ за ‘знаците на своина’ од 1951. и денес е владеачка.

Истата година кога Гарашанин ја објавил својата симулација на ‘посебната обработка’ на знаци и натписи од Винча, Милтон Вин докторирал на Катедрата за археологија на Универзитетот во Лос Ангелес со дисератацијата за знаците на Винчанската култура. Исто така истата година, Марија Гимбутас го објавила членокот Стара Европа 7000- 3500 г. пред Х. најрана европска цивилизација пред доселување на индо- европски народи. Пред тој членок, таа објавила неколку трудови од обласса на балканските простори, а веќе следната, 1974. година ќе се појави првото издание на нејзината книга The Goddesses and Goods of Old Europe“.

Индо-европски народи никогаш немало. Ова било поради тоа што во Индија флората и фауната не им припаѓа на белата раса.Следи Белците стигнале во Индија.

„Гарашанин озбилно не мислел утврдувајќи ги задачите на идните истражувања на винчанските знаци годината 1973, можело јасно да се види октомври 1988, на меѓународниот симпозиум ‘Винча и нејзиниот свет- Подунавјето измеѓу 6000. и 3000. г. пред нова ера’, кој го организирала Српската академија на наука и уметност- Одделение на историските науки и Центар за археолошки истражувања на Филозофскиот факултет во Белград. Ни после петнаесет години од тренот кога Гарашанин ги утврдил задачите на идните истражувања на знакови од Винча, истакнувајќи 1973. година како ‘изгледа’ ова истражување да ‘добие посебно значење’, на кажаниот симпозиум не е предочен ни еден труд на оваа тема. Тој симпозиум послужил и Милоје М. Васиќ- кој, како што видовме, војувал со ‘нордиската школа’ и ‘германската’ наука- да биде ‘унапреден’ во ‘типичен претставник на германо- српските односи во нашата наука’. Во име на САНУ, ова невистина службено ја обнародувал академикот и генералниот секретар на Академијата Дејан Медаковиќ, во поздравната беседа просветена на злосреќниот Васиќ. Така Милоје М. Васиќ го фалсификувале post morte“.

А бидејќи белата раса не била стара од 6000 г.п.н., таа за време на леденото доба била повлечена во Левантот- нејзината крвна група А била пред 15.000 г.п.н.е.

„Не треба да чуди што ова несреќна улога ја прифатил академик Медаковиќ ...Милоје М. Васиќ умрел 1956. година како редовен член на Српската академија на наука и уметност“.

Стр. 57: „Фалсификувањето на Милоје М. Васиќ, значи, е последица на успешно функционирање на ваква структуирана академска моќ. Затоа е беден статусот кој неолитското писмо од Винча го има внатре на структурата на академската моќ, така добар материјал за реконструкција на нејзините стварни, а не деклративни принципи на делување. Да се присетиме на сé што до сега за тоа е изложено и да тргнеме понатаму. Оти, потуцањето на корпусот на винчанската писменост од немила до недрага, не се завршува со овој симпозиум од 1988. година и со фалсификувањето на Милоје М. Васиќ.

Веќе видовме дека корпусот на винчанската писменост одавно стекнал меѓународен легитимитет и дека, истовремено, неговото постоење доследно се негира во земјата на потекло. Ипак, можело да се претпостави дека актот на внатрешната забрана на корпусот на винчанската писменост, не ќе ги обврзува сите наши истражувачи. Посебно не оние кои се вон досегот на внатрешната цензорска секира. И навистина. Кога не било можно во земјата, трудот на истражување на винчанската писменост се продолжило во странство. На таа голема задача се прифатил Радивоје Пешиќ, работејќи како професор и истражувач на италијанскиот универзитет. Годината 1980. и 1985. тој ја вознемирил и заинтересирал академската јавност прво во Италија, а потоа другде по светот, соопштувајќи ги резултатите на својата анализа на етрурското писмо. Пешиќ покажал дека етрурското писмо е варијанта на винчанскиот изворник, извршил прва систематизација на знаците од Винча и докажал дека е во прашање дека е најстар познат систем на словното писмо и човечката историја, со 26 слова. Пешиќ тој систем на писмо го нарекол Винчанско писмо. Ѓулио Ѓиралди го нарекол Пешиќевиот труд ‘револуционерно откритие’,а печатот во Рим, Атина, Ерусалим, Москва и другде, на овој настан му посветил голем простор. Во тој трен, овдешната службена наука молчела“.

Белата раса својата писменост си ја имала во Левантот, откаде се ширела...

„Игнорирајќи го овој настан од огромна важност, властодржците на овдешната наука успеале дури и во тоа, во прв мах, домашната јавност за тоа да не добие никаква информација. Кога 1987. година оваа информативна блокада била пробиена и домашната јавност ипак дознала за Винчанското писмо, тогаш властодржците на овдешната заинтерсирана наука, а тоа во овој случај археологијата, покренале вистинска кампања јавно негирање на можноста на неговото постоење !“.

Стр. 59: „Ево како изгледала акцијата на цензурскиот комитет спрема анкетата која јули 1987. година, по повод на Пешиќевата систематизација на Винчанското писмо, го организирала и објавила специјализираната ревија Галаксија.

Драгослав Срејовиќ, во оваа анкета, изјавил дека Пешиќевиот покушај не успеал, дека дошол ‘пред време’, дека врска измеѓу Винча и Етрурија апсолутно не постои, ниту може да постои, дека не е во прашање никакво ‘писмо’, туку ‘знаци на своина’. Милутин Гарашанин признал дека е во прашање ‘извесни знаци или симболи’ кои,меѓутоа, не можат да бидат ‘писмо’, туку само и едино ‘знаци на своина’. Алојз Бенац Пашиќевото откритие го прогласил ‘еден вид фантазија’, те потврдил дека во прашање се ‘знаци на своина’. Исто мислење за ‘знаци на своина’ ги застапувал и Никола Тасиќ. Тој работата и дополнително ја заоштрил, тврдејќи, воостанатото потполно некомпетентно, дека со овој неолитски проблем ‘никој озбилно не се бавел’. На становиште дека во Винча немаме работа со писмо туку со ‘знаци на своина’, бил и Александар Палавестра, додека Душан Симиќ и Боривоје Човиќ во

овие знаци виделе ‘одредено значење’, ама не и писмо. Емилија Јовановиќ Масон изричито тврдела дека ‘кога е збор за Винча не можеме да говориме за писменост во вистински смисол на зборот’, а за сличност на тие ‘знаци’ со потони системи на пишења, изјавила дека претставува пука случајност. Дубравко Шкиљан изјавил како не верува дека во случајот на Винчанското писмо е ‘збор за писмо и знаци на пи-смо“.

Токму затоа за писменоста врската постои само со Левантот од ледено доба.

„Биле, меѓутоа, и радикални другчии мислења во оваа анкета. Така Воислав Трбуховиќ, изричито рекол: ‘Јас во тоа гледам прво праиндоевропско писмо’. Милоје Васиљевиќ од шабачкиот Народен музеј, исто така мислел дека во овој случај ‘збор може да биде и за најстари облици на писменост’. Академик Матеј Бор изјавил дека теоријата за ‘знаци на своина’ е погрешна, дека ‘претпоставката на проф. Радивоје Пешиќ е мошне реална’, те дека со ‘своите досегашни аргументи’ Пешиќ ‘потполно... го убедил дека имаме работа со една претпоставка која не може да се одфрли’. Реља Новаковиќ, кој Пешиќевата теорија ја нарекол запрепастувачка, се заложил за отфрлување на сите шаблони и претрасуди во интерпретирање на овој проблем. Не говорејќи поопширно за Винчанското писмо Новаковиќ, инаку најопширно во анкетата, ја искористил приликата вниманието на јавноста да ја скрене на својата теорија за централноазиското потекло на Србите: ‘...’ “.

Се кажа: „теорија за централноазиското потекло на Србите“. Бидејќи во централна Азија флората и фауната не била за Белци,Србите биле левантски Балканци.

ДУНАВ ГЕНЕТСКО- ГЕОГРАФСКА ГРАНИЦА

Авторите не пишат дека имало посебно темни Индијци и бели Европјани, туку Индоевропјани- поточно Индогермани, а Германците и никогаш не постоеле.

Во Индија стигнале Ведите со санскритски јазик, кој бил тн.словенски.

Бранко Вукушиќ,[7]на стр. 64,истакнува: „За индоевропската тема најдрагоцени биле трудовите на индискиот научник, пред сé Bal Gangadhar Tilak, (1856- 1920), ‘Артичка прадомовина на Ведите’, настанати пред него што германските автори го установиле индоевропската, односно индогерманската теорија. Тиловата брилјантна теза, заснована на изворните толкувања на аријевските, ведски текстови, потврдени со археолошките наоди во последните 100 години“.

Бидејќи во Индија било прежешко за Белците, следела само „Артичка прадомовина на Ведите“ откаде во Индија дошле Ведите- само Источното Средоземје.

Ова може да се потврди со кравата, која била божествена во Египет и Индија, со исто потекло-Источно Средоземје.Олга Луковиќ-Пјановиќ,[8]во насловот „Што кажуваат санскртолозите...“, следна страна: „...Индра сам е господар на кравите“.

Белците кон Исток патувале со волски коли, а коњските коли биле магарешки од Месопотамија. На тие простори коњот бил бригиски и тоа од 17 век п.н.е., што важело и за во Египет. Египетското говедо како бригиското било со исто потекло од Левантот, само со разлика што бригиското говедо имало понатамошен развиток, дури и еднобојно, што било и како одбележување на областите на кнезовите- друг говор жупан=жу пан=Пан=господар како денес во Чешка, Словачка и Полска.

---

[7] Branko Vukušić. O trojanskoj slovenskoj misteriji, Pešić i sinovi, 2003, Beograd.

[8] Олга Лукови¢- Пјанови¢, Срби...народ најстарији, АИЗ ДОСИЈЕ, 1990, Београд.

Атлас,[9] на стр. 129, во Арабија е претставена едногрбна камила, а северно од Касписко Море и Кавказот двогрбната камила. Камилскиот превоз бил од југот низ кавказка Албанија, кон север во Скитија. По истиот пат било пренесено и магарето.

Магаре во Скитија до времето на Персијците немало. Скитите со него преку Персијците се запознале. И следи скитиските коњи од рикањето на магарињата се плашеле, што се чита кај Херодот. Бидејќи Скитија била северно од Балканот и Мала Азија, на нив никогаш немало магаре, што важело дури и за времето на Херодот.

Бидејќи Скитите не биле говедари туку само коњари, тие биле со потекло од југот- само од поморските простори. Следи тие во Скитија го однеле коњот, а Скитија била до Индија. Ова се потврдува со доказот што скитскиот коњ не бил монголски- мал коњ итн., туку само бригиски. Ова се образложува со тоа што Монголите сé уште не биле стигнат на Запад- на Кавказјето и посеверно.Ова говори само едно, скитските коњи им биле потребни и на Филип Македонски, кога тој дошол кај Скитите. Со текот на вековите Монголите се населувале по на Запад, и позападно од северните простори на Кавказ...Бидејќи Индијанците не го познавале коњот, а тие биле со монголско потекло, Белците со бригиското говедо и коњ стигнале до Источна Азија. Таму тие однеле и други животни- свиња од која настанала монголска црна со повеќе маст- прасината на нашата свиња се раѓале со црно- бели траки. Нашата овца таму складирала лој во тртката и опашката, говедото во грбата лој. Таму била однесена и козата... За преселбите на Белците кон Исток се потврдува и со бизонот. По него Монголите од Источна Азија се префрлиле во Северна Америка и тој станал индијански. Тој за нив бил сé. Со неговото уништување, страдал и нивниот имунитет, зашто тој бил нивна основа храна.Следи многу побрзо да страдаат.

За да се потврди дека Монголите се со друго генетско подрачје се културите. Олга Луковиќ- Пјановиќ, во насловот за Јозеф Костржевски, пиши: „Во горниот текст Херодот говори за Скитите и кажува: ‘Во нивната земја расте конопот, најсличен на ленот, освен дебелината и висината, конопот расте како див и како питом. Од нив Траките прават одело најслично на ленот“.

Следи на југ бил ленот, а во Скитија конопот- со конопот Скитите уживале.

Пак, конопот бил за дрога. Да се дополни дрога крокодил, која е од Русија...

Атлас, на стр. 128, сточарска е Европа, Турција, Индија, Тајланд и западно од Јапонија- простори со услови каде што стигнале Белците со домашни животни.

На стр. 142 и 143 се гледа дека за житарици била Европа, но не Турција (без ’рж, овес и јачмен), што важи за Индија, Тајланд и западно од Јапонија и Јапонија. Ова говори дека со преселбите од Левантот за житарици бил Јужниот Балкански Полуостров, а потоа и по на север. Бидејќи сувиот појас е поместен на север, повеќе Египет не само да не житница, во него не се сејат житарици, или било друго. Како се поместувал сувиот појас житница постанало Подунавјето, потоа Украина итн.

Да не се изуми дека во исхраната пченицата е со одлика за дембелост кај коњот..., што важи и за човекот. Наспороти неа е ’ржот кој бил/е за виталност: витал =в итал=и тал=дал (далга), дол (долга), а долги биле бреговите=бригите. Како најблапријатна и најздрава храна бил овесот кој се сеел на највисоки и најладни простори, а е прочуен како најпроизводствено храниво кај домашните животни. Добар е јачменот. Ова било во спротивност на најнеквалитетната и најлоша биолошка храна енергетската пченка, која не ја поднесувале крвната група 0 и B. Токму и затоа

[9] DER GROSSE READRE’S DIGEST WELTATLAS VERLAG DAS BESTE G.m.b..H., Stuttgard., 1963.

пченката не била монголска, туку за Белците со крвна група А. Пченката во Америка ја имало во западна Америка каде што стигнала флотата на Александар Македонски- па пченката била забележана во Далмација и Италија. Тоа што денес во Америка ја има многу пченката, многу го има и бригиското=фригиското=фризиското говедо, кое во Америка станало дури и покрупно. Таму дури сојата се сее масовно.

Па Сојата, која била мешункасто растение однесено од Белците во Източна Азија и Јапонија, на стр. 142 е во Јапонија и западно од неа. Ова се потврдува со стр. 143, каде е грозјето, цитрус плодови, јаболка, круши и коскести плодови. Тие ги нема во Индија и северо- западно од неа. Ова говори Белците немале врска со Индија, со сите просторите северно од неа, и со сите простори источно од наведените простори. Следи за Белците тие простори не биле битни- без Индоевропојани.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во насловот „ 'Словените на останатите им дале збор' ", пиши: „Живанчевиќ понатаму продолжува, дека во овие истражувања се вмешале и антрополозите. Така Retzius Andres [шведски анатомист, антрополог автор живеел од 1796- 1860] ги делел луѓето по облик на главата на доликоцефални [или доликохефален, те. 'долгоглав', на оној во кого главата е отприлика за четвртина подолга од ширината] и брахоцефални [или брахикефален, одн. 'краткоглав', или чија ширина на черепот е 4/5 на должината]. Според него- Словените поново се нашле меѓу Монголите... Па ипак, решението не е најдено. Тогаш се отпочнало да се расправа за тоа, каде Аријевците живееле... Претпоставката, дека нивната постојбина е Јужна Русија, е отфрлена поради неподударноста на флората; во Јужна Русија, имено, не успева сé она, за што постој назив во праиндоевропски. Спрема втора претпоставка, првобитен аријански завичај, би се најдувал во Индија, или пак во Централна Азија. Индија е земена во обѕир особено затоа, што во денешниот хиндуски јазик се задржале мошне стари јазични особини, но тоа гледиште, тврди Живанчевиќ, со обѕир на флората и фауната, е одбиено". (Без Индоевропјани. Р.И.)

СКИТИЈА

Херодот пиши за исти Олимписки богови со оние на Скитите- само со други имиња. Александар Макеедонски исто негово потекло со на Скитите- од Херакле.

Антоније Шкокљев, на стр. 72, пиши: „Кисеј бил крал и епоним херој на планина и градот Кисос (Kissos) кај денешен Солун, во Крестонија и Мигдонија каде живееле Пелазгите...Истоимениот град Кисос под денешно име Kisseh се најдува између Батум и Трапезунт. Градот Кисос во Македонија се споменува и во врска со богот Дионис, каде се вратил со својата придружба кога го почнал својот победоносен поход. Тогаш задобил бројни приврзаници и бил овенчен од бршлен те добил име 'Дионис Кисос'. Бидејќи Дионосовиот учител Силен бил гостин на кралот Мида кај Бермион, а Бригите ја напуштиле Македонија пред Тројанската војна која се случила 1193. г. пред н.е. судирот између македонскиот крал Каран и пелазгискиот крал Кисеј хронолошки се случил пред Тројанската војна, а после Херакловите пустоловини во Хипербореја... Херакле со кралицата Хилеја Ехидном добила син Скит и според Херодот: 'од овој Хераклов син потекнуваат сите скитски кралеви', па спрема тоа и кралот Каран, кралот Темен и цела Аргеидска династија и Александар Македонски- Велики". (Скит=скит- а; Ва + Силен = Василен- Василеј, Р.И.)

Антоније Шкокљев, стр. 255, вели: „За топографскиот назив на Скитите во Македонија, е занимлив податокот на Стефан Византиски (Stephanos), граматичар и автор на географскиот лексикон Етника, во делот 'За градовите (Peri Poleön), која временски свршуваат на самото изминување на антиката во Јустинијановото доба (527-565. г. н.е.) или поточно између 528-535. г. н.е. Во својот труд при описот на градовите изнесува дека Аргос Орестикон (Рупште) во Костурската област југозападна Македонија се најдува Скитската земја (Argos Orestikon и en Skytiai)".

Па поимот Скит бил митолошки- балкански и затоа тој останал балкански.

Е најбитно што Херодот и царот Хадријан (2 век н.е.) пишеле за Скитска земја, со јака зима со траење осум месеци, со мразот од ненаселените предели...

Следи во Музејот на Будимпешта се́ што било во него се́ било само од југот.

Затоа само едно, преселбите биле само од југ кон север: Вардар-Морава итн.

Во Атлас,на стр. 120,се наведени климатските појави-тие се од југ кон север.

Луиџи Лука Кавали- Сфорца,[10] на стр. 109, има слика за агрикултурата. На неа најстар појас е појужно од Македонија со најзападна Мала Азија. Следи појас северно од Црно Море на запад скоро до Истра и позападно во Италија. Следи појас посеверно од него до со Ибериският Полустров.Па следниот појас кој е над него преостанатиот дел на Европа се́ до со северниот дел на Иберискиот Полуострив.

Објаснувајќи ги овие климатски прилики, а според поместувањето на сувиот појас биле преселбите, се потврдува, отсекогаш постоела генетско- географска оддалеченост од најјужниот Балкански Полуостров кој најпрв бил населен од Левант.

Стр. 110 е слика за 95 гени во Европа. Најтемен појас е во Источното Средоземје, а јужно под Мала Азија, каде бил Левантот. Следен појас е северно од него со до појужно од Македонија. Овој појас е следен со појас југозападно под Црно Море со Јужниот Балкански Полуостров и Јужна Италија. Следен појас е северно од Црно Море до Јадранско Море и Италија и јужна Шпанија. Следен појас кој се протега низ Франција и другиот преостанат дел на Иберискиот Полуостров. Овој е следен од следен појас, итн., итн.

Следи преселбите биле постепени од Левантот по Вардар- Морава- Дунав- Рајна....Токму затоа со вакво протегање се и генотиповите-така се населила Европа.

Харлад Харман, на стр. 33, наведува слика 3: „Медитерански генотип (според Cavalli-Sforza 1966: 63) Темното поле ја означува највисоката концетрација (сноп) на земените обележја".

Со темно поле,со најгусто население, е на најјужниот Балкански Полуостров со најзападниот дел на Мала Азија, и Јужна Италија. Следи втор појас другиот дел на Мала Азија со Балканот- нешто северно од Дунав над Црно Море и другиот дел на Италија. Овој појас го прати следен појас кој е посеверно од наведениот кој се протега се́ до јужна Франција. Овој е следен од поисточен и посеверен појас кој се протега се́ и во Иберискиот Полуостров. Овој е следен од позападен појас кој е на север на Иберискиот Полустров на Атлантикот до со Источна Британија итн.

Од изложеното се потврдува дека генотипите се генетско- географски оддалечени само од првиот појас најјужниот Балкан со западна Мала Азија, а делот на Јужна Италија бил составен дел на Балканот- Левантот бил јужно од Балканот итн.

Ова говори дека преселбите биле од просторите каде имало најблагопријатни услови за размножување на населението. А тоа било на југот каде било најтоп-

[10] Luigi Luca Cavalli- Sforca, Genes, Peoples, and Languages, University od California Press, 2000.

ло. Па следи на тие простори да постои проширена репродукција- зголеми бројот на населението, што е повод за преселби на нови ненаселени или помалку населени простори. Ова говори дека преселбите биле само од југ кон север и запад, по долината Вардар- Морава- Дунав- Рајна..., како што се протегаат појасите на генотипити. Следи да постои генетско- географско оддалечување од јужниот Балкан кон север, чии појаси се протегаат кон запад низ цела Европа.

Со ова се објаснува дека Европа цела била населена по Вардар- Морава- Дунав- Рајна..., никако обратно. Во прилог можат да се наведат и античките карти итн.

Антоније Шкокљев, на стр. 267, го има поднасловот „Извештај на швајцарскиот институт за генетика 'Игена' ".

„Наиме, Институтот, во текот на истражувањето користел 400 научни трудови објавени во водечките светски специјализирани часописи, како и ДНК генеолошки тестови на хаплогрупи на терен, за цела Европа и Балкан...".

„Според резултатите на истражувања на институтот 'Игенеа', во вените на денешните Македонци тече 30% крв на антички Македонци на Александар Велики, на Тевтонците 20%, Хелените и Словените по 15% Илири 10%, Хуни и Феникијци по 5%. (Теутони, у=в, според Теута илирска кралица, а Илири=Словени, Р.И.)

Генетската структура кај Грците ги обфаќа генетските корени: хеленско потекло 35%, феникијско и словенско 20%, тевтонско, илирско 5%, антички Македонци 5%.Кај Бугарите,Траките учествуваат со 49%,Хелените и Словените со по 15%, антички Македонци со 11%, додека Феникијците со 8%. Кај Албанците, Илири учествуваат со 30%, Словените со 20%, Тракијците со 18%, Феникијците со 16%, Хелените со 14% и Викинзите со 2%".(Хелени според Хелиос=Илиос- ил врне..., Р.И.)

Бидејќи никогаш немало било какви етнички народи, се потврдува дека наведувањата се само географски пространства според кои авторите ги расподелиле нивните народи, кои во историјата и никогаш не постоеле.

Од изложеното произлегува дека цела Европа била населена со Белци, чија генетска основа денес ја имаат Германците до Викизите. Ова се докажува на наједноиставен начин, бидејќи до денес на Балканот немало преселби вон Балканот, не можело да има било каков балкански ген на Словени...Тевтонци... дури и Викинзи. Ова се гледа и со доказот до денес Викизите ја имаат бригиско-македонската симболика-на лаѓата било тело на бригиска змија со македонска глава на лав,како и денешниот симбол останале роговите на бригиското говедо: Бриги=Фриги=Фризија.

За доказ, дека черепот не е одлика на народ, а нема национален ген, е следниов пример: Петар Лончар (1961), "Историја на античките Грци", Универзитет во Скопје, зборува дека "антрополозите константирале дека во Старата и Средната минојска епоха жителите на Крит повеќе биле долихокефални; дека во Доцнежната минојска епоха бројот на брахикефалните на Крит многу пораснал, а бројот на долихокефалните опаднал. Мезокефалните во сите минојски епохи се добро застапени". Од наводот на авторот произлегува дека климата се променувала, таа била се потопла и потопла, со послаби ветрови. Истото се однесува за пигментот, кој е потемен во зависност од изложеноста на сонцето, што е потврдено со Критјаните. Дјурант пиши: "Нивната кожа при пороѓај била бела. Дамите, кои се држат во лад, имале светол тен, конвенцијално бледило; ама машките, кои на сонцето создаваат богатства, така се преламнати и румени, да Грците ги викаат како Феничаните Phoinikes- пурпурни, црвено-кожци. Главата е повеќе долга отколку широка, цр-

тите се оштри и префинети, коса и очи сјајни, како кај денешните Италијани. Овие Критјани очигледно се огранок на ‘медитеранската раса’ “.

За да се потврди наведеното, се истакнува, што било пронајдено во Македонија. Во неа, како на домородци и “дојденци“ тн.словенски издолжени черепи биле ретко застапени. Значи, немало и нема некакви тн.Словени. Имало само Белци. Тие за време на леденото доба биле повлечено јужно од 35-та паралела...

Исто така, биометрискиот метод на пресметки не е исправен. Имено, во пресметките директно се оди да се пресметуваат разликите, со t-тестот, без да се провери дали групите се најсоодветно составени. Значи, на t-тест му претходи F-тест.

Се истакна: „...Retzius Andres...Според него- Словените поново се нашле меѓу Монголите...“. Значи, според условите на живот се формирале и черепите.

Па татарските на Црноморието се заокружени-на Черкезите на Кавказ долги.

Биле населени 600.000 Монголи- според Густав Вајганд, 100.000 Татари и 500.000 Черкези. Овие Албанците-Арнаути имале кавказко- црноморски обичаи...

Пак, облеката на Скиптарите била и како на Мијаците, а не на Арнаутите.

Готите (Татарите) со својот бог Асен, Аварите (Татарите), Бугарите (Татарите) со својот бог Асен, Узите, Печенезите, Гагаузите=гага (гега крадење) узите ... навлегувале север од реката Дунав на Балканот. Следи од нив имало материјални докази/наоди. Бидејќи до денес имало нивни наоди нивните преселби се случиле.

Несфатливо е како од едни исти простори да навлегуваат две раси: Монголи и Белци (Словени). Бидејќи за Словените до денес нема ниеден материјален доказ/ наод животно, растение, кола, дел од кола, колце, дел од колце, садови, предмети... пари, Словените биле и останале најголем историски фалсификат-до денес се лаже.

Историски било потврдено дека Келтите навлегувале на Балканот и Мала Азија. Бидејќи тие имале балканско потекло, тие на Балканот дошле со својот балкански- бригиски коњ. Исто така, крстоносните војни биле водени од Дојденци со своите коњи. Бидејќи до денес на Балканот нема друг ген освен на балкански коњ, како и монголски коњ, кој бил бригиски, а со него дошле Монголите во Косово, што важи и за овца со монголска долга опашка на косовскиот сој на раса праменка, се потврдува Крстоноцните биле со балканско потекло, а Албанците-Арнаутите со монголско потекло.Исто така, Албанците-Анаутите на Османите им биле Акинции-коњски лесни летечки одреди. Како што било,тие до денес се носители на исламот.

Бидејќи преселбите биле само со домашни животни, а чартер летовите биле во 20 век, се потврдува дека никогаш немало тн.словенски преселби- тие биле лага.

Ова говори само едно: Монголите се селеле на југ, а Белците само на север.

За Херодот од Мала Азија со Балканот се селеле во Скитија.Следи и Траките биле населени во Скитија. Во Русија, Подунавјето, Балканот и Каменот во Розета-Египет имало исти знаци со исти значења. Тоа говори дека на наведените простори се живеел еден ист народ со еден ист јазик, како што биле Македонците во Египет.

За Јустин „Македонците биле со потекло еден пелазгиски народ“. Бидејќи во Елада се говорел пелазгиски, кој бил варварски, немало народи Хелени и варвари.

За авторите Словените биле Скити, чиј јазик бил варварски=пелазгиски.

Љубомир Кљакиќ, на стр. 18, пиши: „...Чајкановичевата анализа на култската употреба на житарица, како и неговата расправа за култот на мртвите кај Србите, Васиќ ја употребил за дешифровање на мошне сродни, а можда и идентични, обичаи на старите Винчанци“. Следи фуснота: „Милоје М. Васиќ: Винча и хипер-

борејски мит, исто, стр. 144- 145. Во врска со Чајкановиќевиот наод, Васиќ го заклучува следното: ‘Неговиот заклучок потполно го објаснува ‘хиперборејскиот мит’, потоа трачкиот и пеонскиот обичај жртвите- без обѕир на својот вид- да се ставаат на слама, како што го правеле жените на Траките и Пеонците, или во сламата да се завиваат, како што жртвите кои ‘Хиперборејците’ ги испраќале на Делос“.

Се кажа: „жртвите- без обѕир на својот вид“. Па само животни и растенија.

Следи заклучокот, Подунавците и Скитите биле само со балканско потекло.

Стр. 52: „...во прилог би говореле и знаците од порано споменатите таблици откриени во јамата во Тартарија...“. Следи фуснота: “Милутин Гарашанин...го истакнува големото значење на наодите во Тартарија: ‘...Сите овие предмети се најдуваат во гомила, а околу нив биле дислоцирани, со дел и скршени коски на човек од 35- 40 години. Власа овој објект го смета магиско- религиски (magic- religious complex) и поставува прашање дека можда не е во прашање жртвување. Во секој случај, овој единствен наод фрла ново светло на верување и култот на луѓето на винчанската група, иако во детал уште не можел потполно да биде објаснет’...“.

Со Илијада од со Александар Македонски и човечки жртви. Ова произлегува од доказот што темните раси со заедничко потекло од пред да постојат континентите биле канибалистички, што опстоило до денес. Следи и обрежување- и Црнки.

Во прилог се наведуваат Склавините на Пелопонез. Тие на боговите им приложувале човечки жртви, затоашто Илијада била Атинска во која имало традиции на Црнци, кои живееле од Египет со Месопотамија. Бидејќи Скитите биле Белци, тие на боговите не им приложувале жртви, туку само животни и растенија.

Домашните животни биле со потекло од Балканот, што важело за житариците, мешункастите итн. со кои била поврзана крвната група А- вегетеријанска.

Иво Вукчевиќ,[11] на стр. 26, пиши: „Аспекти на врховно боженство и Творец

Исто важи и за словенскиот пагански систем. И тука исто така боговите се аспекти на Врховниот бог или Творецот; манифестација на универзалната узрочност. И овде е господар Перун, бог на војната и бурата, почитувањето и моќната манифестација на словенскиот бог над боговите, Сварог.Не е овде изненадувачки што Прокопиј во трудот посветен на религијата на Словените, од средината на VI век, Сварог го нарекува со Перуновите атрибути: ‘Тие, всушност, почитуваат еден бог, творец на светлоста, како владетел и господар на свемирот; тие му жртвуваат волови и други животни.’ (De bellis Gothico)“.

Со наводот на Прокопиј, кој го наведуваат сите автори, немало жртви луѓе.

Стр. 28: „Владимир Велик

Владимир Велики (980- 1015), подоцна СвÔтоí Владимир, апостол на Русија, поголоем дел на својот живот преживеал како паганин, владееејќи во име на Перун, сé до примањето на христијанството, 988. година: ‘Владимир тогаш почнал самостојно да владее со Киев. И ги постави идолите на брдото вон дворот. Дрвениот Перун со сребрената глава и брада од злато... Луѓето му принесувале жртви повикувајќи ги богови... И ја скрнавија земјата со своите понуди, и земјата Руска и она брдо беше со крв оскрнавено.’ “.

Следи заклучокот, до 988 година не се приложувало човечки жртви. Нивната врска била со јудејството и нивното хазарство, кои до денес уживаат во човечка крв, што било посластица на темните раси, но никако на Европјаните како Белци.

[11] Ivo Vukčević, Slovenska Germanija, Pešić i sinovi, Beograd, 2007.

Луј Леже[12] пиши: „...Изгледа, дека Перун бил врховен бог на Руските. Во еден старословенски превод на легендата за Александар Велики, кои го наведува Афанасијев,[72] зборот Перун есте превод на грчкиот Зевс. Во српските народни песни, каде се најдуваат јасни траги на паганизмот, често се најдува една заклетва во ‘вишниот Бог и свети Јован’. Овој вишни Бог е очевиден христијански Бог“.

Следи Скитите биле со потекло од Балканот, со ист бог- само со друго име.

За да се потврди дека врската била со Атина и нејзините дела, Љ.Кљакиќ, на стр. 164, пиши: „На значење на овој чинител упатува и Будимир, потсетувајќи на уште една важна димензија на тоа предание. А тоа е ‘детал за Хиперборејците според кого нивната област е налик на Платоновата Атлантида. При тоа мораме да се потсетиме на еден хеленистички писател на таквиот утописки роман ја локализирал својата Атлантида управо во понтско- карпатската област’.

Овде нас не чека изненадување. Оти, Будимир продолжува со овој ред:

‘Хесиодовите и хомерските вести за Хиперборејците временски се најблиски секако на Хекатеј од Милет, кој веќе на крајот на VI в.ст. е. ја споменува северна Атлантида, ама не ја поврзува за легендарните Хиперборејци туку за епиграфските документирани Кимериои (за кои в. Quaestio de Neuris Cimmerisque). Ова важно обавестување му го должиме на Страбон (Geogr.229) кој е и сам роден од Понт, па така да се рече е човек од терен. На тоа место ги споменува Страбон и Рипајските Планини и О г а г и о н о р о с, сите области во кои како и на Атлантида безгрижно живеат праведници, кои не знаат ништо ни за какви општествени класи, ни за каков напор или борба, со еден збор живеат подобро отколку самите Олимпијци кои стално мораат да бидат спремни за интервенција. Веќе песникот и писателот на Илијада (13, 6) во карпатско- дунавската област го сместил Абиои, кои ги вика најголеми праведници (д и к а и о т о и а н д р о н) и кои некои ги идентификуваат со Херодотовите ‘Скити номади’. Тоа значи и дека најстарата хеленска традиција барала во таа област,на која припаѓа и Триполија, она што денес се вика со едино име Утопија. Хекатеј тука ја сместил својата Kimmeris polis, додека Хеленистичките писатели таквиот град го викале Heliopolis, одн. civitas solis, како тоа го преводува Campanella. И Херодотовите Хиперборејци мораат да имаат свој град, бидејќи нас Херодот, сосема одредено не обавестува дека се придружници (pompoi, одн. perpherees) кои одат со девојките на островото Дел, бил хиперборејски граѓани (astoi)’.

‘Аполодор (Библ. II 5, II 13) бележи дека Атлас станувал кај Хиперборејците, од што Dottin (Anciens peoples de l’Europe, 199) со право заклучува дека овде, очигледно, посреди на идентификација на хиперборејската област е замислена како острово во Северниот Океан. Херодот, меѓутоа, изричито кажува дека Скитите кои не знаат за Хиперборејците ипак од нив преземаат дарови од делскиот Аполон, па ги испраќаат понатаму. Легендарните Аримасти кои се означени како скитско племе, се најблиски на Хиперборејците. Во нивните области, кажува легендата, има сила на злато исто како и кај Агитарса, потомок на Херакле, архегат на Акита и Гелон...’ “. (Акита=а кита + с = скита- Скитите скитаат, Р.И.)

Се потврдува дека делата од Атина не биле битни и за во Скитија. И затоа Скитите не знаеле што пишело во атинските дела. Истото било и за човечки жртви.

Меѓутоа, авторите, кои пишеле во 20 век, повеќе биле заинтересирани за своите народи, кои историски не постоеле. Следи тие со своите дела создавале збрки.

[12] Louis Leger, La Mithologie Slave, 1901.Превел на српски Рад, Агатановиќ, Белград 1904- Интернет.

ПРЕСЕЛБИ ВО СКИТИЈА

Љ. Кљакиќ, на стр. 103, вели: „Меѓу првите застапници на овие ‘нови теории’, Бирнбаум го сврстел советскиот лингвист О.Н.Трубачев во своите трудови од 1982. и 1985. година ја артикулирал теоријата по која најстари словенски станишта се најдуваат јужно од Карпатите, во Дунавската Долина. Својата теорија Трубачев ја покрепил со аргументите на етимолошка и ономастичка природа. Концептуално, тој неа ја засновал на соопштувањата од старите руски хроники. Во Несторовата и другите хроники, изричито се наведува Дунавската Долина како првобитна постојбина на сите словенски племиња и народи. Трубачев на овие рани вести им поклонил должно внимание, најдувајќи за нив и современа етимолошка, ономастичка и друга потврда“.

Него основа му била Несторовата хроника. Токму според неа, Русите биле со потекло од Илирија. Следи заклучокот, дека Русите биле со балканско потекло.

Стр. 27: „1. На локалитетот Винча спрема Васиќевото мислење, се најдувало неолитска населба во континуитет од VII век п.н.е. до 6. година нова ера, кога оваа територија ја запоседнале римските трупи...“.

Стр. 29: „Затоа го наведувам и мислењето на Милан Будимир, кое може да биде од помош во размотрување на оваа појава. На основ на античките извештаи за Хиперборејците, за ритуалот на прославата на ‘златниот век’ (кај Јосиф Флавиј кој говори за идеалната заедница остварена во земјите на карпатско- подунавските Дечани, кај Хомер кој ги споменува подунавските Миси,како ‘најголеми праведници’, кај Посејдониј, Страбон и Херодот), како и за планините викани ‘планини на светот’, каде овие узорни праведници живееле, Будимир пиши: ...“.

Бидејќи Илијада била составена од тн.Хомер на Редакцискиот одбор на Пизистрат (6 век п.н. е.), чие дело било за потребите на Атина, која се проширувала во Црноморието, се потврдува дека врската била само од 6 век п.н.е., а никако порано.

Стр. 103: „Свесен на моралната, интелектуалната и професионалната неодржливост на еден ваков постапок ‘ликвидација’, Бирнбаум неуверливоста на тој постапок го решил да ја ублажи, ако веќе не и да ја неутрализира, со повикување на какви- такви аргументи, Трубачев, наиме ја застапува тезата дека селидбата на Словените за кои известува Порфирогенит заправо словенски Реконвисти, повраток на балканските простори од кои некогаш отишле на Исток и Север. Бирнбаум исправно воочил дека тоа е централно место на Трубачевата теорија. Тој, исто така исправно, заклучил дека цела теорија се руши во поле на науката, бидејќи веќе е срушен во поле на идеологијата, во колку се покаже неодржливост на неговата централна поставка. Така Бирнбаум се повикал на негативниот суд кој е за теоријата на советскиот автор ја изрекол германскиот ономастичар Ј. Удолф“.

Се истакна: „словенски Реконвисти, повраток на балканските простори“. Со наводот се потврдува дека Склавините=тн.Словени биле само повратници на југот.

Најбитен бил и останал доказот што досега нема наод за преселби од север.

Според Велс, „Јустинијан, како и Константин, поседувал словенска крв во неговите вени“. Следи заклучокот дека тие биле домородци со тн.словенски јазик.

За да се потврди дека Дунавската склавина била Јустинијанова е и доказов:

Острогорски за Фокас (602-610) пиши: „Побунетите војници го дигнале на штит и го прогласиле за цар, подофицерот од полуварварско потекло и напуштајќи

ги своите позиции, тргнале кон Цариград“-едниот родител му бил од царско семејство од династијата на Јустинијан,а другиот од Склавините само со варварски јазик.

Сé што било изградено во Подунавјето било од Јустинијан и тоа за неговите погранични единици. Следи да биде изграден ист град како Херакле Линка-Битола.

Варварскиот јазик го говореле Варварите, а тие биле Склавините, а службен на Римската империја им бил латинскиот. Многу подоцна службен станал коине-погрешно наречен старогрчки,оти тој бил само Птоломејов и Александријски јазик.

За да се потврдат преселбите само од југ кон север се и времињата на подигање на градовите. Следи Киев да се создаде по 6 век, Новгород 9 век, Москва 12 век. Во прилог е и Дунавскиот Белград, а од Дунавјето преселбите биле кон север.

Љ. Кљакиќ, на стр. 128, пиши: „...Читателот, можда, ќе се сети дека 1988. година, службени Белград, со вистински провинциски понос и неумереност, ја прославил 1111. година од кога под тоа име е споменат во едно писмо на тогашниот папа Иван VIII. Така, со помпа и патос, е прославено едно папско писмо од 878. година уз еуфорично тврдење дека е во прашање ‘крштеница’ на словенскиот и српскиот Белград. Поседувањето на факсимилот на папското писмо кое е унапредено во ‘крштениче’, одма израснало во привлегија и доказ на важноста на политичките и културните установи во градот.Во еден од многуте новински извештаи се кажува:

‘Еден од историските денови е и дванаесетти јануар оваа година. Белград после 1111 година добил свое крштениче...’ “.

Во прилог е и доказот што Русите како Венети пишеле со рецки. Следи тие биле само „роцки народ“ –„рески народ“. Кога тие го презеле коинското слово од Солунските Браќа, тие се нарекле Словени. Тоа било во 860 година, што го пишел цариградскиот патријарх Фотиј. Значи, сé до 860 година Русите не биле Словени.

Бидејќи ваква била состојбата, руските автори намерно го одбегнуваат пишувањето на Фотиј дека тие се изјаснале за Словени. Со тоа што намерно се одбегнува од Русија, Русите не биле Словени, и нивниот Пансловенизам е без основа.

За потеклото на Русите е најбитен киевскиот свештеник Нестор (11-12 век). Тој соопштил дека Русите потекнале од Илирија. Па таа била само на Балканот.

Следен доказ дека Русите биле еден ист народ со Македонците, кои говореле со еден и ист варварски=пелазгиски=тн.словенски е наводот, што меѓу царевите од Цариград и руските кнезови нема ниеден договор на коине, кој бил офицјален јазик. Ова било само поради тоа што тие меѓусебно разговарале само на својот варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик. А тоа било директно и без преведувач-и.

Дека ваква била состојбата, Македонците го исклучиле од Русија коине.

Димитри Оболенски пиши: “Нема непосредни докази дека византиските мисионери во Русија намерно ја поттикнувале словенската народна традиција, но нејзиното брзо ширење по 989 година и потполното исклучување на грчкиот од литургијата- и тоа во време кога Руската црква ја водат свештеници кои биле поставени од Цариград“.

Лидија Славеска, на стр. 238, пиши: „...за Орбини ако се земе во предвид дека ‘Македонците на Александар Велики...Московските анали изричито поврзуваат дека Русите, односно Московитите биле со ист јазик како и античките Македонци, кои, покрај со други земји владееле со Египет 276 години’...“.

Според Јеремија Русо, во “Летописите на Московија“, Русите, односно Московјаните, имале еден ист јазик како старите Македонци.

Значи, Московските анали изричито поврзуваат дека Русите, односно Московитите биле со ист јазик како и античките Македонци. Врската на Русија е со Москва. А таа била основана во 12 век. Следи на руската војска да им биде заштитник Свети Ѓорѓија. Тој како коњаник е поставен на средина на рускиот државен двоглав орел кој бил на Источното Ромејско Царство. Токму тој бил заштитник на Македонија.Следи како Свети Ѓорѓија да биде претставен Крали Марко-во Прилеп.

Харолд Ламб, на крајот на книгата, значи за време на тн.Византија, пиши, дека „оттогаш па се до неодамна немало заемно разбирање меѓу исток и запад. Само на север, каде што Македонците одвај навлегле, Русија преку бавно и напорно проширување создала евроазиска држава“.

И конечно, рускиот јазик бил само македонски тн.старословенски јазик.

СКЛАВИНИ=ТН.СЛОВЕНИ

Бранко Вукушиќ, на стр. 36, вели: „Да се потсетиме на некои чинители за Словените. Овие ‘варвари’, Индијанци на Европа и денес се најголемо семејство на европските народи. Преку 300 милиони Словени, потомци на европските староседелци и денес живеат широко низ Европа од Источни (Руси, Украинци, Белоруси), Западни (Полјаци, Чеси, Словаци) до Јужни Словени (Словенци, Хрвати, Македонци, Црногорци, Бугари, Срби). Многу траги на присуство на Словените се најдуваат широко на Европа, каде неколку стари словенски народи нестанале или се асимилирани под разни окупатори. Во текот на последните две илјади години се сменувале римски освојувачи над Словените на Балканот и Подунавјето, германски над Словените на Централна и Западна Европа, Маџарите над Словените на Средно Подунавје, монголско- татарски над Словените на Источна Европа, Турци и Германи над Јужните Словени. Најголеми последици по словенството настанале на просторите под илјадогодишната германска окупација каде изчезнало или се германизирани неколку стари словенски народи (Пруси, Лужички Срби, Балтички Венети и др.). Уследила потоа, дека со ‘германската’ или ‘нордиската’ теза најмногубројното семејство на европските народи е прогласена скороевичи, дека одеднаш, изрониле ‘ниоткаде’ тек во 6- 7 век н.е., бидејќи во време на пропаста на Западноримското царство биле исфрлени од европската историја. Во верзијата на германската школа цивилизацијата, писменоста на ова најголемо семејство на европските ‘варвари’ почнува, наводно, тек со нивното покрстување во 9- 10 век н.е.

Тешко е да се поверува во оваа приказна после сите откритија и бројна литература за потеклото на Словените и словенската цивилизација. Далеку е пологично да се прифати дека вистината е обратна како и во случајот на Древна Америка, наиме, со римската окупација се завршува словенската автентична посменост и цивилизација, како и со шпанските освојувања цивилизацијата на американските народи... (Јазикот на Маите бил во Мексико сé до внесување на шпанскиот, Р.И.)

Малку е познато дека германската теза за Словените како европски дојденци и варвари, народи ‘без корени и стебло’, како што кажува генијалниот Шафарик, ‘смислена политичка подвала’ 19. век, во време на пангерманските планови на ширење на словенскиот ‘животен простор’. Пред тоа била позната вистината за Словените како европски староседелци, не само кај словенските автори од 16-19. век, туку и западните историчари вклучувајќи ги и германските“.

Следи Германците биле само едно: одродени тн.Словени, а и ништо друго. Ова се потврдува што јазикот на варварите бил варварски=пелазгиски=тн.словенски, јазик на Белците, на кого творел и говорел Платон... Да не се изуми дека името Герман било балканско, тн.словенски бог Герман, а и Теути според Теута илирска кралица,име кои било митолошко.Дури и името Европа било бригиско и балканско.

Бранко Вукушиќ, на стр. 60, вели: „Откаде сé тоа ако Келтите не биле во допир со Словените ? Словените, наводно, се доселувале на Балканот цели 700 години подоцна но што се бележи последното присуство на Келтите на Балканот. Пример римскиот период од 'Келтско-српски паралели' проф. Куиќ, го илустрира следново: на еден надгробен споменик од римскиот период на Косово (1. век н.е.), тв. приштинска плоча, на латински се споменува српскиот збор 'праотац' ".

Стр. 61: „Името Пелазг се толкува на разни начини. По Хесиод она значи 'најстар', 'оној од давнина', што укажува на ариевско потекло на Пелазги. На Балканот се појавуваат мноштво аријевски наоди вклучувајќи и еден од најдревните аријевски симболи- свастика (кукасти крст). (Овој многузначаен аријевски симбол Хитлер го присвоил свртувајќи го правецот на движењата на неговите кракови, вместо аријевско- ведско од лево на десно.) Божицата Деметра е пелазгиско божество, а нејзиното име содржи аријевски поим 'земја и мајка'. Нејзиниот култ се јавува уште кај Винчанците, потоа Минојците, Сарматите, Илирите, односно Словените. Спрема Британската енциклопедија поимот Пелазг се поврзува со македонската Пелагонија. Во основ тој поим е 'бел, светол'. Бело е еден од најраспространетите топоними широко на словенските простори- бела вода, бела планина, бели брегови итн. Најдревен словенски град е Бел-град, Бел-Пел, Пела- една од престолнините на илирско- словенска Македонија". (Пела=стол- Апостол=а Постол, Р.И.)

Авторите говорат само за скитски Словени- Словени од Скитија. Па следи:

Антоније Шкокљев, стр. 255, вели: „За топографскиот назив на Скитите во Македонија, е занимлив податокот на Стефан Византиски (Stephanos), граматичар и автор на географскиот лексикон Етника, во делот 'За градовите (Peri Poleön), која временски свршуваат на самото изминување на антиката во Јустинијановото доба (527-565. г. н.е.) или поточно измеѓу 528-535. г. н.е. Во својот труд при описот на градовите изнесува дека Аргос Орестикон (Рупште) во Костурската област југозападна Македонија се најдува Скитската земја (Argos Orestikon и en Skytiai)".

И поимот Скити бил само македонски- тој со преселбите бил пренесен таму.

Ова се потврдува и со следните негови наводи на стр. 256: „За староста на Скитите воопшто, па и на Балканот Херодот истакнува: 'Скитите за себе раскажуваат дека се најмлад народ на светот...' и понатаму '...од првиот крал Таргитаја до Даријевиот поход против нив (512. г. пред н.е.) има сé, ни помалку и повеќе, илјада години.'. Во продолжување изнесува: 'Херакле, гонејќи го Герионовото стадо, доспеал во земјата... во која живеат Скитите... на едно острово кое Хелените го нарекуваат Еритеја (...)... стигнал најпосле во земјата која се викала Хилеја...'. Со кралицата Хилеја, Херакле имал три сина, од кои најмалиот се викал Скит...' И од овој Хераклов син Скит потекнуваат сите подоцнежни скитски кралеви".

Значи, Скитите биле најмлад народ, а со потекло само од југот- од Балканот.

За да се потврди дека секогаш од југот кон север биле преселбите е наводот и на Лидија Славеска, на стр. 104, која го истакнува она што било „запишано од ромејскиот историчар Лав Граматик од X-XI век:

‘Откако Крум го презеде Одрин, тој го поминал Дунав и населил покрај реката многу благородни Македонци и мошне многу народ...’ Откако го презел Одрин, Крум оттаму зел ‘1200 мажи без да се бројат жените и децата и ги населил покрај Дунав... Народот (што ќе значи присилно одведените одрински граѓани, заедно со жените и децата), решил да премине во Романија (односно во европскиот дел на Византија). И така Македонците очајни, избрале свои водачи Цанцо и Кордил и кога започнале борба (со Бугарите- б.м.), убиле многумина, а некои заробиле. Бугарите кои не можеле да преминат (преку Дунав, б..) се засолнале кај Угрите (Унгарците, б.м.) и им кажале се́ за Македонците... Идниот ден кога тие (Македонците, б.м.) сакале да тргнат, Хуните повторно се јавиле за да се борат со нив (со Македонците, б.м.). Тогаш се дигнал друг Македонец со име Лав од родот на Гимностите, кој потоа станал епарх, а и други видни Македонци. Тие (успеале, б.м.) да ги натераат во бегство и ги прогониле (Хуните, б.м.). А кога се вратиле се качиле на бродовите и избегале кај императорот. Тие биле наградени од него и се вратиле во Македонија, во својата земја“. (Со родителите бил и Василиј I Македонски, Р.И.)

Следи заклучокот дека само се менувале имињата- во зависнос на јазиците.

Бидејќи во Источната Римска Империја биле службени јазици прво латински, потоа коине, а народен јазик опстоил варварски=пелазгиски=тн.словенски, на кого говорел и Платон, во употреба за област биле провинција, тема и склавина.

Псевдо- Цезариј, во почетокот на 5-от век, пиши: Склавините и Фисонците живееле негде во близината на Дунав и поради тоа се нарекувале Подунавци. Склавините “се диви, слободни и беспоглавари, бидејќи своите водачи и старешни постојано ги убиваат било на гозба било на пат, и се хранат со лисици, диви мачки и меѓу себно се довикуваат како волци кои завиваат“- Овие биле првите Склавини.

Кај Псеудо- Цезариј во Подунавјето без домашни животни, житарици итн.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во насловот за Јозеф Костржевски, него го цитира, што тој пишел: „Византискиот цар Маврикиј пишел во својот спис ‘За вештината на командувањето’, XI, гл. 5., дека Словените кои се населени на Балканот, имаат многу разни животни, жита кои ги чуваат во салашите и особено просо и лен“.

Бидејќи Склавините одгледувале домашни животни и житарици со мешункасти, како и лен, кои биле со потекло од Балканот, тие биле само Домородци=Балканци. Во Скитија наведеното не постоело, само коњи, коноп, во кого уживале итн.

Потоа таа продолжува, што Костржевски понатаму, на стр. 334, пиши:

„Византискиот цар Маврикиј во втората половина на VI век тврди (поново се прашуваме: ‘Како тоа е можно, кога Србите- наводно- стигнале тек во VII век ?!), балканските Словени да имаат затровани врвови на своите стрели со некоја ра-стителна течност. А заедничко старословенско име за отров есте чемер...чемерика“.

Па Склавините имале варварски=пелазгиски јазик, на кого творел Платон...

Историчарот Приск (5 век), кој го опишувал пратеништвото од Константинопол кај Атила 448 година, напишал: ‘мешајќи се со разни народи го научиле готскиот, хунскиот и латинскиот, а меѓу себе го говореле својот варварски јазик’ “.

Варварски јазик говореле Македонците... и тн.Словени (Анти и Склавини).

Прокопиј пиши: Склавините и Антите, „...И едните и другите имаат еднаков јазик, сосема варварски...“. Се потврдува, коине латински не биле народни јазици.

Јорданес пиши: „Покрај разликите во името и местото, сите Венети, Анти и Склави се една крв и еден јазик“.Тој бил само варварски=пелазгиски=тн.словенски.

Се заклучува дека Антите,Венетите и Склавините не биле никакви Словени.

Се разликуваат тн.Словени (Анти, Венети и Склавини) и Словени од слово.

Иво Вукчевиќ, на стр. 84, пиши: „Населби на Склавини

Во следниот век Прокопиј Склавенои ги сместува на долниот тек на Дунав. Спрема Јордан, ‘населбата на Склавените се шири од градот Новиодунум и од езерото викано Мурсијанско према Дњестр и на север, сѐ до Вистула.’ Како никогаш не им ласкал на непријателите Готи, Јордан тврди дека ‘тие имаат блата и шуми за своите градови.’

Склавини или Анти

Иако поделени на многу племиња со различни имиња (Quorum nomina licet nunce per varias familias et loca mutentur), пиши Јордан, Венетите себе мнозина се нарекуваат Склавини или Анти: principaliter Sclavini et Antes nominator.

Една крв и со еден јазик

‘Покрај разликите во имињата и местата’, пиши Јордан, ‘сите, Венети, Анти и Склавини се една крв и со еден јазик.’

Не се разликуваат со појава

Запознает како со Антите, така и со Венетите кои служеле како платеници во византиската војска, Прокопиј, советник на големиот византиски војсководител Велизар, не е во состојба да ги разликува едни од други: ‘Склавините и Антите не се разликуваат со појавата. Сите тие се високи и јаки, кожата и косата не им е нити светла, нити темна, и сите се црвени во лицето.’ “.

Љ. Кљакиќ, на стр. 159: „...по сведочење на Јован Ефески од годината 584, овие Словени живееле по римските балкански провинции ‘слободно и без страв, додека тоа Бог им допушта’. Наравно, во исто време не може да биде и ‘доселеник’ и некој кој ‘слободно и без страв’ живее во една империја додека самиот Бог му допушта, значи вечно. Исто така, истовремено не може да биде член на заедница која извесна власт со својата волја ги населила на некој простор, а од друга страна некој кој полага легитимно право на власт во самата империја. Така е јасно дека во исто време не може да биде припадник на некој степско- континентален народ од источна и средна Европа и искусен медитерански поморец и навигатор...“.

Од изложеното се потврдува никогаш немало посебни тн.словенски народи.

Љ. Кљакиќ, на стр. 41: „...На керамичкиот фрагмент, пронајден во Грабничката пештера на островот Хвар, е врежана најстарата позната претстава на брод во Европа. Тој артефакт е датиран во 2700. година п.н.е. Моноксил, вид чамец од издлабено дрво, е користен на целиот матичен простор во Винчанската цивилизација, од Дунавската Долина до Сино море и југот на Балканот. Византиските извори споменуваат моноксил како пловило карактеристично за Словените“ (Склавини,РИ)

Љ. Кљакиќ, на стр. 100, вели: „Не сметајќи ни една од овие три теории доволно убедлива, Баришиќ тргнал поново да ги преиспита слоевите на значењата на Присковите фрагменти. Затоа посебно се заинтересирал за Присковите хидроними, како и за поимот моноксил кој Приск го користел. Големо значење Баришиќ му придавал управо на споменувањето на овој моноксил, чамец кој се прави од издлабено дебло, а со кои Приск и ромејската делегација превезле преку Дунав. Византиските писатели од V и VII век овој вид чамец го споменуваат како ‘нешто кара-

ктеристично...едино за Словените', кажува Баришиќ. Тој го споменува и примерот на илирскиот моноксил пронајден кај Толис во Босна, а во напомената број 10 додава, како 'не е исклучено дека некои облици на денешни рибарски чамци по езерата наши и на егејска Македонија се во генетска врска со овие словенски моноксили, а нарочито преспанскиот чун тип ораница'. Читателот секако ќе се сети дека употребата на моноксилот е документирана и на Јадранот во III- II милениум п.н.е.".

Следи заклучокот дека Балканците биле само едно домородци- не дојденци.

Се говори за дебло од стебло, од што престанува пањот, пан, за богот Пан. Следи до денес ние имаме паница или пањца, која се вика според нашиот бог Пан.

Меѓутоа, не се работело за Словени, според слово, туку од склава=област.

Љ. Кљакиќ, на стр. 102, истакнува: „...далматински јазик подоцна почнал да се вика 'превенето', што Решетар го преведува како 'премлетачки'. Тоа би можело да се преведе и како 'предвенецијански' или, уште подобро, како 'венетски', со обѕир на чинителот постоење на словенски Венети во таа област во античко доба. Ако тргнеме понатаму со овој траг, ќе видиме дека најадекватен превод на ова Бартолиевото 'превенето' јазик би бил 'предсловенски' односно 'словенски' јазик. Решетар претпоставува дека во ова преименување на далматинскиот во 'превенето' Бартоли бил раководен со амбицијата да го утврди како тој јазик заправо е 'италијански дијалект што се говорел на источниот брег на Јадранско море пред него што, од XV. век понатаму, Млечаните го вовеле својот млетачки дијалект'. Без обѕир на Бартолевите намери, стои чинителот дека со идентификувањето на тој јазик како 'превенето' јазик, Бартоли укажува на лексички фонд кој бил доминантен во тие области многу пред него што градот Св. Марко постанал светска велесила. Венетите, кои ја населувале таа област во долгото време на текот на II-I милениум пред н.е. и кои ја основале Венеција во V век нова ера (таа област и денес се вика Венето,а сам град Venezia), се потврдени како заедница во чиј словенски идентитет не може да се сумња, а да не се огрешиме за тврдиот чинител. Постанокот на оваа венетска населба на островите е врзан за инвазијата на Атиловите трупи. Затоа тој настан може да се интерпретира паралелно со анализата на Присковите фрагменти. Од истиот оној резултат на кој упатува Баришиќевиот наод, како и поновите истражувања на венетскиот корпус. Па и оттука овој пример не можело да го заинтересира Фрејск".

Венецијанците како Венети не смееле да бидат тн.Словени. Следи Венети= Венети, што важи и Анти=Анти. Пак, италијански јазици биле вулгарно- латински.

Макс Фасмер за Тесалија истакнува дека „Велегезитаи, чија област во XII и XIII век се викала Велегезас"...„чие образување воочливо се всогласува со името на Антите Тазиархос Доврагезас". Антите и Склавините имале ист пелазгиски јазик.

Макс Фасмер пиши: „Конечно од XV век уште за понатамошниот живот на Словените на Тајгетос како сведок е местото од опишувањето на патувањето на Ласкарис Канонос за Deutschland и северните земји да се спомене, чие постанување Васиљев (Buzeskul- Festschrift стр. 397 фф) го поставил во 1412- 1418 година. Таму Гркот (Ромеецот, Р.И.) исто така го опишува опкружувањето на Либек и таа земја ја нарекува Stlavounia. Тој тогаш ја додал забелешката за сродноста на либекските Словени со Зигиотите на Пелопонез": варварски=пелазгиски=склавински јазик.

Значи, Склавините во Пелопонез и оние на Либек биле „сродни". Следи Еладците како Македонците во XV век говореле склавински=тн.словенски. Па овој бил само варварски=пелазгиски=тн.Хомеров=тн.Платонов=тн.словенски. И сé е јасно.

Љ. Кљакиќ, на стр. 152, вели: „Друг важен документ за прехристијанската словенска писменост Шафариќ ја нашол во Александриската хроника, која тој ја нарекува Константинполска хроника. Во науката тој споменик е познат и како Chronicon paschale. Спрема овој извор, писмото го користеле следните стари народи: Кападокијци, Ибери, односно Тиранши и Табарини; Латини, односно Римјани; Сармати; Хиспанијци; Скити; Рекови; Бастарини; Меѓани и Арамејци. Документот го обфаќа периодот од првите писма до 354. и од тогаш до 630. година. Повикувајќи се на истражувањата на Суровјецки од 1824. година, Шафарик наведува дека споменувани Сармати всушност се Словени. (Тн.Словени биле само Склавините, Р.И.)

На основ на Тунмановата историја на скадинавските народи од 1772. година, а посебно на основ на неговото поглавје 'Ausser dem Dithmar kannten auch die islandischen Schriftsteller die Wendischen Runen (Winda- Runir)', Шафарик бележи дека Исланѓаните, пред мисијата на бискупот Дитмар, го познавале и користеле 'словенското писмо' и 'словенскиот начин на пишење'. Тоа писмо Исланѓаните го нарекувале 'Winda- Runir', односно 'виндски руни'. Порано се наведени разлозите за идентификација на Венда- Винда- Венета, како словенска заедница. Тоа значи дека писмото 'Winda- Runir' секако било со словенско потекло, односно дека е во прашање словенско писмо.(Во руните имало тн.Кирилични слова со балканско потекло,Р.И.)

Наравно, Шафарик потсетува на сведоштвото на монахот Храбар од X-XI век. Храбар изричито пиши дека Словените давно пред појавата на Кирил и Методиј, ги пишеле со сопствено писмо своите книги и од нив прорекувале. Книгите се пишани со 'цр'тами' и 'резами', со 'цртама' и 'урезима'. Во коментарот уз ова сведоштво Шафарик посебно истакнува пророчката моќ на тие прехристијански словенски книги. За пророчката моќ на старите словенски книги сведочи и германскиот бискуп Дитмар. За време на својата мисија на покрстување на полабските Словени во X-XI век, Дитмар се уверил дека Словените го користеле писмото многу пред него што постанале христијани.За ова тој сведочи во познатата Dithmari Chronocon.

Шафарик, најпосле, ги наведува и старите руски хроники, а посебно Новогордскиот летопис од 1208. година, кој ги споменува Новогородските штички. На овие штички бил запишан аманет на старите словенски кнезови: 'A čdo na doskach, a to knjazju ostaviše,i daša dasky Dmitrovy knjajzu Svjatoslavu,i bjaše na nich bez čisla'.

Повикување на Шафариковите истражувања е само една можност. Други автори кои, исто така, понудиле обилие аргументи за другчија рецепција на најраната историја на словенските заедници, можеле да бидат споменати со исти резултати. Тоа посебно важи за нашите автори на XIX век и пораните векови. Современата критичка рецепција на нивните трудови изостанала, а тие се препуштени на заборав, забрана и надмена дисквалификација".

Не се работело за Словени, според слово, а имало и Божјо Слово=Реч, туку само за Склавини, според склава=област. Вакви имало до реката Рајна со балкански традиции. Па исто така, Склавини имало во Шпанија, Африка и Азија. Бидејќи сите Склавини за берлинско- виенската школа не се Словени, овие се политички поим.

За да се потврди дека сите Склавини не се тн.Словени, тој на стр. 147 пиши:

„Веќе е кажано дека и Шафарик го почитувал хиерархиското устројство на тогашните нации- држави, односно стандардите на реалната моќ на тогашна Европа. Ова устројство секогаш е резултат на постигнатиот глобален центар на европската и светската моќ околу конкретната улога која поедини заедници им е доделу-

вана во проектираниот поредок на големите и малите сили. Така, на пример, Шафариковите бугарски Словени се разместени во обласа на ‘ужа’ Србија, во Дакија, Мезија, Тракија, Македонија, на Пелопонез и во Мала Азија...“.

Што се однесува за „бугарски Словени“, тоа биле припадниците на народната=булгарната Охридска архипепискпија- наспроти царската Цариградска патријар-шија со своите Грци. Следат два службени јазици: царски коине, а народен тн.ста-рословенски јазик. Двата биле во употреба и кај Македонецот Цар Душан и други.

Во Мала Азија имало Склавини=тн.Словени, и тоа во Анадолија, која била Фригија, а Фригите биле Бриги, кои денес за авторите се словенско племе- Брзјаци.

Иво Вучевиќ, на стр. 98, пиши: „Slovo apud Sarmatas

Од премисата дека Сарматите биле Словени, а Словените Сармати тргаат бројни средновековни и подоцнежни коментари на историјата и јазикот на Словените. Во историјата на Чешка од средината на XV век, учениот бискуп на Olomouc, Johannes Dubravius, го изведува името Словени од сарматскиот збор слово, кој, тој го објаснува, има исто значење како verbum на латински: ‘Id enim Slowo apud Sarmatas, quod verbum apud Lationos personat. Quoniam igitur omnes Sarmatarum nations late jam tunc, longeque per Regne et Provincia sparsae unum nomen eumdemque sermonem, atque eadem propemodum verba sonarant, se uno etiam cognomina Slovanos appellabant. Ab ipsa praetera gloria, quae apud ilos Slava dictur, Slavitni dicti.’ (Historiae Regni Boiemiae, 1552)“.

Љ. Кљакиќ, на стр. 85, пиши: „Занимливо е дека во The Penguin Atlas of World History (во превод на германски изворник од 1964. година), дословно се кажува: ‘The Slavs (Slovene from с л о в о = word), a major branch of the Indo-Eur. family of peoples’ или, во превод: ‘Словени (Словен од с л о в о = реч), главна гранка на индоевропското семејство на народот’. Како што е познато, ‘слово’ кај нас има и значење писма, еден одреден елемент во азбучниот систем, па ова германско- британска интерпретација може да се сфати и како аргумент во прилог на чинителот и теоријата за древноста на словенската писменост“.

Антоније Шкокљев, на стр. 257, пиши: „...Освен Јунг, татко на комплексната психологија,кој во културно-историски облик манифестацијата на човечкиот дух го вбројува на прво место јазикот, тоа уште подобро го афирмира Апостол Јован. Во неговото Евангелие во делот на ‘Оплодувањето на Божјите Речи’ (1/1) тој изнесува: ‘Во почетокот беше зборот Божји, и тоа Збор беше во Богот, и Богот беше Збор’. Ако овој дел се парафразира тоа значи следното: ‘Во почеток било Словото, и Словото било во Бога, и Словото било Бог’. Овој бил слоган, со кој Константин Филозоф- свети Киро со својот брат Методиј, проповедал во своите евангелски беседи, во своите епохални мисии во име на Словените и во нивната понатамошна афирмација. (Логос=Збор=Реч, Р.И.)

Етнонимот Словени потекнува од слово, ‘Божјо слово’ (логос, беседа, слово), додека Славени од зборот слава (докса, глориа, глас, углед)“.(Говори: о=а,Р.И.)

Следи заклучокот, словенството била македонска писменост. Бидејќи Константин Филозоф бил Македонец- Солунчанец, а околу Солун имало области (склавини), тој говорел и творел и на склавински јазик- тој бил варварски=пелазгиски. Ова било повод тн.византиски автори да пишат на два службени јазици: царскиот коине и народниот тн.словенски јазик. Да не се изуми, двата биле само македонски.

Се говори дека Гркот Константин Филозоф им создале писмо на Словените кои биле Дивјаци.Бидејќи таква била состојбата, цивилизираните Грци да им создадат слова на Дивјаците и Дојденците на грчките простори, Грците биле најглупи. Ова се потврдува и со доказот што до денес Македонците во Долна Македонија се одродуваат со македонскиот јазик коине, кој бил дворасен на Белци (Пелазги) и Црнци (Семити).Исто е и со скиптарскиот трорасен јазик-дополнително монголски.

За да се потврди дека пишувањето не било вистина е наводот што пиши Вита Костантини. Авторот не го употребувал глаголот создава, а се создава само ново што дотогаш не постоело, туку глаголот составува (склопува) на нешто што веќе постоело. Неговите Кирилични слова се познати од стариот век, ги има во руните, на кои пишле и Етрурците. Овие биле Венети со својот бог Перун како и Русите.

Овде се прашува, што всушност Константин Филозоф направил ? Тој го направил она што го направиле Македонците- поточно Бриги- Птоломејците во Египет, тие од староегипетскиот јазик ги отфрлила семитските зборови и го повратиле народниот варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, а тој бил коптски. Следи во Коптското писмо имало и тн.Кирилични слова. Па ништо ново не било направено.

Бидејќи македонската династија била само тн.словенска,таа ја ширела својата тн.словенска писменост- таа била само македонска, само македонско словенство

Димитри Оболенски пиши: „Во 1069 година Византија даде административно овластување (но не и независност) преку Далмација на Хрватското кралство; и словенската Глаголска традиција станала културно наследство на Хрватскиот народ. Тоа достигнало најбогат процут во XIV и XVI век и сеуште не изчезнал: словенската литургија на Римскиот обред се празнува денес во крајбрежните градови Пореч, Пула, Риека, Сењ, Задар, Шибеник и Сплит, како и на островите Крк и Хвар. Проповедите напишани на Глаголска азбука биле генерално употребувани во црквите на овие диоцези до 1927 година“. (Тн.Грци ширеле, а Рим ништел ?!, Р.И.)

Ова било повод да се шири и македонско- бригиската симболика. А таа била за глаголица од Солунско во Далмација со македонскиот лав и кирилица од Бригија со бригискиот јарец во Истра. Денес во Далмација симбол е лав, а Истра јарец.

Следи на Саат- кула во Битола има само орел со змија, што било Зевс-не Перун. Кога Битолчани во 17 век ја подигнале Саат-кулата,тие биле само Македонци. Ова било затоашто ним никој не им кажал дека тие се Словени како и во Пакистан.

Да не се изуми дека до денес бригиско=брзјачко куќно животно е змијата.

Бидејќи Македонци=Македонци, Македонците си задржале свои традиции.

Љ. Кљакиќ, на стр. 30: „Сеќавањето на Александар Велики, Александар Македонски и неговиот легендарен коњ, останало сочувано и во нашата народна поезија (Верковиќев ракопис во САНУ). Во српската народна и црковна традиција се чува и спомен на уште една космократорка, на царот Јустинијан, викан и Управда. Во тоа сведочи и Никанор Ружичиќ, кој го споменува овој цар како Србин. И денес има автори кои го застапуваат сфаќањето за Јустинијан како Словен, веројатно Србин: ‘СВЕТИ УПРАВДА- ЈУСТИНИЈАН I, ЦАР РОМЕЈСКИ. Со потекло Словен, веројатно- Србин, од околина Липљање. Го наследил престолот на Јустин, и владеел од 526.- 565. година’ “. (Јустин=ј устин; Јустин=Ӱустин, Р.И.)

Јустинијан=ј уст ин ан, уста=иста=виста=биста, истина=вистина, правда. Тој бил само едно Римјанин.Тој бил со потекло од скопско, а Срби немало сî до 19 век.

Со Константин, Јустинијан... се потврдува дека царевите биле домородци.

Иво Вукчевиќ, на стр. 35, наведува: „...Средината на XIX век фратарот Стефан I. Верковиќ (1821- 1893), ... од едно село близу Градац во Босна, го напуштил фрањевачкиот ред и постанал упорен трагач за слава. Неколку години подоцна Верковиќ го објавил својот magnum opus Словенска Веда (1874-1881), двотомна збирка на народни песни и слични материјали од...[Македонија] Засновани во потполност на истражувањата на својот помошник, извесниот Ј. Економов..., Словенска Веда...“.Па следи Македонците биле/се домородци со Филип, Александар, Букефал.

Бранко Вукушиќ, на стр. 98, пиши: „...Во книгата ‘Веда Словена’ која на крајот на минатиот век ја објавил наводно на српски (всушност на бугарски) во Белград и Сант Петерсбург- Стефан Илиќ Верковиќ, се дава заедничката постојбина во словенската ведска традиција, попрецизно отколку во светите книги на индуизмот и зороатризам, за кој тој север навистина е далеку“. (Само македонски јазик, Р.И.)

Следи дека преселбите биле само по долините на Вардар- Морава- Дунав...

Како што било, тоа и останало во новата ера, што се гледа и кај Љ. Кљакиќ.

Љ. Кљакиќ, на стр. 23 пиши, што „наведува Јован Цвииќ во Балканско полуострово, ‘почнувајќи од крајот на XIV век па до крајот на XVIII век историските споменици споменуваат осум главни селидби’. Со текот на овие селидби, ‘косовско- метохиската струја’ и ‘вардарско- моравската или јужната струја’, заедно со ‘населението на моравска Србија (нарочито со населението на Ибар и Западна Морава, со населението на Смедерово, Пожаревац, Хомолија и со старото население на тимочката област)’, формирале нови селидбени струји. Тие ‘нови селидбени струји’ ја преминувале Сава и Дунав и се населувале по панонскиот базен и Ердељ, ‘меѓу старото словенско население’ “.

Бидејќи досега никој не нашол материјален доказ/наод (животно, растение, кола, дел од неа и од колце, предмети, сад, пара...) за преселби, никогаш северно од Дунав немало преселби на Балканот, кој до Дунав до 1808 година бил Македонија.

Бидејќи на Балканот живеел еден народ Пелазги, следи тн.словенска Троја.

ТН.СЛОВЕНСКА ТРОЈА

Овде се говори за Троја во Илијада- таа била пишана на тн.словенски јазик.

Лидија Славеска, на стр. 129, пиши: „Во контекс на вака поставената проблематика ќе треба да обрнеме превосходно внимание на јазикот како еден од најзначајните атрибути на нацијата, односно народот, бидејќи како што своевремено истакнал П. Кречмар: ‘Ниедно културно богатство не е толку трајно и долговечно како што е јазикот. Особено се непороменливи и постојани имињата на местата, дури и тогаш кога населението се променило’. Во тој правец ќе го разгледаме повторно значајното научно сознание за постоење на блискост на македонскиот современ јазик со Хомеровиот јазик, односно на словенските јазици со јазикот од постарите лексички наслојки во Хомеровиот еп ‘Илијада’. Тоа своевремено, уште во далечната 1815 година го констатирал германскиот лингвист Л. Ф. Пасов, а веќе во 1845 година неговиот труд за Хомеровата лексика е преведен на англиски од Х. Џорџ и објавен во Њујорк.[13] Во својот труд Пасов утврдил дека голем слој од Хомеровата лексика во ‘Илијада’ ѝ припаѓа на лексиката од словенскиот јазичен сојуз. Бидејќи македонскиот јазик припаѓа на овој сојуз, а според повеќе истражувачи античкиот

---

[13] L. F. Passow, Lexicon of the Greeck Language, 1845.

македонски јазик бил истороден со пелазгискиот како најстар балкански јазик, сосема е оправдан заклучокот дека Хомеровиот јазик е навистина близок до современиот македонски јазик во одредени лексички елементи кои се зачувани во постарите изданија на 'Илијадата'...".

Како што имале мноштво дела на просторите од Египет до со Месопотамија, како и во Индија- Ведите, Пизистрат (6 век п.н.е.) решил за потребите на Атина да се создаде слично дело. Следи тој го задолжил Редакцискиот одбор кој од три простори го создал делото Илијада. Бидејќи во неа ги има и Јадранските острови, а тие биле населувани од 6 век п.н.е., што се потврдува археолошки и според наводите на Херодот за истиот век населување на Јадранските острови, Илијада била составена во 6 век п.н.е. Исто така, во неа тн.Троја била коњарска и говедарска- значи во Пелагонија со Пелистер, зашто одговораат наводите за меѓу Црна Река и Шемница- на запад висока планина, а на исток езеро (море) итн. За да се потврди дека Илијада била фалсификат, во неа има магаре кое живеело од Египет до со Месопотамија, а него во Мала Азија и на Балканот го немало и за време на Херодот. Како што во Илијада имало магаре,исто било и со Атлантида-делата биле атински фалсификати.

Антоније Шкокољев, на стр. 132, вели: „Пизистрат е Хипократов син, владеел со Атина седумнаесет години (560- 543), односно три пати е биран за тиранин и три пати бил прогонуван (шеснаесет години). Негово доба се смета најславно време во историјата на Атина, а тој најголем политичар. Аристотел за него изнесува дека бил 'голем хуманист, милостив и демократски етичар, способен политичар и војсководител'. Покрај тоа, Пизистрат прв ги собрал разасутите Хомерови дела, кои се сочувани до денес. Умрел 528/7. г. пред н.е. После неговата смрт, владетел (архонт) на Атина постанал неговиот син Хипија, кој управувал со државата до 520. г. пред н.е. Него го наследил неговиот син Хипарх, до 514. г. пред н.е.".

Лидија Славеска, на стр. 131, пиши: „...Пизистрат, во 566 година наредил да се...накити 'Илијадата'...Многу е показателен и аргументот што го наведува Платон во дијалогот меѓу Ион и Сократ, кога ја пренесува фалбата Ионова: 'Навистина прилега да се чуе, Сократе, како сум го накитил Хомера ! Сметам дека сум заслужил да бидам овенчан со златен венец од Хомеридите'. '...".

Антоније Шкокољев, на стр. 123, пиши: „За првите жители на Атика и Атина сведочи Херодот кој изнесува дека Атињаните воделе потекло од Пелазгите и дека тие Атињани никогаш не излегувале од земјата. Според Херодот кој истакнува дека тие изронуваат од митот, за Пелазгите пиши уште Хомер, Диодор, Страбон и други. Меѓутоа, Пелазгите биле заборавени во следните периоди и тек во XIX век на нив скренува внимание Фитботен (1862), кога се раѓа 'пелазгологијата' како современа наука за Пелазгите...".

Во Атика се говорел атички- на кого не се пишело, а службен бил јонскиот.

Следи во Атина се говорел само варварски=пелазгиски јазик, кој бил Платонов. Делото Илијада било пишано само на пелазгиски=тн.словенски јазик, а тек потоа делото било преведено на македонскиот јазик коине, кој бил Птоломејов.

Бранко Вукушиќ, на стр. 20, пиши: „Салинас мошне критички ја истакнува улогата на Грција во присвојување на целокупното тројанско наследство, кое почнало уште во античко доба со преведувањето на Илијада и Одисеја од 'непознат јазик' на грчки и преземање на тројанското наследство како автентично грчко од страна на Римјаните".

Стр. 22: „Следни заклучоци за историчноста на Илијада, Салинас смета дека Хомер во своето дело говорел за 'Троја како сојуз на бројни илирски племиња'...".

Стр. 33: „Од важност е и ставот на Салинас за 'илирскиот раст и експазионизмот', кои ги доведува во врска со растот на македонската империја, со втемелување на олимписките игри 776. г. с.е. во Олимпија. Според Салинас, Олимпија е илирско име за небо (Олимпија инаку е старо македонско- илирско име, често меѓу македонските принцези, те како и мајката на Александар Македонски, исто така се викала Олимпија). Македонско, словенска империја, најголема империја...".

Стр. 46: „Историски чинител дека Илијада и Одисеја преведена од Грците од непознат јазик за време на Пизистрат во 6. век с.е.. Било тоа бар 500 години после датумот кој самите Грци го одределе за датум на тројанскиот бој (1183. г. с.е.). Елијан, грчки учител на говорништво во Рим (3. век н.е.) сопштува, скоро илјада и пол години после падот на Троја, дека овој јазик им припаѓал на илирските Бриги, сродници на Дарданите од семејството на древните Пелазги. Веќе сме кажале дека на место каде подоцна била изградена грчка Атина, пред дорската инвазија, се најдувал пелазгиски град Пелазгон. Од Пизистрата до денешната званична верзија, која е направена во Александрија во 3. век с.е., имало повеќе воглавно грчки доработки на Илијада. Аристотел располагал со другачија верзија од нас позната. Платон во својата 'Република' го моли за опростување од Хомер што се бришани некои места 'кои го наведуваат моралното чуство на Грците', со што се подразбира дека ни за него Хомер не бил Грк...". (Грк=Хелен, Р.И.)

Од наведеното се гледа дека се говори за илирско, кое било само бригиско.

За да се потврди дека во Далмација со Неретва не може да биде Троја затоашто Троја била на простори кои биле говедарско- коњарски, а со говедото оди свињата. Токму за овие животни немало и нема благопријатни услови. Следи во Далмација на приморските ниски простори каде е топло е магарето, а на планината коњот.Меѓутоа, на ниските приморски простори говедото и свињата доволно не јадат.

Исто така, во денешна Скиптарија коњот и говедото се помали- запечени.

А. Шкокљев, на стр. 64, пиши: „...околу Преспанско езеро, кое тогаш се викало Бригиско езеро, те. Brygeis limne, што во превод значи земја на клокот. Во охридската равница и денес постои топоним Клокот, со сулфурен извор кој клокоти.

За Бригите Херодот ја дава следната информација: 'Фрижаните, по раскажување на Македонците, во време додека живееле во Европа и биле соседи на Македонците, имале име Бриги а кога се преселиле во Азија, го промениле истовремено и завичајот и името и се нарекле Фрижани.'

Спрема археолошките и историските истражувања, најголем број автори прото-Бригите ги лоцира на просторот између Преспанско езеро, Драч, Јужна Албанија и Епир, или попрецизно во горниот дел на реката Еригон, притока на Вардар а нивните соседи биле Енхелеји, Партини, Деуриопи и Македонци. Главен град на Бригите бил Кидрај (kydros- славен) на северозападната планина Варнус (Баба), покрај брегот на Преспанско езеро (limne brigeis)".

Херодот, во VI-45, вели: „На Мардониј, пак, и на неговиот пешадиски логор, кој се наоѓал во Македонија, нападнале Бригите, трачко племе...".

За Б.Вукушиќ: „Елијан, грчки учител на говорништво во Рим (3. век н.е.) соопштува, скоро илјада и пол години после падот на Троја, дека овој јазик припаѓал на илирските Бриги, сродници на Дарданците од семејството на древните Пелазги".

Просторите на Бригите за Херодот денес се брзјачки. Барлети (16 век) ги наведува Бригите- денес се Брзјаци=брз јак: брз=брж= брг следат презимиња Бргле ...

Во белградски „НИН“ од 25. јули 2002 кај Прајс стои за големиот допринос на Илирите во Тројанската војна и запоставениот историчар Мојсија Хоренски. Овој опишувајќи го Илиј рекол дека градот лежи во земјата на Ахајците, во соседство на Пелопонез и ЗАПАДНО од Солун и од Македонија, во земјата Европа. Овој драгоцен податок на Мојсија Хоренски го користел и Стефан Византиски,[14] кој бил црковен поглавар.

Стефан Византиски пиши: „...западно од Македонија, во земјата Европа...“.

Па следи Троја била „западно од Македонија, во земјата Европа“-во Бригија.

Антоније Шкокљев, на стр. 127, пиши: „Меѓу кралевите на Атина се споменува Ерихтониј, кој од Пракситео имал син Пандион и го установил празникот Панатенеја.

Пандион кога постанал крал на Атина бил осми по ред потомок на Ерихтониј. Неговиот син бил Егеј, кој во митологијата е познат по тоа што дошол во судир со критскиот крал Миној, Феникијец. Критската војска ја опседнала Атина, а земјата ја пустошеле неродица и глад. Да би ги спасил своите поданици и земјата, Егеј, според своето пророчоштво, ги прифатил Минојевите услови за мир и се обврзал да се испратат на Крит седум девојки како храна на Минотаурот, чудовиште со човечко тело и глава на бик. Минотаур бил плод на Минојевата жена Пасифија и Појседоновиот бик. Миној да би ја скрил големата срамота, го повикал архитектот Дедал, внук на атинскиот крал Ерехтеј, кој го изградил Лабиринтот, дворец од многубројни, замршени ходници. Кралот на Атина Егеј, со Етра ќерката на трезенскиот крал Питеј од династијата на Пелопида од Фригија те. Бригија од Македонија добил син Тезеј,кој постанал најголем атички херој“.(Лавиринт=л а вирин- вири, Р.И.)

Следи врската со Бригија, која била Европа, со својата тн.Троја- на Илијада.

А. Шкокљев, на стр. 251, пиши за Пелагонците, врската со Бореј... „ Им служел на Посејдон и Зевс, според неговиот налог, предизвикувал страшна бура. Во вид на пастув вршел оплодување на кобилите на Дардановиот син Ерихтониј, предокот на тројанската кралска куќа...“.

Тн.Троја била коњарска (Пелистер) и говедарска(Пелагонија)-според нозете.

„Непосредни соседи на Пелагонците на југ им биле Алмопии- Соларите, северно-источно Пеоните, северно-западно Линкестидите и Деуриопите.

Главен град бил Пелагонија на брегот на Еригон“.

Следи Скамандер (Еригон): Скамандер=с камен дер, дери, имало град Дерион, која го однела=одрала водата. И Курдерес=к ур дерес: ка(ко) на ј-уриш дереш.

Антоније Шкокљев, на стр. 196, вели: „Под името Ксант потоела и река кај Троја, подоцна наречена Скамандар, сега Мендере-Су. Во митологијата постој induced речен бог Ксанто. Кај древните Македонци, Ксант е бог на светлоста, додека Ксаник бил наречен еден месец во годината. Зборот ксант припаѓа на палеобалканската глосологија, а современите лингвисти го означуваат како непознато потекло. Неговото значење е само смеѓ, плав,жолт,рус“.(Македонски плав е плаво, да плави,Р.И.)

Меѓутоа, Ксантик=к (ко=како) сант ик: сант=сонт, т=ц (пита=пица) сонце.

---

[14] Нада Проева, на стр. 43, пиши: „Стефан од Бизантиј (Stephanos, VI век н.е.) напишал „Географски лексикон за народите (Ethnika или Peri poleon). Тој користел извори од сите претходни периоди, па кај него има податоци дури и за градовите од V и VI век п.н.е...“. „Илијада“ била само од 6 век п.н.е.

Бранко Вукушиќ пиши: „денешната званична верзија, која е направена во Александрија во 3. век с.е.“- Илијада на коине била преведена само во 3 век п.н.е.

Па сите Европјани говорат за Тројанско потекло, поврзано со Македонија. Ова важи и за Германците, кои како и другите Европјани, биле двојно Македонци.

ГЕРМАНЦИТЕ- ДВОЈНО МАКЕДОНЦИ

Според европските автори, Келтите биле Бриги со бригиска писменост.

Имало и Келто- Скити. Следи Келтите и Скитите биле со тн.словенски јазик.

Кога се говори за потеклото на Германците, мора да се одвојат посебно Келтите=Бригите и Македонците- по потпаѓање на Македонците под Рим и нивното колонизирање низ континентот. Следи Бригите не ги познавале атинските дела, на тн.Хомер, кои биле од 6 век п.н.е., во кои бил внесен канибализмот на Црнците од Месопотамија со до Египет. Па и затоа Македонците, во кои со Филип Македонски била приклучена Бригија во Македонија, никогаш не им жртвувале луѓе на боговите. Ова се потврдува и со доказот што до денес Македонците, како Евреите, не ја обожуваат крвта, дури тие никогаш не јаделе, ниту ќе јадат коњско месо и млеко.

Ова било повод да се одвојувуваат Македонци после Александар Македонски, кој ја обожавал Илијада, да им се жртвуваат луѓе на боговите. Исто така, да се говори кај Цезар и Тацит за грчки (коине) јазик и традиции на делата на тн.Хомер.

Ова било можно за време на Римјаните кои низ Европа колонизирале Македонците: Паулус поништил седумдесет градови и дека предал 150.000 луѓе во ропство... Следи во 167 година пред н.е. Римјаните во Италија биле ослободени од сите директни даноци што значи доволна илустрација за профитот кој Рим го остварил во војните на Исток. Ова говори дека Македонија била оплачкана и уништена.

Бидејќи Македонците биле колонизорани се говори и за нивно наследство.

Бранко Вукушиќ, на стр. 60, пиши: „Истакнатиот српски научник, келтолог проф. д-р Ранко Куиќ, член на Велшката академија на науки во своето дело ‘Српско-келтски паралели’ (Бања Лука 2000.) наведува до сега непознати докази на етно -културните сродности на Келтите и Словените. Откаде словенски трагови кај преживеаните потомци на Келтите во далечна Британија ? Оти, Римјаните биле окупатори во Британија приближно колку и на Балканот. Во римските мапи и административни списи од тоа време во Британија, посебно на Ирска, Шкотска, Велс многу имиња на реки, планини и други топоними и етноними се подудараат со имињата во денешна Србија и другите делови на бивша Југославија. Е невораjатен списокот на реките: Соча, Бојана, Буна, Морава, Пек, Тиса, Уна, Сана, Корана, Малена, Ведра, Добра, Вардар, и др., дури и украинска Дон, чешка Влтава, бугарска Осма итн. Списокот на планините исто така е голем: Орјен, Кораб, Мосор, Шатор, Дурмитор. Пирлитор и др. Кралската престолнина и светото брдо во Ирска е Тара, старо аријевско име“. (Слично во Скадинавија- во Данска Драгор итн., Р.И.)

Бидејќи се говори за римско доба и за имиња на цел Балкански Полуостров, а никако само на Бригија, имињата се однесувале само на македонските колонисти.

Иво Вукчевиќ, на стр. 445, пиши: „2. Срби, едино Срби

Доказите укажуваат на тоа дека од ‘почеток’ народната свест била појака меѓу Лужичките Срби отколку меѓу Германите.Од Фредагаровата хроника, четворо -томна историја на Франките од средината на VII век, до историјата на Франките,

De origine gentis Francorum compemdium, на Јохан Тритемиус од почетокот на XVI век, Франките сметале дека потекнуваат не од германскиот народ, туку од Тројанците кои говореле грчки јазик, од Тројанците викани Сикамбри. 'Сикамбрите, кои биле потомци на преживеаните од Троја и се населиле близу устието на Дунав'. Спрема Тритемиусовиот подробен извештај, околу 430. г. пред Христа, Сикабрите стигнале во Германија и се населиле на земјите долж Рајна: 'Сигурно дека Сикабрите го задобиле својот прв дом таму каде денес се Гелдерн, Весфалија, Мунстер и Клеве. Нешто по задобивањето на Ветеранум и целата земја, сé до Саксонците, Сиканбри, од љубов спрема еден од своите најголеми кралеви, на кралот Франк, се нарекле Franci (Sicambri amore sui regis se vocari statuerunf). За време на власта на кралот Пријам: 'Сикамбрите ... почнале да го заборавуваат германскиот јазик, сé додека никој од нив не знаел ниеден јазик освен тевтонскиот. Многу зборови им останале кои, изгледа, повеќе грчко отколку германско потекло, како што добро го знае секој кој разбира и грчки и тевтонски јазик. Исто така и денес.' ".

Македонци

Други германски народи исто така тврделе дека имаат негермански корени. Саксонците своите потекло го изведувале од Македонија, од Александар Велики и преживеаните војници на Александар Велики, кои ги напуштиле покорените земји после смртта на својот водач. Спрема друга генеалошка линија, Швабите исто така тврделе дека се со македонско потекло. Баварците, синови на Баварус, мигрирале од Ерменија после големиот потоп".

Следи да се говори и за Тројанско потекло- такво имале сите Европојани.

Љ. Кљакиќ, стр. 240, пиши: „...Меровинзите уживале углед на владетели- чаробници. Ги викале 'долгокоси кралеви', сметајќи дека во својата коса носат магиска анага, моќ и врлина, фр. verta. Преданието наведува дека Меровинзите се потомци на Тројанците, односно балкански Пеласти и дека, во освит на христијанството, од Пелопонез, по долината на Дунав дошле во подрачјето на средна Европа. Како аргумент во прилог на ова родословие се наведуваат современите топоними во Франција- градови Троа, Troyes и Париз, Paris за кој се тврди дека се со тројанско, односно пелазгиски потекло. Старото име Париз е и Лутес од Љутиќ, еден словенски народ".

Следи фуснота: „Една понова спекулативна реконструкција на постанокот и историјата на 'светската влада', коа предизвикала знатно внимание на меѓународната јавност, овие настани исто така се идентификуваат како еден од клучевите за разбирање на основниот проблем со кои нејзините автори се бават. Тоа е спекулација со наводните наследници на наводното Христово право на светскиот престол. Спореди, Мајкл Бејџент, Ричард Ли, Хенри Линколн: Света крв, Свети Крал, Нова книга, Белград 1987 (прво издание во Лондон 1982);исти: Месијанско завештување, самостојно авторско издание Ковачиќ, Мијаиловиќ, Миќуновиќ, Белград 1989 (прво лондонско издание 1986). Овие автори, меѓутоа, меровинското прашање го лоцираат во тесни оквири тв. христијанска ера трагајќи за легитимен наследник и потомок на самиот Исус Христа ! Папа Ован Павле II децидирано и ставил на знаење на меѓународната јавност дека заправо себе се гледа во улога за чиј носител трагаат британските автори". [Исус Христос бил претставен како Александар Македонски]

Затоа тие дошле само во старата ера. Ова говори, тие биле само Македонци.

С.Антолјак,[15] на стр. 166, вели: „...Дури еден подоцнежен спис, кој се базира врз извадоците на Фредегер, изнесува дека Франците го имаат истото потекло како и Македонците од Азија (од Пријам) и дека имале заеднички крал, па потоа таму се отцепиле и така тогаш едните од нив отишле во Македонија и се нарекле Македонци, според народот што ги примил“.

Најбитно е, што стои во “Историја на Мала Бретања“, на француски јазик: Во делото “Историја од Мала Бретања или Британија- Аморик, од првите познати жители“ од Манет Господар, најстар шеф на Институтот во Свети Мало, член на Здружението на земјоделците, Здружение на Трговци и Уметници од Свети Бриг и на Заедницата од Франција за универзална научна статистика во Парис, 1833, ставена како едно од највредните ретки книги, како богатство кое припаѓа на Светот, нејзиниот автор М.ФБ.Г.Мане, го објаснува потеклото на нејзините жители Бретанци, Британци, Англичани- Келти, дека се Бриги, дека се по потекло од Галија, дека во Европа се дојдени од Голема Бригија, создадена од Бригите после нивното преселување од Балканот, од Македонија, дека Александар и Помпеј се негови претци, дека бригискиот јазик е јазик матрица за латинскиот, францускиот и други јазици...

Меѓутоа, преселбите како колонисти на Македонците за време на Римската Империја продолжило. Најбитни биле машки деца кои до 15 години биле земани за воени служби, и тие за та го штитат мирот во Римската Империја, и како граничари на Римската Империја, тие ги колонизирале не само на нејзините простори, дури и на нејзните граница. Да не се изуми што последен римски цар бил Јустинијан. Ова говори дека Македонците цели седум векови ги колонизирале низ цела Европа.

Следат традиции на Македонците топка, која ја обожавал Александар Македонски. И затоа топка играле и Маите и Баските. Исто така, и Англичаните. Музиката на Скотите со македонски ритам кои како скотој биле колонизирани- и гајдата.

Ова било повод низ Европа да биде симбол македонскиот лав и бригискиот бог Арес=јарец/прч.Исто така, уште и баварско знаме, ама и та органа со Теофана...

Со Македонците се почнало со Анти и Венети, никако пред тоа или порано.

Следи Германците пишеле со руни, кои биле венетски од Македонија. Такви биле и руските (венетските) руни (рецки). Ако Германците таму би биле домородци, би имало домородно писмо. Исто така, само со крвна група 0. Бидејќи тие преку 90% не изумреле како Индијанците во Америка, тие биле Македонци/Балканци.

Германија била источно од реката Рајна, која била склавинска само со балкански традиции. Ова говори дека Германците биле само едно: одродени Склавини.

Иво Вукчевиќ, на стр. 279, пиши: „1. Не е Франкија, туку Славија.

Границата на Славија не се завршува на западните граници на бившата Германска Демократска Република. Границата на Slavorum populi се протега западно од Лаба и задира длабоко во територијата на бившата Федерална Република Германија. (Славорум + к = Склаворум, Р.И.)

Славија

Што се однесува на границата на Slavorum populi на запад, на почетокот на 1800- тите години германскиот историчар Д. Поп развива идеа за раното населување на Словените во горниот Палатинат. Неколку децении подоцна, еминетниот француски научник С. Робер ја проширува границата уште понатаму на север и запад:

---

[15] Стјепан Антолјак, „Средновековна Македонија“, Том прв, Мисла, Скопје, 1985.

'Уште во време на Карло Велики, се́ она што било на другата страна на Рајна не било Франкија, туку Славија'. ".

Олга Луковиќ- Пјанови, во поднасловот „д) Што кажува Шафарик и Суровјецки", цитира: „...Баварска (...), близу Франкија (...) која исто така се вика и Саксонија... Таму- според него (Порфирогенит) Србите биле Бојки (...), кои заправо граничеле со Саксонија...".

Се потврдува дека Германија била тн.словенска. Во неа се говорел само тн. словенски јазик на белата раса, а црковен јазик како католички бил латинскиот.

Д.Оболенски пиши: "во првата половина од деветтиот век Франките превеле неколку христијански текстови од латински на словенски јазик и ги испишале со латинско писмо". Бидејќи друг јазик на Белци немале, не можело да биде инаку.

Ова се потврдува со наводот на Стјепан Антолјак,[16] дека двата синови на македонскиот гувернер Никола, биле кај Франките со Отон I во Кведлингбург.

За ова тој истакнува дека во 973 година стигнале двајца пратеници, а на стр. 341 пиши: „...дека тоа биле или двајцата браќа на Самуил или пак самиот Самуил со едниот од своите браќа...

Единствена е јасно дека и тие се вратиле задоволни во својата земја, зашто на Отон I му се ласкаше нивната забележителна посета во рамките на вака бројна делегација. Затоа, како и со нив исто така водел посебни разговори на словенски јазик, а спроти нивното враќање им дал богати подароци".

Во фуснотата стои: „Во врска со Отоновото значење на словенскиот јазик еве што пишува современиот историчар Widmannd: '…Praeterea Romana lingua... Sclavinicaque loqui…' ". Значи, не се работи за словенски туку склавински јазик.

За католиците службен јазик бил само католички- германски е многу нов.

Повеќе за Германците во моите книги: „Германците Бриги и Македонци-двојно Македонци" и „Македонците само со домородни традиции".

РАСА=НАРОД=ЈАЗИК

Белците до каде што стигнале, тие таму си однеле свои традиции и се́ друго.

Љ. Кљакиќ, на стр. 171, пиши: „Кој го движи орото на човечкото општество и историја ? Прашањето е стара колку и историјата. Така Гилгамеш, митски владетел и херој, викан подвижувач на 'точакот на законот', на него одговара околу годината 2825 п.н.е., во исто време кога и Фу Хси, прв легендарни кинески цар и човек за кого се верува дека ја напишал Yi- čing. Било тоа во време кога на Балканот, музичар и херој- песник Орфеј, ги кодирал законите на поредокот на вселената за идните поколенија. Сите тројца требале да ја решат тешката задача. Требало да го утврдат меѓусобниот однос између основните 'спратови', димензии на времето и просторот кои ги одредува 'судбината' на поединците и заедниците: 1. небо- космос, вселената, свемирот и боговите или закони на небеската хармонија и механика која ги одредува; 2. човек, заедница и структура на моќта која ги усмеруваат и организираат заедницата и поединецот; 3. подземен свет- култот на предците, нивните 'души', сеќавањата и традицијата, светот на историјата.

Орфеј и Гилгамеш, хероји и богови на Илијада, Енеја и Вергилије, Овидие со Метаморфозата, Ибн- Араби, Данте и многу други го претставуваат напорот да

[16] Стјепан Антолјак, „Средновековна Македонија", Том прв, Мисла, Скопје, 1985.

се проникне во скриените слоеви на овие три димензии на човечката судбина и да помогне воспоставување на нивниот идеален склад и хармонија. Тоа е трагање за 'златен просек'. Тргнувајќи од различните патишта, тие стигнале до идентичен заклучок. Способноста да се сознаат и протолкуваат трите димензии на просторот и времето кои ја одредуваат нашата 'судбина', е претпоставка на воспоставување на онаа моќ која го подвижува орото на човечкото општество и неговата историја во саканиот правец. Тие две моќности, моќ на сознанието и моќта на подвижувањето, ги поседуваат само мал број највидни, избрани. Во занемарлив број случаеви овие два типови на моќ биле персонално или групно концетрирани како единствена човечка моќ. Споровите кои траат во поминатите пет- шест милениуми на човечката историја биле предизвикани (и) други важни прашања кои овде се поставуваат: кој е 'избран' ? На крајот на XX век, кој исто така е и крај на последните два милениуми со прилично проблематично оправдување викана 'нова ера', е јасно дека во соочувањата со тешки и стални прашања кој го покренува орото на човечкото општество и историја, не сме одмакнале понатаму од 'првобитните' увидувања на Орфеј, Гилгамеш или Фу- Хси".

Стр. 173: „И најрадикалните застапници верувале дека цела човечка историја е можна да се собере во 6000 години, како тоа го сметал Секстус Јулијус Африканец во III век, кој и се прославил со пресметката дека Христос е роден 5500 години после Потопот, знаеле колку во пракса е тешко да се спроведе ова темелно становиште на христијанската доктрина на универзалната историја и универзалната хронологија...".

Стр. 184: „Многу милениуми подоцна, 327. година п.н.е., го сретнуваме Александар Македонски како со чудо се чуди во долината Инд. Разлог на чудење на овој балкански космократор било сознанието дека индиските култови Шива и Вишну се идентични со култовите на балканските богови Дионис и Херакле. Шива и Вишну и денес се главни богови во народните верувања на Индија. Нивното потекло е пред- ведско".

Стр. 185: „Е установено дека словенските јазици до денес 'останале најблиски на заедничкиот извор со санскрит'. На санскрит се запишани ведските химни. Тој јазик не е во употреба. Истражувајќи ја старината на ведските списи, Милер ја изнел претпоставката дека сите ведски химни се собрани и запишани до годината 600. п.н.е. Меѓутоа, дваесеттите години на овој век, а на основ новите сознанија, Лагад дошол до заклучок дека Ведите се запишани околу 1200. година п.н.е., додека Тилак сметал дека нивното датирање треба да се помери уште понатаму, до V милениум, околу годината 4500- 4000 п.н.е. Арте 1958. година ја изнел теоријата според која Ведите се собрани и запишани во долгиот период од VII до III милениум п.н.е., између 6000. и 2400. година п.н.е. Така Шива и Вишну била постара од VII милениум п.н.е.".

Стр. 229: „...Вук [Караџиќ] во Речникот ја бележи магиската употреба на 'Соломуновото слово': 'кога жените бајат околу какво гука (особено околу вратот), тогаш пишат кашто чивит и Соломуново слово', шестокрака ѕвезда...".

Стр. 241: „Самиот Зевс одлучил да ги казни сите луѓе поради пелазгискиот грев, ама Титанон Прометеј, еден од помладите Евринови потомци, одлучил да им помогне, го украл огнот, го дал на луѓето и, како што е познато, за казна бил приkован за високата стена на Кавказ. Деуклиновиот потоп, уште еден пелазгиски

мит, претставува протоузор на старозаветната приказна за потопот. Ноевата лаѓа и неговите синови. Форонеј, уште еден Пеласт, останал запаметен како прв кој на Пелопонез основал град со пазар и кој прв го употребил огнот кога него Титан Прометеј го предал на луѓето против Зевсовата волја. Неговиот град се викал Фроникон ама наскоро го нарекол Арг. Со тоа име Јасон ќе ја нарече својата лаѓа кога отпатувал во пустоловината на трагање по златното руно по долината на Дунав, по Балканот и бреговите на неговите мориња. Ниоба, ќерка или мајка Форојенејева, што зависи од изворот кој го консултираме, се наведува како прва смртна жена која го обљубил самиот Зевс.Грејвс, исто така, упатува на паралела на пелазгискиот мит со санскритските Веди“. (Фроникон=Проникон=проник он, Р.И.)

Во канал History за Ноевиот потоп се кажа дека епот на Гилгамеш од 2700 г.п.н.е. се совпаѓа со потопот на Ное во Библијата, дека за таков голем брод тогаш не било можно и методот С-14 не е поуздан за тврдење на времето кога се случило.

Следи за Шамолион за староста на податоците- на Египет постари од потоп.

Не се потврдени ни личностите во Библијата, како и Исус=Хорус=Кришна...

Иво Вукчевиќ, на стр. 24, пиши во поднасловот „Не е реч Божја:

Спрема ова гледиште, јудео- христијанската теологија не е ништо друго до конфузно извртување на древната мудрост и космичката вистина: ‘Библијата не е ‘реч Божја’, туку украдена од паганските извори. Нејзиниот Еден, Адам и Ева се преземени од вавилонските списи; нејзината Поплава или Потоп не е ништо друго до делче од стотина записи за поплавите; нејзиниот Арк и Арарат имаат свои еквиваленти во митските верзии на Потопот; дури и имињата на Ноевите синови се копирани; така и со Исаковото жртвување, Соломоновата мудрост и Самсоновите подвизи на рушење столбови, Мојсије е вообичаен по углед на сирискиот Мизес; неговото право според угледот на Хамурабиевиот законик. Нејзиниот Месија е изведен од египетскиот Махдија, Спаса, поедини стихови дословно се копија на египетските ракописи. Између Исус и египетскиот Хора Џералд Мејси (Gerald Massey) најдува 137 сличности, додека између Христа и Кришна ги има на стотини.’

Со мешањето на законите на природата и процесите на создавање со Божјата волја, јудео- христијанската теологија, според верувањето на Грахам, го меша Пеколот со Рајот. Тој така пиши: ‘Волја Божја- тоа е општопознат узвик на секој масовен убиец.’ “. (Египетски Хора/Хорус=тн.словенски Хорс, Р.И.)

Стр. 38: Хорс. „Паганскиот словенски бог на сонце Хорс има исто потекло како ведскиот свар, староперсиски хвар, како хвар khsaeta (славен бог на сонце со кочија и брзи коњи), подоцна персиски хорсид (вечно, светлечко сонце). Занимливо, можда да е случајно, дека во староегипетската религија богот на небото Хор или Хар, во облик на орел, на чии раширени крила се боговите, чии очи се сонце и месец, бил бог на боговите. Првата египетска династија, династијата на обединувачите, го почитувала Хора. Од тоа време, со повремени прекиди, постои верување дека секој фараон е човечка манифестација на Хора, додека прво име на секој фараон било Хор....“.

Херодот не ги наведува Евреите,ниту дека тие се обрежувале-нив ги немало.

Евреите биле верски народ- еднобожци. Следи тие како такви биле само едно: само повеќерасни. Токму и затоа денес Евреи има Белци, Црнци и Монголи.

Иво Вукчевиќ, на стр. 527, пиши: „1. Евреи Ашкенази

Изгледа дека една последиците на средновековните крстоносни војни во Германија/Славија била расна промена на европската еврејска заедница, која Евреите Ашкенази ја претвориле во словенска заедница, повеќе српска/сорботска (Сербја) отколку семитска.

Во книгата Евреи Акшенази: Словенско- турски народ во потрага за еврејскатасамосвест (1993), професор П. Векслер (P. Wexler) пружа сестрана и импресивна студија на историска, религиска и социјална динамика на промена на овој народ: 'На основ јазичните докази и на основ на религиските и народните обичаи, образложувајќи ја хипотезата дека Евреите Ашкенази се претежно словенско, а секундарно индоевропско, турско и палестинско потекло.' ".

Стр. 528: „Јидиш, пиши Векслер, 'е словенски јазик, еден облик западнословенски српски, а Евреи Ашкенази претежно се словенско потекло. Како што и другде покажал, јидиш, спротивно на својот обемен германски речник, има исконска словенска синтакса и фонологија, бидејќи бил еден облик на западнословенски јазик, сорбски, кој е рефлексикован во горногермански. Обемот на германската лексика не може од јидиш да се создаде германска, баш како што ни позамашната франко- латинска компонента во современиот англиски не дава основа да се изјави како англиски престанал да биде германски јазик и преминал во романски табор.' ".

Следи заклучокот, дека германските=готските биле наспроти романските.

Бидејќи во Битола Евреите, кои дошле од Шпанија, говореле само шпански, а Ашкеназите јидиш, кој бил тн.словенски, се потврдува, дека никогаш немало еврејски јазик. Пак, Палестина била на Пеласти, Пелазги=тн.Словени, како што се Руситe. Токму рускиот јазик денес е втор јазик во Израел. Следи заклучокот Евреите биле Белци со тн.словенски, кои од него се одродиле, што важело и од сите богови.

Еврејките во Битола се носеле разголени како Семирамида- простититутка.

Херодот 460. година п.н.е. запишал за сличниот обичај кој е спроведен во храмот Астарте во Вавилон: „Ова што следи е најсрамниот обичај во Вавилон. Секоја жена родена во оваа земја мора да оди во храмот Астарта и еднаш во својот живот мора да се соедини со странец...". Таа на сопругот мора да му донесе пари.

Астарта/Аштар, божица, била директно поврзано со Венера или Афродита.

За ваков случај се раскажува и за фараон Кепс/Кеопс со своите две ќерки:

1) Една ќерка си го прадавала телото, а средставата биле употребени за градба на пирамидата; 2) Другата ќерка за со секој бил внесен со по еден блок за градење на пирамидата итн. Следи Египет со до со Месопотамија едни исти традиции.

Хикситe (17 век п.н.е.) биле Бриги, кои владееле со свои бригиски традиции. Таква била стапувањето во брак во сродство, што се заприметува и кај египетското кралство на Македонците- Пололемјци кои биле Бриги. Ова се задржало во заостанатите бригиски=брзјачки простори кај Бригите (Власи и Албанци)...

Бидејќи Турција била Фригија=Бригија, во неа таквата традиција и останала.

Тоа што Турција била исламска, мноштво тн.еврејски традиции, кои биле египетски на Хикситe=Бригите, до денес се среќаваат кај Турците-Фригите=Бригите.

Кај нив останало да се заколи курбан=к ур (=ил=Ил=Илиос)... само животно.

Љ. Кљакиќ, на стр. 66, вели: „Херодот во Историјата наведува дека старите Египтјани, сé до владата на Псаметих, верувале како се најстар народ на светот. Тогаш Псаметих утврдил дека најстар народ всушност се Фригијци или Фрижани. Од

тоа доба, во Египет го почитувале ова сознание, признавајќи дека Фрижаните или Фригијците се настари“. Фригијците биле Бриги=Брзјаци: бриг=бриж=брж=брз јак.

Имало Бриги и Македонци- со Филип Македонски Бригија во Македонија.

Турција била Фригија=Бригија чиј народ биле Белци, а со монголски јазик...

За да се потврди што биле Бригите, Белците, и какви традиции имале, следи.

Љ. Кљакиќ, на стр. 60, пиши: „...за Винчанското писмо Новаковиќ, инаку најопширно во анкетата, ја искористил приликата вниманието на јавноста да ја скрене на својата теорија за централноазиското потекло на Србите: ‘Ама при оцена на резултатите на професорот Пешиќ за староста на ‘Винчанското писмо’ не треба да се брза, со поразни оцени, ја користиме приликата да укажеме на уште два на изглед неверојатни моменти поврзани за нашето подрачје, можда поново за Подунавјето. Како што е познато, во една белешка на Карловачкиот родослов може да се прочита и овој податок: ‘И сва српска идола служаше, Дагону, от суду и Дагони и Даки именујут се; от Сера же Србије’. Во врска со ова ништо поуздано не знаеме, па поново не сме склони сѐ тоа да го отфрлиме со длабока неверба. Дагон е прастаро семитско божанство кое се јавува, како некои што сметаат, уште во документите на акадската династија (23. век п.н.е.), а бил почитуван и на подрачјето на горен Египет и Тигар, ама и на далеку поширокото пространство. Сер е тобожен родоначалник на Србите и ако Плиниј и Птоломеј (I и II век н.е.) се во право кога некои Срби и Сереји ги најдува во масивот Кавказ, и ако Жупаниќ е во право кога балканските Срби ги доведува во врска со тие Плинијеви и Птоломејови Срби и Сереји, тогаш нас тоа не упатува на подлабока старина отколку што сме навикнале... Валјало да би се има во вид и чинителот дека на едно парче керамика најдено на Чечен (Косово) се врежани и некои знаци кои потполно се исти како поедини знаци врежани на статуетите од Винча.’ ...“. Следи и фуснота- авторот го цитира следново:

„Не ли археолошките наоди во изворните предели на Поречката река веќе укажале на постоење на мошне стара рударска и металурска работа. Винчанската култура поникнала во Подунавјето. Подунавјето припаѓа во суштина уште секогаш на тајанствената култура на Лепенскиот Вир. Не сме уште секогаш сигурни зашто византискиот писател Псеудо- Цезариј од почеток на 5. век, жителите на Подунавјето ги нарекува Фисонци, при што валја да се има во вид дека во Грција традицијата смета дека Фисон всушност е реката Тигар, а во римската Еуфрат, па би можело да се помисли дека под Фисонци се подразбираат некогашните жители околу Тигар и Еуфрат. Наравно дека сѐ мора да се провери“. (Тигар=ти гар=жар..., Р.И.)

Стр. 150: „Голема важност има и летопис на Нестор, монах киевски- печарски. Од Несторовиот летопис Шафарик објавил делови кои се однесуваат на најстарата историја на словенските народи. На основ на знатно постаро предание, Нестор пиши дека сите словенски народи ‘настанале’ од единствената заедница на Словените. Нивната прапостојбина била на Дунав и во Илирик.Во тие области овие првобитни Словени дошле после големиот потоп како потомци на Јафет, Ноевиот син. Од Дунав и Балканот, Словените ги населиле сите покраини во кои живееле во Несторово време.

Во нашата наука, на овие вести не им се поклонува озбилно поверување. Така Фердо Шишиќ го пиши следното: ‘Бајката за јужната прадомовина, нарочито за автохтоноста на Хрватите и Србите, па нивното идентификување со старовековните Илири и Панони, достига со своето постоење далеку наназад. Прв пат ја најдува-

ме прибележана во рускиот летопис XII ст., познати под името на монахот Нестор. Раскажувајќи како после општиот потоп Ноевите синови, Сем, Хам и Јафет, ја разделиле земјата, продолжува летописец, да на Јафет им западнале, меѓу останатите земји, уште и Македонија, Далмација, Илирик и Словени’, значи Балканско полуострово сем грчки чести. Кога, потоа, при прилика на градење на Вавилонскиот ‘столб до небесата’, народите се разотишле по божјата одредба широко на светот ‘со седумдесет и два јазика’, тогаш ‘седнале после многу време Словените околу Дунав, таму каде сега се Унгарија и Бугарија’, ама на нив навалат Власи (Келти), нашто Словените се повлекле испред нив на север’...“.

Се кажа: „значи Балканско полуострово сем грчки чести“. Па грчко немало.

Имињата на белата раса биле едни исти како на еден народ со еден говор. Пак, Семитите биле Црнци. Следи во Месопотамија да живеат Белци и Црнци. Прво расите си пишеле одвоено, па на исто место биле двата јазика. Тек потоа бил создаден дворасен арамејски и староегипетски јазик. Од арамејски произлегол новоперсиски, а од староегипетски коине- само за време на Птоломејците. Исто така, во нивно време од староегипетски биле отстранети семитските зборовим па бил создаден коптски јазик. Истото го направил и Константин Филозоф- тој од коине ги отфрлил семитските зборови и го повратил јазикот на белата раса, само тн.словенски.

Од коине и неговата „копија“ латински се правеле вулгарни јазици. Таков булгарен=народен бил Франковиот, шпанскиот, португалскиот,како и други јазици.

Следи западно од Германија да се говорат дворасни јазици (Белци и Црнци), а источна од Франција трорасни, уште готски=татарски- Готите имале бугарски бог Асен.Следи во Германија службен бил латински, па Франков и германски со Лутер:

Иво Вукчевиќ, на стр. 447, вели: „Мартин Лутер и лутеранство отвораат посебно поглавие во историјата на германските Срби. Изгледа дека самиот Лутер бил со српско- вендско потекло. Според еден стандарден прирачник, ‘Мартин Лутер (1483- 1546) бил потомок на словенската лоза на племето Љутиќ. Презимето на нивните претци бил Luyt (во значење снажен, сиров, жилав). Претците биле принудени да го германизираат презимето во Lutyr, потоа во Luthyr и, конечно, во Luther). Роден во Долна Саксонија, во место кое денес се вика Ајслебен, а порано било познато под своето словенско име Себеница, кое уште денес се чува во името на ‘стариот град’ дистрикт Зибенице (Siebenhitze)’. Постојат исто така и посреден докази дека Лутеровата жена имала српско-ведски претци. Селото Липа, подоцна Lippendorf, кај српскиот град Липск, денешен Лајпциг, е завичај на претците на фон Борових и е родно место на Лутеровата жена, Катарина фон Бора. Бор, како во наводот liber homo Bor vocitatus natione Slavus, е исклучиво српско име. Бор, Болибор, Месибор и Борислав се четири од девет српски имиња забележани во Мајсен 1071. година“. (Лутер го користел и готскиот јазик, а тој бил само вулгарен коине, Р.И.)

За германски народ со германски службен јазик може да се говори само кога Германија била држава со свој службен јазик. Тоа можело да биде само со Бизмарк.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во поднаслов „б) Запазување во книгата ‘Нож’...“, цитира: „...Последна жена која на бреговите на Балтикот со наш јазик говорела, умрела 1461. година во едно село, недалеку од онаа варош, каде Бизмарк се родил. И секој Германец е уверен, дека Бизмарк потомок е на српскиот народ.

Катарина II, најголемата царица руска, е родена во Штетин и кога во минатиот век е доведена за руски престолнаследник во Москва...кога Виден, денешен

Беч (Виена,Р.И.), бил вендско- српско село, кога Берлин, на брљавата и матна Шпреј, бил нивни брлог; каде држеле и ја пранеле стоката; кога Липиска, денешен Лајпциг, бил нивни олтар, каде под гранатните липи, го славеле богот Перун, што со небото управува- тогаш, кога Германците во Хулди ја обожавале жабата...".

Пак, жабата била бригиска, што важело со змијата, петелот- како галскиот ...

Бидејќи германскиот бил готски, а Готите биле Татари, битни се Монголите.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во поднасловот „б) 'Турска', одн. Маџарска и Бугарија", пиши: „Бугарите, на пр., како агресивна хорда, на број измеѓу 20 и 30 илјади луѓе, го преминале Дунав тек 679. година. Како група на хунско- турско потекло настапиле завојувачки...". Следи Готи=Татари=Бугари=Хуни. Значи, Монголи.

Бидејќи западно од Германија се говорат романски јазици, кои биле дворасни, и источно од Франција готски- трорасни уште готски=татарски зборови, доказ е скиптарскиот јазик- тој бил мешан јазик на повеќе јазици,а не само на еден народ.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во насловот за Казимир Шулц, го цитира Милош Милоевиќ за албанскиот [скиптарскиот] јазик: „...јазикот им е, ако во себе има 2/10 дела латински, 2/10 дела гало-келтски, 1/10 дела грчки и 5/10 дела српски [словенски], не може ни обични домашни потреби да изрази...". Тој бил најнов и најбеден.

Бранко Вукушиќ, на стр. 188, пиши: "...Маџарските племиња на угарско-финската раса стигнале од Азија во Европа во 10. век н.е. Како војнички народ, нив околу 30000 ги зазеле најплодните словенски земји во Подунавјето и го срушиле Велико- моравското кнежество (6- 10 век)...".

Монголи мошне се значајно влијаеле на судбината на Источните Словени и замалку да ја одредат судбината на цела Европа. Се појавиле во историјата во 13. век, кога Џингискан ги обединал Татарите и Монголите и создал една од најголемите империи во Средна и Источна Азија. Неговите наследници го покориле багдатскиот калифат и Кина. За сјајот и раскошот на големиот могул на кинескиот двор во време на најголемата моќ на монголската империја се описите на Марко Поло. Џингискановите наследници се свртиле на освојување на Европа. Бату Кан ја освоил киевска Русија (1240. г.), потоа Полска, го запалил Краков и ги победил германско- полските кнезови 1241, г. Друга монголска војска под Кадан го победил на Тиса Унгарскиот крал Бел 4. и го гонела сé до Јадранскиот брег. На вест за смртта на Оготај, Џингисканов син и наследник, Монголите ја науштиле опсадата на Трогир и преку Дубровник и Котор отишле за Русија. Со тоа Европа била спасена. После смртта на Џингискан и распаѓањето на империјата е формирана монголско- татарска држава 'Златна хорда' во Русија. Тие владееле со Русија околу два и пол века (од 1240- 1480. г.) и влијаееле на понатамошниот развој на Русија и Украина.

Бугарите тргнале кон Европа од истата област како и Маџарите, стигнале порано во 7. век с.е. За разлика од Маџарите, Бугарите набрзо се асимилирале со словенско- тракиските староседелци и потполно се словенизирани. Бугарските историчари му поклонуваат изузезно внимание на изучување на тракиското наследство како свое, а Македонците ги сметаат за Бугари, одречувајќи им го правото на македонското наследство како и Грците. (Маџар-/Арнаутмаала...е за Монголи, Р.И.)

Албанија не се појавува под тоа име никаде во Европа пред ни после римската окупација на Балканот. Некои автори сметаат дека Албанците дошле од истоимената област во денешниот Дагестан во 11-12. век н.е. како платеници на норманско- сицилијанските владетели во покушувањето на освојувањето на источни-

от брег на Јадранот. После поразот на Норманите, Албанците остануваат на територијата на денешна Албанија. Го зачувале својот национален идентитет и автономија во мирниот соживот со соседните Словени. Заедно со ним потпаднале под турската окупација...Во поново време, користејќи ја германската теза за Словените и немарноста на словенските историчари, кои се одрекуваат на своето предримско минато, се јавуваат сé повеќе дела на албанските историчари со тезата дека Албанците се директни потомци на Илирите. Тоа тешко наидува на прифаќање на званичната историографија вон Албанија. Салинас, на пример, смета дека Албанците и Словените имаат исто потекло. Во секој случај, прашањето на потеклото на Албанците е уште отворено. (Скиптарите се Белци-Маџарите/Арнаутите Азијати, Р.И.)

Романија е специфичен случај на формирање на една несловенска нација во богатата балканско- подунавска колевка на словенството. Таа настанала на подрачје на римската провинција Дакија и моќните прасловенски племиња Дачани, Карпи и други, со асимилацијата и романизацијата на домородците и доселеници за време на римската окупација во цел заштита на империјата од истокот".

Романците биле само латинизирани тн.Словени. Според Вотсон, романскиот јазик е мешавина на словенскиот јазик и латинскиот.Значи,само вулгарен латински.

Влашкиот во Македонија, во која била бригиска Корча со Москопол, бил само вулгарен латински- поточно романски јазик. Ова се гледа и со темниот вокал кој е во помасовна употреба не како во Илирија туку во Тракија, како кај Романците и Бугарите- Вук Караџиќ го отфрлил темниот вокал. Следи авторите да говорат дека Романците, Власите и Албанците (Скиптарите) биле Траки, никако некакви Илири.

Лидија Славеска, на стр. 378, пиши: „Меѓу најзначајниуте изданија на печаницата во Москополе, е првиот отпечатен текст на македонски јазик (охридски говор) во 'Четиријазичникот' на Даниел од Москопеле. Издавањето на 'Четиријазичникот' на Даниел го потпомогнал битолскиот митрополиј Нектариј, титулиран како митрополит од Пелагонија и егзарх на цела Македонија".

Власите биле само од Македонија чија надлежност била онаа на Нектариј.

Следи фуснота: „На насловната страна во 'Четиријазичникот' од 1802 година...". Бидејќи Македонија била православна, влашкиот бил сам вулгаренлатински, како што бил португалскиот со масовна употреба на тн.словенски теменвокал, како и во Франковиот јазик. Токму овој во 15 век македонските свештеници го знаеле подобро отколку Франковите. Ова говори, Македонците биле повешти за јазици.

Со тоа што латински бил католички јазик, а Власите само православни, влашкиот јазик бил само латинизиран бригиски говор по 1767 година. Следи Власите и Скиптарите да ги имаат сите бригиски гласови, дури и Вуковите- само од 19 век.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во насловот кога говори за Казимир Шулц, цитира зборови на француски, српски и шиптарски: на српски Брег, а шиптарски Брига. Со ова се потврдува дека Бригија била береговита=бригиска земја,чија била и Арбанија.

Како потврда дека Власите не биле етнички народ туку само црковен народ е доказот што тие до 1767 година биле само Булгари. Потоа само Грци. Со создавање на Романската црква и Романци- пред тоа службен бил тн.старословенски.

Бидејќи Власите биле Грци и Романци, се продолжува со црковни народи.

ЦРКОВНИ НАРОДИ

Бидејќи за Србија се говори само за најстар народ Срби, со неа се почнува.

Љ. Клакиќ, на стр. 16, наведува: „...кај Винча крај Дунав, Барајев, Ропочев и Неменикуќа...“; стр. 51: Јаков и Гомолова. Следат Белград, Мечка, Заечар...

Од изложеното се гледа дека јазикот во Србија бил истоветен како кон југот.

Ова говори дека се говорел ист јазик, а српски само бил со Вук Караџиќ...

Меѓутоа, српскиот јазик не бил народен туку само службен тн.старословенски јазик. Ова се потврдува со доказот што народот говори без падежи, а српскиот како тн.старословенски не само да ги има сите 6 падежи на тн.старословенски, тој внел и седми падеж, дури тој внел гласови кои не постоеле во тн.старословенски јазик, ама и го германизирал јазикот. Следи место да има еден тн.словенски народ со еден службен јазик како што денес се Германците, тој дејствувал спротивно на обединување на народот. Со него покрај руски народ со руски јазик бил создаден и српски народ. Па тој бил само заведен од Браќата Грим и др., кои се труделе да ги обединат Германците со тророасниот германски јазик, а Вук Караџиќ учествувал само во делењето на единствениот народ, дело само на берлинско- виенската школа.

Иако ваква е состојбата, бидејќи до денес тн.Словени меѓусебе се разбираат, тие до денес се еден народ, како спротивно на Германците кои со своите јазици до денес меѓусебно не се разбираат. Значи, германска нација се создава, чиј процес сé уште не е дозавршен. Најбитно е што тие решиле и се обединале во една нација.

Следи да се обединат тн.словенски народи со тн.старословенски јазик. Ова треба да започне со православните. Бидејќи за време на крстоносните војни била одвоена Пеќката црква од мајката Охридска архиепископија, таа не била канонска. Бидејќи до денес останала канонска само Руската црква наследничка на црквата од Охрид и Цариград, треба да се возобнови Охридската архиепископија, таа да прерасне во патријаршија, што треба да биде дело на Руската црква, а рускиот патријарх треба да постане патријарх на Охридската патријаршија и тој да столува во Охрид.

Токму со тн.старословенски јазик треба да се обедини црквата и народот.

Љ. Кљакиќ,на стр. 54, пиши: „...во пештерите на планината Бугар кај Слуњ“.

Како што во Србија имало поими Срб..., имало и Бугар. Следи заклучокот дека наведените поими се општи поими.А и затоа од него не произлегувале народи.

Во прилог е и доказот: полковникот има свое мноштво на луѓе, кој е полк. За да се потврди дека полкот означувал мноштво луѓе, народ, од полк е изведбата на полка=полк а=женски род-полката била само народна. Таа била само х-ора и песни.

Следи полк=фолк=Volk=волг=волгар, а имало вулгаренлатински (вулгарен-народен). Токму волгар е болгар=булгар. Кога Татарите навлегувале на југ, Ромејците нив едноставно ги нарекле Вулгар, в=б, булгар- само народ без познато потекло. Затоа Булгар- л = Бугар=б(в) угар (Угарит), кој се угарит. Па угарат само селаните, и затоа бугарин=селанец: булг=бург- Бургас. За ваков град и во Германија пиши Тацит, а тој бил на Македонците; Арбан=ар (земја) бан (управител) до земјоделец; Србин=срб ин: срб=срп; Гркот бил Греик=греи ик: греи=греј=дојденец...

За да се потврди дека за сите Балканци била Македонија следи и доказов:

Македонија била до Дунав за античка Македонија, тн.Византија и турска.

Лидија Славеска, стр. 127, пиши: „Многу векови подоцна, во епохата на хуманизмот и ренесансата, кога името Илирија (Iliric) станало општо за сите Јужни Словени, иконографската претстава за Александар- Херакле, ќе биде во тесна корелација со лавот во амблемот на македонскиот грб. Меѓу грбовите на ‘Illyricae ge-

ntes'- илирски народ, како што ќе ги нарече Јужните Словени еден од првите географи на 15 век, Enea Solvio Piccolomini, во јужнословенските хералдички извори редовно се јавува македонскиот грб. Првиот лав, според досегашните сознанија, како амблем се јавил на печатот на Вук Бранковиќ од Скопје во 1388 година, што ќе рече во Македонија, бидејќи бил семеен амблем на Бранковиќи...".(Бранкович,Р.И.)

Следи да има српско народно предание дека Белград, Смедерево... биле во Македонија.Името се менува, кога Цојне во 1808 година го внел поимот Балкански.

Пак, Цар Душан се прогласил за македонски цар, оригинални документи...

Титулата што ја носел цар Душан гласела: „Благочестивиот и Христољубив македонски цар Стефан,српски, бугарски, унгарски, далматински, арбанашки, Унгаро-влашки и независен владетел на многу предели и земји". Ова е запишано во Душаноиот законик, кој бил објавен во Скопје во 1349 година. Документот бил пронајден од познатиот славист Шафарик во манастирот Раваница во Срем, а денес се чува во Националниот музеј во Прага... може да се сретне и во книгата од Љ.Стојановиќ: „Стари српски записи и натписи- книга трета" (Београд,1908,стр. 41)".

За потврда дека народот бил ист имало само говорни разлики кон северот.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во поднаслов „а) Јован Цвииќ и Срби од почеток", го наведува Цвииќ што тој пиши за дијалектите: „Штокавски, кој се дели на старо-штокавски (Македонија), средно-штокавски (Србија североисточно од Стара Србија, одн. Македонија) и ново-штокавски (Далмација, Лика, Кордун, Славонија, Босна, Херцеговина, Црна Гора, Косово, Метохија, Војводина и Шумадија)...".

Следи според него, во Шумадија која била Србија, бил нов јазик. Значи, заклучокот бил едноставен: Македонците биле стар народ, а Србите нов. Ова било повод,Србите за старословенски да говорат како стар српски јазик.За да се потврди важноста на Македонија,Русите велат дека старословенски бил стар руски јазик-дури и за Бугарите старословескиот јазик бил стар бугарски јазик. Сите едно и исто.

Според наведеното се заклучува, Македонците биле и си останале само стар народ, а Русите, Србите и Бугарите нови македонски народи- тоа тие го признаваат.

Како доказ за Македонците како стар народ се доказите: облека, музика итн. Сѐ што се оди кон север, а изворот бил Македонија, тие се сѐ победни и победни. Тоа е како што биле преселбите,со текот на реката-водата сѐ понечиста и пончиста.

Љ. Кљакиќ, на стр. 49, го наведува акдемикот Павле Савиќ. Тој бил роден во Солун, а живеел во с.Малоиште- Битола. Љ. Кљакиќ, на стр. 53 го наведува Р. Пешиќ. Тој бил роден во Богомила- Р.Македонија. Воглавно, Србите биле Македонци.

За да се потврди дека немало етнички туку само верски (Евреји, Христијани и Муслимани),како и само христијански (грчки=православен и римски=католички), така и православни црковни народи е следниов доказ. Источното Римско Царство имало два црковни народи: Грци припадници на царската Цариградската патријаршија и Булгари на народната=булгарната Охридска архиепископија. Кога за време на крстоносните војни на незаконски начин била отцепена Пеќката црква од нејзината мајка Охридска архиепископија, се создал и Пеќки=Рашки=Српски народ.

Л. Славеска, на стр. 312, пиши: „...кралот Стефан Душан во грамотата на Богородица Перивлепта во Охрид од 1345 година ќе каже: Кога пречиста Богородица 'ми овозможи да кралувам (господарам) во великите и славни грчки градови и наставник (продолжувач) да бидам на великите и свети цареви грчки во градот Охрид ...и најде кралството ми... хрисовули напишани и озаконети од првобитните свети

цареви, исто така и кралството ми запиша и утврди'. Така повикување на сукцесивно ктиторско право содржи и Душановата грамота на Трескавечкиот манастир во Прилеп, датиран од 1 септември 1334 година до 31 август 1335 година: 'Заседов градови многу, над кои Грците владеја, го заседов и градот и глаголеми (наречен) Прилеп, каде се наоѓа манастирот на пресвета Богородица во така нареченото место Трескавец... решив на тој манастир да му дадам свој хрисовул 'образу' (истоветен) на древните цареви грчки и бугарски кои пред мене владееле со овие страни' ".

Се говори за опшо грчки, од поимот Греики=Грци што Латините го наметнале врз Источните Ромеи, задржувајќи го Римјаните само за себе Ромеји. Дури за да се бриши и државното на возобновено македонско царство на Александар Македонски, а да се сведе на исто равниште со град=држава Рим, Латините името на државата Ромеја (Романија) ја истоветувале со градот Визант за Цариград. Следи да има Византијци и Римјани, а никако Источно и Западно Римско Царство. Ова може да се потврди и со доказот што Ромејците од македонската династија- значи Македонци, никогаш не го прифатиле поимот Греики, што означувал Дојденци во Јужна Италија,од каде Македонците од Латините (Франките со Отон I...) биле бркани. Токму ова за Македонците било навредливо, тие да бидат наречени Греики=Дојденци. Како што Македонците не прифаќале да бидат Греики, тие никогаш не го употребувале ни поимот Византијци. Меѓутоа, Латините со текот на времето, тие двата поими ги наметнале: Византијци за Источно Ромејците и Грци за Православните.Да не се изуми дека Цар Самуил и Цар Душан биле само унијати и сојузници на Рим.

Кај нив службени биле двата македонски јазици: коине и тн.старословенски.

Следи да се говори за два црковни народи: грчки и бугарски, дури грчки и бугарски цареви- грчки биле оние кои владееле во Цариград со својата Цариградска патријаршија и бугарски во Охрид со својата Охридска архиепиоскопија. Меѓутоа, Василиј II Македонски го рушил богомискиот крал и цар Самуил, сојузник на Рим, ја повратил Охридската патријаршија во архиепископија. Следи таа да биде директно под него со нејзиниот архепископ,како што бил и со цариградскиот патријарх. За да се потврди дека Охридската архиепископија била македонска, под македонски цар, кој столувал во Цариград, Василиј II во архиепископијата оставил сé исто.

Па имало канонски булгарски народ и неканонски српски на Пеќката црква.

За да се потврди наведеното, Лидија Славеска, на стр. 313, продолжува:

„За сукцесивно ктиторско преземено од византиските владетели сведочат и податоците во грамотата на српскиот крал Стефан Душан на манастирот Света Богородица Хтетовска околу 1343 година. Во грамотата на неколку места се нагласува дамнешното постоење на Хтетовскиот манастир уште од времето на византиските цареви и Душановите српски претходници. Во големата уметничка аренга, кралот Душан истакнува дека Хтетовската архимандрија постоела 'и при царевите грчки и при светите родители на кралството ми', кои í подариле многу села, но во односниот момент тој ја нашол 'архимандритијата Хтетовска пропадната до темелите (до основанија) и како нема ктитор', и затоа се потрудил 'с хтенија и со изволением јее нарешти се хтитори јее (со нејзиното сакање и со нејзиното барање да се наречам ктитор), сакајќи да ја обнови со ѕидање и со додавање на селата кои што ги имала (дотогаш).' Во времето на споменатите грчки и српски владетели...".

Се потврдува дека српското кралство=царство било само остапничко ромејско, што важи за црквата која била само неканонски откината од Охридската архиепископија за време на Крстоносниците кога немало ромејски цар нити патријарх.

Она што Рим започнал со Цар Самуил, Цар Душан... сé до денес е со злоба.

За да се потврди дека имало само црковни народи е доказот со укинувањето на народните=булгарните цркви со тн.старословенски јазик, што било во 18 век опстоил само грчки православен народ на Цариградската патријаршија. Оттогаш имало само Турци=Муслимани и Грци=Православни. Следи повеќе немало Трновски народ тн.Бугари, Пеќки тн.српски народ, ни Охридски Булгари, никако некаков некаков скиптарски народ, оти Скиптарија била под Охрид- сите Скиптари биле само едно: Булгари. Ова било повод сите Православни на Балканот да бидат само Грци.

За да се потврди наведеното најдобар доказ се Турците=Муслиманите. Како Турци биле сите Муслимани. Такви биле сите Албанци-Арнаути од кавказко- црноморските простори, сите Тоски=Скиптари=Арбани, сите Еладци..., сите Македонци, сите Бугари, сите Срби, сите Црногорци, сите Босанци итн., итн. Следи сите тие како Муслимани=Турци се селеле во Турција само како единствено, само Турци.

Па со укинувањето на народната=булгарната Охридска архиепископија сите Македонци станале Грци. Такви биле и Браќата Миладинови, Григор Прличев итн. Бидејќи била создадена државата Елада (тн.Грција), поимот Грци станал и политички. Следи Македонците повеќе не сакале да бидат Грци со грчкиот јазик коине, кој бил македонски, туку Булгари со булгарскиот=народниот тн.старословенски јазик. Токму и затоа тие настојувале да се возобнови народната=булгарната Охридска архиепископија, да се поврати тн.старословенски јазик и да се вклучат мајчините јазици- античките Македонци мајчините говори ги викале само мајчини јазици.

Кога била создадена Бугарската егзархија како Бугарска црква во Бугарското кнежество, тогаш и поимот Булгари станал политчки. Следи Македонците веле ле досега бевме Грци, сега ли ќе бидеме и Бугари... Ова било повод тие да одбегнуваат да бидат народи на Грчката црква- Грци и Бугарската црква- Бугари.

Во прилог е и доказот со кого се потврдува дека никогаш Македонците не биле Грци на Еладската црква од Атина, туку само Грци на наследничката на ромејската Цариградска патријаршија, која ја воделе Македонци од македонската династија, а имало и македонска ренесанса: Црквите од Долна Македонија се под Цариградската патријаршија од 1767 година, кога била укината Охридската архиепископија. Долна Македонија од 1913 година сé до денес е под окупација на Елада (тн.Грција). Меѓутоа, македонските цркви сé до денес се под Цариградската патријаршија во Цариград кој е во Турција, а не во Елада. Значи. никако под Атина во Елада. Повеќепати Елада покушала македонските цркви да ги просвои- без успех.

Не случајно, Македонците го внеле како службен бригискиот говор=јазик. Ова пред тоа било направено и од Бугарите од кнежеството Бугарија, потоа државатие го внеле говорот=јазикот од Варна. Бидејќи во Бугарија со векови Македонците бегале, како и од Долна Македонија со договорот меѓу Елада и Бугарија многу Македонци биле преселени во Бугарија, Македонците издејствувале на Бугарите да им го променат јазикот- Македонците во Бугарија за службен го внеле македонски говор. Затоа на Македонците оној од Варна им бил многу подалечен од својот јазик.

Во ова пригода да се дополни со злосторот што Бугарите до денес Македонците не ги нарекуваат Булгари според народната=булгарната Охридска архипепископија, туку тие ја трагаат врската со Бугарите=Татарите- Македонците се Белци.

А кон ова може да се додаде што Бугарите во Бугарија многу помалку биле Бугари од во Македонија затоашто Македонците како припадници под народната= булгарната Охридска архиепископија затоа биле свесни, но не Бугарите во Бугарија. Ова може да се види кај Густав Вајган, кој пиши дека во Македонија биле повеќе Бугари отколку што во самата Бугарија. Исто тој, пиши дека во Македонија биле попаметни во однос на оние во Бугарија. За да се потврди, што тој всушност мислел, тој прави и друга споредба, кога тој истакнува дека Тоските биле поинтилегентни од Гегите. Следи тој разбирал Геги со монголско потекло понеинтилигентни во однос на Тоските како Белци. Значи, тој разбирал Монголи (Бугари и Геги) и Белци (Македонци и Тоски). Иако тој пишел пробугарски, тој ја кажал вистината.

Ова може да се потврди со доказот што во пописите во Бугарија старите Бугари, Гагаузите, се попишале како Стари Бугари- тие не сакале да се истоветуваат со Ново Бугарите. Следи и овде заклучокот дека Бугарите биле само Ново Бугари.

Дека Македонците денес не се Бугари се следниве докази:мноштво бугарски туристи кои во Р.Македонија, до 1985 година, трагале Бугари, биле претепувани од Македонците, затоашто за Македонците да бидат Бугари тоа било многу навредливо. Тоа било забележано на повеќе места, но најочигледно било во Битола и битолско,кога бугарските туристи патувале преку Битола за Охрид преку планискиот дел кога кај чешмата за одмор повеќе пати биле биени и набиени. Ова му го укажал на своите Бугари и бугарскиот претседател Ж.Желев, кој им рекол ќе бидете натепани.

Од друга страна, што ќе биде Македонецот, тое е негово човеково право, за тој да се изјасне во пописите,она што тој сака,без закани, како до денес во Бугарија.

Следи заклучок, Македонците биле Македонци со свои наведени традиции.

Ако би имало некаков етнички бугарски народ, за него би важеле и правила.

Следи одговоров: како што Бугарија од јужна Србија бара Бугари, таа тоа го чини и со Р.Македонија, дури во Албанија Македонците ги прави Бугари, ним им дели бугарски пасоши, како што е пракса со нашите Македонци од Р.Македонија.

Да не се изуми дека, ако Македонците би биле Бугари, тогаш Бугари би биле и Македонците со потекло од Долна Македонија. Меѓутоа, Бугарија никогаш не рекла дека во Долна Македонија има Бугари,иако таа за неа против Грција војуваше...

Наспроти Бугарија, која во Долна Македонија,под окупација од 1913 година, не бара Бугари, Р.Македонија се грижи за Македонците, нивните имоти итн. Да не се изуми дека Македонците кои ја водеа југословенската политика не дозволија да си ги купат своите браќа Македонци од Долна Македонија, како спротивност на Бугарија, за чии имоти во Долна Македонија доби надохнада, таа ним им градеше цели делови на градови со Македонци од Долна Македонија- па Варна е Воден итн.

Ова било повод мноштво Македонци од Долна Македонија да сфатат како тие биле заведени од Бугарија, дека тие биле Бугари. Таа очигледно од нив се откажала-таа играла комар со нив.Таков е и оној на Грците и Бугарите во Европа против нас Македонците. И следи Бугарите немаат две бугарски држави Бугарија и Р. Македонија, туку Македонците имаат две држава Бугарија и Р.Македонија со два службени македонски говори- овие не биле јазикот на Татарите и говорот на Варна.

Ова говори само едно- етничките народи биле и се само едно: фалсификати.

LITERATURA

Naslovov "Podunavjeto- bez naselenie" e napi{an spored pove}e srpski avtori i knigi na drugi avtori. Za knigava, isto taka, se koristeni i delovi od avtorovive knigi:

1. ″Sredozemjeto pradomovina na Evropjanite″, format A5.
   a. prvo izdanie avgust vo 1998 godina, strani 354 (10)
   b. vtoro izdanie mart vo 1999 godina, strani 519 (10)
   v. treto izdanie maj vo 2007 godina, strani 621 (9)
2. ″Nov Aleksandar Makedonski″ (tn.Skenderbeg=Georg Kastriot)
   a. prvo izdanie vo mart 2001 godina, strani 159 (9)
   b. vtoro izdanie vo juni 2003 godina, strani 334 (9)
3. ″Odroduvawe na Makedoncite″, avgust 2001 godina.
4. ″Vozobnuvawe na anti~ka Makedonija″, april 2002 godina.
5. ″Kavkazko- crnomorski Albanci- Arnauti″, juni 2002 godina.
6. ″Vlasite- t.n.Sloveni″, septemvri 2002 godina.
7. ″Zavera protiv anti~kite Makedonci″, oktomvri 2002 godina.
8. ″Grcite- ve{ta~ki narod″, april 2003 godina.
9. ″Ishrana na govedata″, maj 2003 godina.
10. ″Slovenite- germanski falsifikat″, juni 2003 godina.
11. ″Germancite i Makedoncite- edno isto″, juli 2003 godina.
12. ″Evropjanite poteknale od Balkanot i Mala Azija″, mart 2004 g.
13. ″Grcite- odrodeni Sklavini i Sloveni″, juni 2004 godina.
14. ″Makedonskata Komnenova Albanija″, avgust 2004 godina.
15. ″Homerova Troja na domorodci- t.n.Sloveni″, januari 2005 godina.
16. ″Evreite- t.n.Sloveni″, april 2005 godina.
17. ″Homerova=tn.slovenska Makedonija″, oktomvri 2005 godina.
18. ″Albancite kolonisti vo Makedonija″, januari 2006 godina.
19. ″Atlantida-falsifikat na Solon i Platon″, dekemvri 2006 godina.
20. ″Brigite=Brzjacite bile postari od Egiptjanite″, mart 2007 godina.
21. ″Albancite odrodeni Brzjaci i Mijaci″, maj 2007 godina.
22. ″Bugari=narod bile Tatarite=Arnautite″, maj 2007 godina.
23. ″Homerovi=tn.slovenski Morejci=Grci″, avgust 2007 godina.
24. ″Od Makedonci=Pravoslavni do Turci=Muslimani″, noemvri 2007 god.
25. ″Belcite narod so eden jazik″, na germanski jazik, 319 strani, 07.03.2008
26. ″Makedonecot Georg Kastriotis, t.n.Skenderbeg″, 15.04.2008.
27. ″Helas″, na germanski jazik, 148 strani, 14.06.2008.
28. ″Slovenite falsifikat″, 250 strani, 18.09.2008.
29. ″Helenite i Grcite falsifikat″, 199 strani, format A5, 13.11.2008.
30. ″Dodunavska Makedonija″, 296 strani, format A5, 21.01.2009.
31. ″Etnografija na Makedonija″, na germanski jazik, strani 81 format A4, 24.02.2009.
32. ″Od kogo postanavme″, strani 256 format A4, 18.05.2009.
33. ″Evropskite zlostori vrz Makedonija″, strani 104, 17.06.2009.
34. ″Grcite, Albancite i Vlasite ve{ta~ki narodnosti″, strani 175, 05.08.2009.
35. "Grcite so dvorasen jazik na Belci (Pelazgi) i Crnci (Semiti)", str. 318, 09.10.2009.
36. "Makedoncite so ednorasen jazik na Belci (Pelazgi)", evrejski..., страни 73, 18.11.2009.
37. "Za Prokopij Kesarski (6 vek n.e.) nema Sloveni", strani 100, 15.12.2009.
38. "Evropa samo makedonska, venetska=sklavinska=tn.slovenska", strani 121, 12.01.2010.
39. "Rusite ne bile Sloveni", strani 74, 29.01.2010.
40. "Srbite ne bile Sloveni tuku Tribali, Trakijci", strani 142, 08.03.2010.
41. "Ednobo`estvoto- zlostor vrz ~ove{tvoto", str. 241, 27.04.2010.
42. "Belcite eden narod so edna ista simbolika", strani 118, 28.05.2010.
43. "Anti~ka=etni~ka Makedonija", strani 226, 09.08.2010.

44. "Aleksandar Makedonski na Rufus- falsifikat", strani 311, 04.10.2010.
45. "Bugarite bile Makedonci", strani 288, 23.11.2010.
46. "Brigiska [ambala", strani 178, 03.01.2011.
47. "Brigiskata mitologija pomestena na jug", strani 115, 25.01.2011.
48. "Evrejski etni~ki narod nikoga{ nemalo", strani 99, 17.02.2011.
49. "Evropejcite i tradiciite od i preku Balkanot", strani 117, 10.03.2011.
50. "Masonskata istorija- falsifikat", strani 117, 07.04.2011.
51. "Evropejcite rasnonesvesni- so pove}erasni jazici", strani 122, 10.05.2011.
52. "Makedonomrscite protiv Makedoncite", strani 85, 31.05.2011.
53. "Egiptjanite so slovenska mitologija", strani 139, 14.07.2011.
54. "Evropskata istorija- falsifikat", str. 119, 10.08.2011.
55. "Albancite dvokontinentalen i dvorasen t.n.narod", str. 122, 05.09.2011.
56. "Bez etni~ki narodi", str. 84, 28.09.2011.
57. "Germancite Brigi i Makedonci- dvojno Makedonci", str. 100, 25.10.2011.
58. "Herodotovata istorija sami na tn.slovenski jazik", str. 142, 28.11.2011.
59. "Turcija Frigija=Brigija", str. 98, 21.12.2011.
60. "Makedoncite- domorodci", str. 102, 10.01.2012.
61. "Grcite samo slovenski govor i akcent", str. 54, 08.02.2012.
62. "Makedoncite samo so domorodni tradicii", str. 62, 29.02.2012

NAPOMENA: Knigite pod 25, 27 i 31, koi se na germanski jazik, mo`at da se najdat na internet: www.Brigien.com. Ova va`i i za Zmejova Dupka, koja e navedena vo ″Ilijada″ po-kraj Crna Reka, vo Demir Hisar, melu selata Dolenci i Babino. Istoto va`i i za kniga pod 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38... i 62 na makedonski jazik. A i ovaa 63- ta kniga e vnesena vo internet.

Isto taka, na nea se najduvaat dokumenti od 1 do so 9, koi se odnesuvaat za moeto li-kvidirawe, so montiraniot maratonski sudski proces so vkupno trinaeset presudi, gubej}i go sporot tesno 6 : 7 zaradi korumpiranoto pravosudstvo i obvinitelstvo. Duri i Narodni-ot pravobranitel, za kogo rabotniot odnos ne bil ~ovekovo pravo. Vme{anite sudii, obvi-niteli i pravobraniteli bea nagradeni i denes se na najvisoki polo`bi. Sledi izgubiv pra-vo na vrabotuvawe od 20.05.1991. Ottoga{ samiot opstojuvam bez ni~ija pomo{. Duri sum so niska penzija i so 42% minal trud. Site navodi vo tie devet dokumenti se objaveni vo moite knigi na krajot na knigite kako dodatok. Bidej}i jas ne bev mo}en da se spravam so samovol-nicite i silexiite vo dr`avava, mene mi preostana svojot gnev za moeto uni{tuvawe da go vnesam vo knigite. Otsekoga{ sum gi registriral neprijatelite na makedonskoto zemjodel-stvo, sto~arstvo so veterinarstvo i dr`avnite arami{ta, zlo~inci, samovolnici, silexii...

Samo za pe~atewe do so 21-va kniga sum platil preku 20.000 evra...Slednite knigi se pe~ateni kompjuterski, vo mal tira`, so tro{ok okolu 100 evra. Probav da dobijam sredstva od Ministerstvoto za kultura,za knigite do br. 4. Melutoa, jas za vlasta koja be{e vo slu`ba na neprijateli na makedonska Makedonija i makedonskite Makedonci bev nepodoben...

Koga po~nav da se bavam i so istorija a i so biolo{ki metodi, mojata nepodobnost i vo istorijata se odrazi. Iako samo jas imav pi{eno za `ivotot na Makedonecot Georg Ka-striotis, a Albancite kako falsifiktori neuspe{no go bri{at zavr{etokot -is, Insti-tutot za nacionalna istorija i MANU, za proslavata vo ~est na tn.Skenderbeg, mene ne me povikuvaat, niti dozvoluvaat da u~estvuvam. Sledi od niv da bidam proglasen i za "laik".

Od Institutot za nacionalna istorija moite knigi od pod broj 36 bea vrateni nazad, od pod broj 39 pove}e ne gi ispra}am.So niv ne se slo`uvam, nikoga{ nemalo narod Sloveni.

Od DNU-Bitola me isklu~i vet.lek.od VZ[.Toj so falsifikat doktorat do tn.prof.

Ovoj veterinaren lekar so svoite kolegi veterinari od Veterinarniot institut se nositeli na zloto, koga tie si dozvoluvale vo dr`avava da se uvezuvaat bolni od leukemija (leukoza) kravi i junici, na zemjite im gi ~istele bolnite stada. Pa takvite bolni grla nie gi likvidirame.Samo od takvite yverovi nie ostanavme bez kravi-do denes sé u{te kupuvame.

Za da se potvrdi deka R.Makedonija ima zemjodelstvo kako vo 19 vek, vo nea nema re-onizacija-reon najdobar za govedarstvo bil/e bitolsko-da bide centar, {to va`i i za drugo. Pod HMS "Stre`evo" ne se proizveduvaat visoko dohodovni kulturi so navodnuvawe ({e}e-rna repka, dobito~na hrana...) tuku ekstezivni mnogu nisko dohodovni kulturi bez navodnu-vawe (p~enica, ja~men, maslena repka, son~ogled...), so {to sistemot se pravi neopravdana investicijata.I na smetka na bitolsko se razvivaat drugi delovi-vkupna {teta za dr`avata.

Skoro sekoja godina, od 1990 godina, redovno se javuvav na konkursi na Zemjodelski i Veterinaren fakultet, so Institutot za sto~arstvo,site Skopje,i Vi{ata zemjodelska {ko-
la, Biotehni~ki fakultet- Bitola. Iako tie do denes nemaat kadar, samo poradi mene gi ra-sturale konkursite ili si izbiraa interni lica,so neobjaveni doktorati, so temi za matura, duri bez nieden objaven samostoen trud, nitu kniga. Tie se samoupravni interesni zaednici. Sledi Pravosudstvoto, Obvinitelstvoto i Narodniot pravobranitel so mene se ismejuvale.

Pak, izborot se vr{i na mangupski na~in- mesto da ima eden stav za izbor na docent, von- i redovenprofesor, ima tri stava.Za podobro prestava na izborot, e slednava postapka: vo prviot stav se bara obrazovan, vtoriot poluobrazovan i tretiot neobrazovan. Bidej}i vo site tri stava se sodr`i obrazovan, site si gi ispolnuvaat uslovite: nie sme kako vo 19 vek.

С О Д Р Ж И Н А

Вовед	3
Ледено доба- Левант	4
Подунавје	7
Дунав генетско- географаска граница	22
Скитија	24
Преселби во Скитија	30
Склавини=тн.Словени	32
Тн.словенска Троја	40
Германците- двојно Македонци	44
Раса=народ=јазик	47
Црковни народи	54